JEAN DE LA HIRE

PIRATI

dir SINGAPORE

D. Popescu
26.06.88

PIRAȚII DIN SINGAPORE

COLECȚIA ROMANELOR SENZAȚIONALE

8

O MARE LOVITURA !...

Un roman cum nu s'a mai scris altul !

Lupta pentru fermă

de **Zane Grey**

Apare de Sărbătorile Paştelui

COLECŢIA ROMANELOR SENZAŢIONALE

Nr. 8

JEAN DE LA HIRE

Piraţii din Singapore

(Les pirates de Singapore)

Traducere din
limba franceză
de ŞT. SOCRATE

Bibliotecaa personală
FAM. COMŞA
Nr. 2148
Vol.

EDITURA „DANUBIU"
STRADA Dr. ISTRATE No. 10 — BUCUREŞTI
Of. Reg. Com. 1395/941

Cele mai mari succese le-a înregistrat

COLECŢIA ROMANELOR SENZAŢIONALE

care publică, odată pe lună, capodoperile literaturei universale ale romanului poliţist şi de aventuri

AU APARUT:

1. GRANICERII DIN TEXAS
de ZANE GREY

2. VULTURUL NEGRU
de SIDNEY HORLER

3. MISTRAL
de MAX BRAND

4. AGENTUL SECRET
de FRANK M. HIGHMAN

5. CLOPOTUL TACEREI
de ELAINE HAMILTON

6. TEXANII
de ZANE GREY

7. TOVARAŞI LA DRUM
de MAX BRAND

8. PIRAŢII DIN SINGAPORE
de JEAN DE LA HIRE

VA APARE:

9. LUPTA PENTRU FERMA
de ZANE GREY

Pirații din Singapore

de JEAN DE LA HIRE

Din cărțile mele
28. 3. 1943

PARTEA INTAIA

I

ACCIDENTUL

Pe motocicleta-i Terrot, cumpărată de ocazie de la un secund-maestru plecat în colonii, Jean Pelouan părăsise Marsilia, fericit ca un rege, însetat de aer, de spațiu și mai ales de libertate.

Cu opt zile înainte, renunțase fără de regret, la beretul cu pampon roșu, gulerul albastru și galoanele de cartier-maestru al marinei de războiu francez, pentru a pleca la Paris, unde spera că, mulțumită lungei sale practici de telegrafist, va găsi o slujbă bine plătită.

Blond, voinic, surâzător, îmbrăcat în piele de sus până jos cu trupul strâns într'un frumos costum de sport, noul civil mergea cu viteza întâia, pe lunga stradă Saint-Antoine, care, ca întotdeauna era aglomerată.

Tot urmând șirul lung de camioane, cu un picior târșind pe pavaj, nu se lipsea să arunce ochiade femeilor cari mergeau pe trotuare și pe cari zgomotul motorului său le făcea să întoarcă privirea.

Totuș, cu toată veselia sa, Jean Pelouan nu se putea împiedica să se gândească cu melancolie, că situația lui era departe de a fi strălucită. De veche viță bretonă, tânărul primise o excelentă educație pe care cei cinci ani de «flotă» nu reușiseră s'o șteargă.

Se angajase la marină numai din încăpățânare și pentru a vedea orizonturi noi, atunci când fratele său mai mare, Hubert — unii îi spunea vicontele Hubert — murise din cauza rănilor primite în războî, după ce risipise averea sa și a fratelui său.

Rămas singur pe lume, fără un ban, închipuindu-și că viața se sfârșise pentru el, își căutase un refugiu în

marină, de unde nu se gândise să plece decât la bătrâneţe.

Orí, cei cínci ani făcuseră dín el un bărbat voínic, îndemânatic, svelt, príceput, energic şi generos. Aşa cum era, fostul cartier-maestru, nu se temea de ceeace în flotă se numeşte munca grea, iar şefíi săi n'avuseseră niciodată motív să se plângă de el. Dar, pe neaşteptate, un dor de libertate îl cuprinsese, în clípa când, angajamentul său terminat, era pe cale să devíină secund-maestru.

Avea în buzunar puţinii banî, pe carí îí dăduse furîerul, aşa că hotărâse să ajungă la Paris pe motocícleta de care era mândru.

Avea douăzeci şi patru de anî şí viaţa îí surâdea în faţă.

Eşind dín strada Saint-Antoíne, dădu maşínei víteză, căci erau orele două după amíază şí tânărul socotea să ajungă până seara la Lyon, unde voia să rămână peste noapte.

Vântul îí bicíuia faţa, răcorîndu-l. Motocícleta, dădea tot ce era în stare.

Dar, brusc, Jean încetîni frâna şí oprí. La trei sute de metri, o maşínă stătea la marginea şanţuluí, íar conducătorul ei era aproape complect băgat sub capotă.

Apropiindu-se, Jean nu văzu decât două pîcioare frumoase, fíne, nervoase, a căror piele apărea, roză sub mătasea fínă care le acoperea.

Din când în când. o mânuţă înmănuşată eşea de sub capotă şí gonea miile de ţânţari, carí se năpusteau pe carnea fragedă a picíoarelor.

Motocíclistul se oprí cu un picîor pe pământ şî cercetă elegantul Bugattí, cu un ochí de cunoscător.

Apoi, întrebă la noroc:

— Vă pot oferí serviciíle mele, doamnă?

Imediat, cele două pícioare încetară să se maí mişte, iar proprietara lor îeşî de sub capotă, zicând:

— Da, domnule.. nu pot deşuruba blestemata asta de bujíe, pe care trebue s'o înlocuesc. Vrei să-mî ajuţí?

El nu răspunse imediat. Zăpăcît, Jean nu îndrăznea să facă o mişcare de fricâ să nu spulbere vedenia careí sta în faţă, îmbrăcată într'o uşoară rochíe de tennís, peste care avea un maîllot de mătase albă.

De sub casca de piele, fîgura i se desena într'un ovul perfect, cu obrajíi rumení, cu o gură adorabílă şi nişte ochí în care se reflecta toată curăţenia cerului Proveneţei.

Fata, care avea vreo optsprezece anî, ízbucní în râs.

— Ei bine, domnule! Aí amuţit? Credeam că vreí să-mi fací un serviciu?

— Vă cer íertare, domnişoară, îmî pierdusem capul... admiram... admíram...

— Ce admîraí? întrebă ea cu o sinceră naívîtate.

— Maşina dv. domnişoară, reuşí el să bâlbâe... E foarte frumoasă...

— Desigur, surâse ea, dar pentru moment m'a lăsat în pană... şi nu-i prea plăcut aicí, cu blestemaţií ăştia de ţânţari...

Jean coborî în şanţ, apucă cheia ce i se dădu şì se aplecă deasupra motorului.

Şurubul neascultător fu pus, îar bujía odată instalată, motorul începu să sbârnâie încetîşor, ca o pisică.

— S'a făcut! spuse el.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc foarte mult. Ai fost foarte amabil, foarte...

Jean se înclínă şi pentru a-şí ascunde turburarea, vorbi despre maşínă.

— Ai un automobil mínunat, domnişoară, spuse el. Cred că eşti prudentă?

Pentru a doua oară, fata ízbucni în hohote.

— Nu, răspunse ea, punându-şí mănuşíle, nu prea mi se întâmplă să fac o sută cincízecí de kilometri pe oră. Tata tremură orí de câte orí mă vede plecând singură. Inchipue-ţi că mă duc la Arles să văd muzeul, diseară mă voí înapoia la Marsîlía. Dar d-ta?

— Eu mă duc la Paris cu rabla asta, cu care pot face o sută cincizeci ca şí maşína d-tale.

— Crezî? făcu ea, aruncând o privíre îndoelnică asupra motocícleteí pe care fostul marínar o scotea din şanţ.

— Sunt sigur. Am mai făcut şî altădată.

— Foarte bíne, răspunse ea, bucuroasă, deoarece avem acelaş drum, eu voi porní înainte şí d-ta caută să mă ajungí. Voí vedea dacă aî minţit.

— Fie, admíse el, mulţumit de combínaţia care-i permitea s'o însoţească până la Arles.

Intr'o clipă, maşína demară şí luă un avans însemnat, în timp ce tânărul îşi pornea motocicleta.

După trei mínute, era la o sută de metrí în spatele maşineí, şí se căznea să păstreze distanţa.

Zburară astfel pe şoseaua prăfuîtă ca la o cursă.

Din când în când, copila îi făcea semne de încura-

jare adversarului său, care începuse să piardă din teren.

Deodată, Bugattí-ul díspăru la o cotitură şí Jean se încleştă de ghídon, căznindu-se să ajungă înainte de curba următoare.

Dar, cum ajunse în linie dreptă, scoase un ţípăt dis-perat. Maşina pe care o urmărea, derapase şí zăcea acum în şanţ, cu roatele în aer.

Reuşi să-şi oprească motocicleta la vreo cíncízeci de metri de locul accídentului, apoi se apropíe emoţionat de automobíl.

— Sărmana de ea! repeta el cu o voce strangulată. E moartă desígur...

Fără să-i pese de rezervorul de benzînă, încíns care putea exploda dintr'o clipă într'alta, se vâră sub maşínă.

Respiră uşurat văzând că tânăra conducătoare nu era sub caroserie. Se ridică şí privind în jurul luì, o zări la câţíva paşi, aruncată într'un tufiş care mărginea şanţul.

Se repezi ca un nebun spre ea, o rídică uşor şi o culcă pe íarbă.

— Cât e de palidă! exclamă el. M'am purtat ca un idiot...

— Nu, nu... răspuse ea cu o voce slabă, nu te blama, prietene, eu sunt de vìnă... Dar ce s'a întâmplat?

— Ai greşìt vírajul...

— Nu cred... Ah! Doamne! cât sufăr!

— Ce ai?

— Pîciorul... Ah! Ah!

Emoţíonat. examínă membrul rănît, şi pîpăind glez-na umflată, el constată, nu fără spaímă, că trebue să fie fracturată.

— Nu-ì nimìc, bâlbâi el, tufişul peste care ai căzut a amortízat lovítura, dar trebue să te duc la un medic.

— Imposìbil, nu pot merge, gemu ea.

— Nu-i nimìc, te voî duce în braţe. Rognac nu-i prea departe.

Hotărît se rídică, şi o luă în braţe silìndu-se să nu-î a-tìngă pìciorul rănit.

— Lasă-mă, lasă-mă, suspína ea, nu veî putea.. Oh! pìciorul. Ce va spune tata?

Dar Jean Pelouan n'o mai asculta. Cu dinţíi strânşi, pe jumătate înăbuşit sub încântătoarea, dar greoaía luí povară, urcă coasta cu pasul repede, în spre orăşelul Rog-nac, pe care ştia că îl va găsi într'o vale, la un kílometru de locul accidentuluî. Palid nu se mai gândea la motocí-

cleta lui, nici la călătoria la Paris. Nu mai trăia decât în aşteptarea clipei în care îi va fi posibil să aşeze într'un pat, în faţa unui medic, micul trup graţios, care atârna din ce în ce mai greu, în braţele sale.

Din nefericire nici un vehicul nu trecea pe şoseaua de obiceiu atât de aglomerată.

Incepuse să vadă în faţa lui primele case din Rognac şi cu toate că era sfârşit de puteri, nu s'ar fi oprît nici pentru o împărăţie. Din vreme în vreme, tânăra rănită gemea încetişor:

— Ah, Dumnezeule!.. Cât sufăr! Piciorul!... Oh, piciorul...

Atunci el grăbea pasul, gâfâind.

Ajuns, în sfârşit, în faţa gării, întrebă unde era hotelul şi urmă pe funcţionarul care se oferî să-l conducă.

Intrând în cameră, dădu fata în grija cameristelor şi ceru să fie chemat urgent un medic. Apoi căzu fără cunoştinţă pe covorul din vestibul.

Când se trezi, un bătrân care era aplecat deasupra lui, strigă vesel:

— Insfârşit.. ţi-aî revenit! Cum te simţi, domnule?

— Mulţumesc, foarte bine. Dar cu cine am onoarea?

— Sunt medicul pe care l'aî cerut. Să ne ocupăm acum de domnişoara. E ruda dv ?

— Nu, doctore, Dar a fost victima unui accident de automobil, la un kilometru de aîci. Ai examinat-o? Ce crezi? Pentru Dumnezeu, vorbeşte!... E în primejdie?

Medicul zâmbi:

— Nu, nu, linişteşte-te. E vorba doar de-o fractură a oaselor gleznei. Am făcut un pansament provizoriu. Dar pentru a fi degajat de orice responsabilitate, aş vrea să am şi părerea unui chirurg.

— O pot vedea, doctore?

— Desigur. Urmează-mă.

Urcară la primul cat şi se îndreptară spre patul alb pe a cărui pernă, graţiosul obraz al tinereî fete se strângea de durere, într'o aureolă de bucle blonde.

Zărindu-l, ea îî întinse mâna, zicând.

— Ah! prietene, ce tare mă doare!

— Te rog să mă ierţi. Eu sunt de vină...

— Nu, nu! Eu sunt o zăpăcită! Mi-e frică numai ca tata să nu fie prea impresionat.. N'ar trebui să i se telefoneze...

— Dacă vreî, zise Jean, după o uşoară şovăială, voi pleca la Marsilia şi-i voi spune totul, cu menajamente. Cu această ocazîe voi aduce şi un chirurg.

— Mulţumesc..

Şi întinse, pe deasupra cearceafurilor, o mână trandafirie, pe care el o strânse uşor.

După un sfert de oră, fostul marinar era din nou la locul accidentului, unde-şi regăsi motocicleta.

Bugattiul nu mai fumega acum. Se apropie şi-şi opri privirile pe roţile sfărâmate, ale căror spiţe ameninţau cerul. Bara de direcţie, ruptă la mijloc, forma un triunghiu al cărui colţ superior era deschis.

Tânărul nu-şi putu reţine un strigăt de surprindere. Cele două capete ale barei erau netede strălucitoare, afară de o mică porţiune a circomferinţei lor, unde se putea constata că se rupsese un fir de oţel. Indoială nu era posibilă. Aspectul oţelului demonstra până la evidenţă că bara fusese tăiată cu fierăstrăul, aproape complect, spre a se rupe la o zdruncinătură mai puternică.

— E teribil! Cine-i mizerabilul care a făcut asta?

Câteva minute rămase înlemnit privind, ca fascinat mormanul de fierărie care fusese mai înainte un elegant Bugatti.

Apoi, fostul cartier-maestru, sări în şea şi porni ca un nebun.

In timp ce zbura spre sud, un gând îi trecu prin minte. N'ar fi trebuit oare să anunţe mai întâi jandarmeria din Rognac de cele descoperite? Dar imediat îşi spuse că această sarcină revenea tatălui victimei.

CAP. II

UNDE JEAN PELOUAN FACE CUNOŞTIINŢA DOMNULUI A. LE FRANCOIS

— D. Le Francois, vă rog.

— Este în sala de bilîard, răspunse portarul. Pe cine să anunţ?

— Nu mă cunoaşte. Spune-i numai că cineva vrea să-i vorbească despre o afacere urgentă.

După cinci minute, tânărul marinar se afla în faţa unuî om slab, manierat cu faţa complect rasă.

— Eu sunt Le François, domnule, zise înaltul funcţionar cu o voce amabilă. Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Jean Pelouan şi sunt însărcinat să vă aduc veşti din partea dvs reî Le Francoîs, fiîca dvs.

— Jacquelîne? strigă tatăl. Vorbeşti de Jacqueline? Un accident, nu-i aşa? Copila asta-i atât de imprudentă!..,

— Liniştiţî-vă, se grăbi mesagerul. A avut într'adevăr

un accident, dar d-ra Jacqueline nu este decât uşor rănită la pícíor... totuşi medicul, care o îngrijeşte cere asistenţa unui chîrurg,

— Un chírurg? E decî grav? Ah! fìica mea e muribundă poate... Domnule, spune-mi, te rog, totul... Scumpa mea Jacquelîne...

— E în viaţă şi câtuş de puţín în prímejdie, vă dau cuvântul meu de onoare!

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc! strîgă d. Le François, strângându-i mâinìle. Unde se află ea acum?

— Intr'un hotel la Rognac. Vă voî conduce, dacă n'aveţi nímic contra...

Dar tatăl nu-l mai asculta. Apucase telefonul şí stríga :

— Repede! Imi trebue un chirurg şî un automobìl într'un sfert de oră. Plecăm la Rognac! Şi acum povesteşte-mi tot, amănunţît... adăugă el îndreptându-se spre Jean.

Acesta, palíd, povesti accídentul al cărui martor fusese,

Cum termínă, se auzì o bătae în uşă şî o femee intră. 'Avea faţa arămie, ochiî negri şi oblìci. Părul său de abanos, împletít în cozi, era strâns în jurul capuluí într'un madras de culoare galbenă. Părea să aibe douăzecî de anì.

— Sítah! îi spuse d. François. Stăpâna ta e rănită şi ne chìamă. Pregăteşte-te să vii cu noî.

La aceste cuvinte servitoarea deschíse ochií mari, în tìmp ce pe obraz îî trecu un nor de nelinişte, amestecat de un sentiment nedefinít, pe care Jean îl observă, fără a-î putea ghici natura.

Sitah, scoţând o exclamaţie guturală, care putea trece drept un strígăt de durere, se prosternă, cum fac asiatícii în faţa superiorilor lor.

— Sunt gata, stăpâne.

Apoi, se dădu la o parte, lăsând să între un fel de colos, cu pícioare subţiri, a cărui faţă osoasă şî galbenă era încadrată de un turban malaez, de o strălucitoare albeaţă.

— Rahu, îî strigă d, Le Francois. Veí rămâne aicí. Se pare că Bugattìul este complect dîstrus. Am cerut o altă maşínă...

— O nenorocîre, stăpâne? întrebă omul a cărui faţă devenise verzue.

— Dra Jacqueline este rănită.

Şofeurul malaez tresări şi schimbă o privire cu Sitah, care nu încetase să-l observe, de când intrase în cameră.

Apoi, ambii se întoarseră spre Jean şi îl salutară.

In clipa aceea, fu introdus d. d'Abaucourt, chirurgul pe care îl ceruseră.

După ce îl puse în curent, în câteva cuvinte, cu cele întâmplate, d. Le Francois, Jean Pelouan, doctorul d'Abaucourt şi Sitah, coborîră şi se instalară în maşina care-i aştepta pe Bd. Cannebiére şi imediat porniră spre Rognac.

Ajunseră pe la ora cinci şi imediat, chirurgul se puse pe lucru. După operaţie, Jean află cu uşurare că rănita va scăpa, după o lună de repaos.

Coborî în restaurant, unde fu ajuns de d. Le Francois.

— Am să-ţi fac un reproş, domnule, spuse acesta. Pentru ce nu mi-ai spus totul?

— Eu? strigă tânărul.

— Desigur. Fiica mea mi-a povestit că d-ta ai adus-o în braţe până aici. Iţi mulţumesc, domnule Pelouan, pentru acest gest şi te rog să mă consideri pe viitor îndatoratul d-tale. Mâine, dacă vrei, ne vom duce la locul accidentului şi voi da ordine pentru ridicarea maşinei.

— Bine, domnule, dar după aceea îmi veţi permite să plec spre Paris, unde peste câteva zile va trebui să-mi iau în primire postul ce mi se oferă în industrie.

— Eşti mecanic, domnule Pelouan?

— Nu, domnule, sunt technician radiofonist. Acum câteva zile aparţineam încă marinei de război francnze.

— Şi acum eşti civil?

— Da, căci am demisionat.

D. Le François reflectă o clipă apoi spuse:

— Ce păcat că te-ai angajat în altă parte, prietene! Te-aş fi rugat să vii cu mine la Saigon, unde, după cum ştii, ocup funcţiunea de şef al poliţiei de stat. Yachtul meu, *Albatrosul* este la Marsilia. Trebuia să plecăm mâine dar accidentul Jacquelinei ne va întârzia câteva zile. Ori, telegrafistul pe care l'am angajat la Saigon vrea să rămână în Franţa. Dacă ţi-ar fi posibil să-l înlocuieşti, fii sigur că te voi considera ca pe un prieten...

Şi cum tânărul tăcea, d. Le François continuă:

— Ai semnat contractul? Nu este nici un mijloc de a-l rupe? Ia gândeşte-te...

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule, bâlbâi fostul marinar, emoţionat, n'am semnat nimic... Totuş, şovăi să

prîmesc oferta dv. atât de mărînimoasă... daţi-mí voe să vă mulţumesc...

— Bine... Bine.,, răspunse d, Le François, bătându l pe umăr. Mai gândeşte-te. Până atunci, vom lua masa împreună.

După o noapte agìtată, Jean se deşteptă a doua zî, hotărît. Va primi oferta d-luî Le Françoís şi-l va urma în Asìa.

Coborî, luă masa împreună cu d. Le Françoís şí plecară spre locul accìdentului.

In faţa rămăşiţelor erau câţíva jandarmi, însoţiţi de maî mulţì ţărani.

— Sărmana micuţă! murmură d. Le Françoís. E o mînune că n'a murit... Ce accident groaznic!

— Nu e vorba de un accident, cì de o crimă! murmură Jean.

— Ce spui? făcu d. Le Françoìs tresărind.

— Spun că d-ra Jacqueline a fost victîma unui laş atentat. Jandarmîí n'au observat nimic, dar eu am făcut constatările mele. Examinaţí vă rog, ruptura barei de dìrecţie.

Inaltul funcţionar se aplecă, privi locul unde metalul fusese tăíat şi se ridîcă, palid:

— Bara a fost tăiată cu ferăstrăul! exclamă el.

— Adaug că abia cu câte-va ore înaîntea plecărìi d-reì Le Françoís dîn Marsília. Aspectul oţelului o dovedeşte.

— E evìdent, confirmă sărmanul părìnte. Cine-i banditul care a îndrăznít...?

Nu-şi termînă fraza, cí se întoarse spre brigadîerul de jandarmìi, căruìa îí dădu lămurirîle pe cari acesta le cerea. Reeşea lămurit dìn cursul interogatorului că reprezentanţîi autorítăţìlor considerau întâmplarea ca pe unul dìn obişnuitele accìdente datorite excesului de vìteză.

După ce brigadîerul plecă, d. Le Françoìs se apropie de tânărul său prieten şi-l întrebă:

— N'aî vorbit nimìc de această întâmplare, nu-î aşă?

— Dumneata eştì singurul căruia i-am spus, căcì nu-maî d-ta aì calitatea de a depune o plângere, dacă o vei socotì necesară.

— Iţi mulţumesc. Vreau să mă maî gândesc înaìnte de-a face ceva. E posíbil chiar să tac deocamdată căcì sunt convìns că polîţia franceză est, neputincioasă să descurce această afacere. De altfel şî sítuaţia mea mă obligă la multă discreţie.

— Ştía cineva că d-ra Le Françoìs trebuia să plece singură la Arles?

— Toată lumea. Dacă mi-ai cunoaşte mai bine fiica ai şti că Jacqueline este o natură exuberantă, care nu ascunde nimic. La hotelul Noailles, de la director până la ultimul groom, toată lumea ştia că d-ra Le François trebuia să plece singură, ieri, la ora două după amiază, pentru a vizita antichităţile din Arles.

— Criminalul era deci sigur că tânăra fată va fi victima uneltirilor lui. Numai încape nici o îndoială. Aveţi toată încrederea în servitorii dv.?

— Absolut. Ai putut vedea singur cu câtă durere Sítah, camerista malaeză, a primit vestea accidentului. Această fată este devotamentul încarnat şi ştiu că ea nu va părăsi camera stăpânei sale până ce aceasta nu va fi complect vindecată. Cât despre Rahu, şoferul meu, pot afirma că este incapabil de astfel de faptă.

Ceilalţi oameni lăsară resturile Bugattiului şi se îndreptară spre maşina lor. Atunci Jean Pelouan îl anunţă pe d. Le François că se hotărâse să-l urmeze la Saigon.

— Bravo! exclamă acesta strângându-i brusc mâinele nu mă aşteptam la altceva din partea d-tale. Vom pleca imediat ce starea Jacquelinei va permite transportarea. Până atunci veţi fi oaspetele meu.

— Primesc, răspunse Jean, dar cu o condiţie.

— Care?

— Îmi veţi permite să iau cu mine pe unul din prietenii mei cu al cărui concurs îmi propun să fac, pe bordul Albatrosului, o mică anchetă relativ la atentatul îndreptat împotriva fiicei dv.

— Dumnezeule! Îi bănuieşti pe oamenii mei?

— Nu bănuesc pe nimeni, dar vreau să merg până la capătul acestei afaceri, al cărei mister mă nelinişteşte.

— Fie! Veţi proceda cum veţi crede de cuviinţă. Dar, te rog, lucrează în cel mai mare secret. In special, fiica mea trebue să creadă că accidentul se datoreşte întâmplării.

— Bîzue-te pe mine, domnule.

Cei doi se urcară în maşina care-i duse la Rognac.

Cu începere din clipa aceea, zilele se scurseră pentru Jean cu o rapiditate de care nu se mai mira. Ceasurile pe cari le petrecea afară din hotel, erau ore de aşteptare a momentului în care-i era permis să facă bolnavei zilnica lui vizită.

In sfârşit sosi şi ziua când medicul permise transportarea răniteli.

Fu o zi de sărbătoare.

D. Le Françoís comandă şampanîe şí dopurile stîclelor săriră fără încetare până în clípa în care mica caravană luă drumul Marsilieí.

Dar chiar în seara sosirîi lor la hotelul Noailles, Jean ceru şí obţinu dela noul său stăpân un concediu de două zile, pentru a-şi complecta, spunea el, echipamentul în vederea lungií călătorii.

— Du-te, prietene, te vom aştepta, zise tatăl Jacquelinei strângându-i mâna.

— Şî maî ales înapoiază-te curând, adăugă tânăra fată.

CAP. III

ANCHETA INCEPE.

A doua zí, doi lucrătorî zdrenţăroşi se prezentară la garajul hotelului Noaílles şi cerură de lucru.

Cei doí oameni erau tinerî, dar murdari şî cîufuliţî, iar feţele lor erau brăzdate de oboseală, sau de desfrâu. Erau îmbrăcaţí cu haine petecíte, încălţaţi cu papucí şi purtând nişte pălărîi pleoştite şi decolorate.

— Ce-i cu voí? spuse şeful garajului. V'a ajuns foamea ?

— Cam aşa ceva, răspúnse cel maí înalt dîn ceí doí. Nu se poate chefuí mereu. Maí trebue să şi lucrăm dîn când în când.

— Eu sunt mecanic de meserîe, adăugă celălalt.

— Şî eu carosier, reluă primul.

— N'avem nevoe decât de spălătorí, răspunse garagistul, dar ne trebue urgent. Dacă vreţí să spălaţi, apucaţî-vă de lucru.

— S'a făcut, şefule, spuseră cei doî, scoţându-şi haínele.

După câteva clipe noîi veniţi erau în faţa unuî Peugeot pe care-l scăldau cu apă, având grije să nu stropească tapisería.

Un timp lucrară în tăcere, apoî cel maí mărunt începu să mormăe contra murdărieî acesteí meserîi, în timp ce lungul, mai filozof, fredona un cântec...

— Oh! ţine-ţí botul! strígă deodată cel mai mic.

— Ce-î cu tine? Ce te-a găsit? Orî nu ţi-e bìne?

— Şi încă cum! Maî bine schimbă placa sau ţíne-ţi plíscul... nu prea îmí arde de zaiafet.

Celălalt nu răspunse, ci continuă să se învârtească în jurul maşinei cu furtunul în mână.

— Ia spune, făcu el deodată, arătând cu degetul roata

acoperită cu noroî uscat, ai un briceag? Vreau să curăț murdăria asta.

— Bravo! făcu o voce în spatele lor, nu trebue să vă jenați. Ciopârțiți mașinile clienților. Asta o să-l bucure pe patron. Spuneți drept, unde ați învățat meseria?

Cei doî oameni se întoarseră și se găsiră față 'n față cu un al treilea spălător, care ieșea de sub mașina alăturată.

— Sunt mecanic! spuse primul cu tonul cu care ar fi spus: Sunt general.

— Bănuiam, răspunse noul venit. Mecanicii murdăresc întotdeauna și nu curăță niciodată. Dacă ați fi de meserie, ați ști că nu se stropește cu furtunul direct în panouri, căci asta strică luciul.

— Atunci cum? Trebue să ling cu limba ca să se păstreze luciul?

— Nu. Cî cu buretele, încetișor, cu răbdare. Răbdare! Asta-i totul. Trebuia să-l fi văzut pe hindus, cu pielea lui de căprioară și cu pachețelele de iască. Asta știa să-și îngrijească tinicheaua. E drept că era ceva de lux, un Bugattî.

— Sî unde-i acum mașina?

— S'a făcut armonică. Se pare că stăpâna ei s'a răsturnat cu ea. Mișto puicuță și stăpâna asta a mașinii...

— Șoferul a murit și el?

— Nu Micuța era singură în mașînă. A avut mare noroc, paiața aia de ciocolotă. Dar sigur că el regretă cel mai mult mașina. Chiar în ajun o freca, o curăța, o gâdîla, o mângâia, parcă ar fi fost o femee. Și își eșea din pepeni dacă îndrăznea cineva să se atingă de rabla lui. Și nimeni nu-i putea suferî fața luî de lămâe uscată.

In această clipă se auzi vocea șefului:

— Heî! Aia trei d'a colo! Nu vă deranjați, vorbiți, faceți ca și când ați fi în salonul de la etajul întâi; lucrul se face singur.

Nimenî nu-i răspunse, căcî ceî treî oameni se și repeziseră la lucru.

Timp de câteva minute nu se auzi pe podeaua de ciment decât zgomotul apeî care curgea în cascade.

Deodată, însă, unul din cei doi, îl întrebă pe spălătorul mai vechiu.

— Ia spune, n'am putea să-l vedem pe hindusul tău?

— Nu prea. Decând a rămas fără mașină, nu mai pleacă din apartamentul stăpânuluî său. Nu-i nicî o pagubă! Inainte nu se vedea de cât mutra luî pe aicî. Ziua sau noaptea, odată te pomeneai cu el ca și când ar fi

ieşit din pământ. Intr'un rând a avut să mă sugrume pentru că îmi pusesem buretele pe scara maşinei lui. Un trăznit!

— Stăpânii lui eşeau noaptea?

— Nu, dar el venea cu toate astea, să ne supravegheze. I s'a întâmplat să-şi petreacă noapte întreagă în maşina. Dar nu cred să fie lucru curat cu el. Prea îşi schimba portretul după voinţă?

— Portretul?

—Portretul sau mutra, cum vrei. Avea momente câng semăna cu patronul lui, cum seamăna roata asta cu aîlaltă.

Cei doi scăpară un strigăt de mîrare:

— Ce? Maimuţoiul este şi el hìndus?

— Nu. E un francez, un milîonar, dar are aceleaşi trăsăturí ca şí stârpitura lui de şofeur.

— Tăcere! se auzi dîn nou, vocea contra-maestruluî. Dacă maî vorbiţi vă dau afară pe toţì! S'a înţeles?

(: eră trecu în linìştea cea maí profundă.

— Hei, ia priveşte! strigă deodată unul dìn ceì doi. Nu-ì ăsta hìndusul tău?

Lucrătorul rídică capul şi zări în prag un om cu turban, care dădea ordine contra-maestruluî şi ízbucní în râs.

— Nu! Asta-i maharadjahul de nu — ştîu— cum... un om sărac care n'are decât câte o maşínă în fiecare garaj din Europa. Hìndusul nu maí vine pe aící şí nu l'am maí văzut din noaptea dinaíntea acèidentului şi încă mă întreb dacă era chiar el.

— Cum aşa? L'aî văzut sau nu l'ai văzut?

— Cred şi eu că l'am văzut. Eram de veghe în noaptea aia şì tocmaí aşa cum se cuvîne, adormisem pe la unu dimineaţa. Trezìndu-mă, îl văzui pe hìndus învârtìndu-se în jurul maşineî. Intrase fără zgomot în tímpul somnuluì meu.

— Aşa că nu ştiî de câtă vreme se învârtea prîn garaj.

— Sìgur. Da! nu asta am vrut să spun. Era hìndusul sau nu era el? In seara aia nu-şì maì semăna, sau maí bíne zis, semăna cu stăpânul său.

— Cu francezul?

— Cu el. Ei, ce spui de asta?

— Eu? Ce să spun? Mi se pare că-mi spuî poveştí...

— Ba deloc. Dovadă, că Bugati-ul său era acolo în locul Peugeotuluí, pe care-l brăzdaţi sub pretext că-l spălaţi, şî că el îmi spuse să nu se atingă nîmenî de

maşínă pânâ ce n'o veni d-ra Le Françoís s'o ia. Omul ăsta era nebun după maşína luì.

— Cu toate astea tu tot nu ştiì dacă era patronul sau şofeurul cu care aí vorbit în noaptea aia.

— Adevărat. Dar cred totuş că era francezul.

— Ţine-ţi gura, îţi baţî joc de noí.

— Jur că nu vă mínt. De altfel, nu sunt sîngurul care am observat purtările cìudate ale blestematuluí şofeur. Contra-maestrul ar putea să vă spună multe. E cu ochii în toate părţile de când a observat că í s'a umblat în lada cu scule.

— I s'a cíordît ceva?

— Un fierăstrău de metale, cu toată colecţia de pânze. 'A făcut o gălăgîe a dracului şi a dat afară doí mecanici. Dîn zîua aia, ne bănue pe toţí şi nu m'aş míra să fím sub supravegherea poliţiei.

Spălătorul se depărtă, ìar ceí doi rămaseră singurî.

Tot lucrând, vorbeau pe şoptîte.

— Ce crezi de toate astea, Píerre? întrebă cel maí înalt.

— Cred că palavragíul ăsta a vrut să-şí bată joc de noí.

— Evident că povestea şofeurului care seamănă cu patronul său pare, la prîma vedere, să fíe o poveste scornită pe deantregul. Totuş, am ímpresía că omul e síncer şî că a asistat într'adevăr la scenele astea. Şí apoî maí e ceva...

— Ce anume?

— Furtul fíerăstrăului!

— Adevărat. Totul mí se pare destul de întunecos.

In clipa aceîa, fură înconjuraţí de maí mulţî oameni, carí veníseră să-i ajute, aşa că nu maî putură vorbí.

Lucrară până spre seară apoi trecură pe la cassă, unde şî luară plata, făgăduind că vor maí venî şi a doua zí.

Pe Cannebíére, ambíí se urcară într'un autobuz, care în câteva clipe îî duse în cartíerul Plaíne, cel maí populat dín Marsília.

Unul în urma celuílalt, urcară cele treí caturí ale unuî imobíl, íar cel care răspundea la numele de Píerre bătu la uşe. Uşa se deschíse şi o femee, o tânără brună cu ochií negrí, se aruncă în braţele bărbatuluí zicând:

— In sfârşît, iată-te! Şí d-ta deasemeni Jean? Haídeţí repede, v'am pregătít apă caldă să vă spălaţî.

— Iartă-ne, Josette, răspunse cel pe care-l numise Jean, am avut o zí grea astăzi.

— Barem aţi reuşit să vă informaţi?

— Nu prea. Plutím în plín mister.

Ceí treî întrară în micul apartament şí după un sfert de oră erau aşezaţi în jurul uneí mese pe care tânăra femeíe pusese un castron.

— E bíne aicí, spuse învîtatul. Mai bíne decât în salonul hoteluluí Noaílles.

Dar gazda ízbucni într'un râs care-í descoperi dinţîî de copil.

— Permíte-mí, domnule Jean Pelouan, să nu te cred. Sunt sígură că nu eştî sîncer. Mărturîseşte-mi regretul că nu eştí la masă alăturî de d-ra Jacqueline, a căreí aventură ne-aî spus-o.

— Te înşeli, Josette. E adevărat că aş vrea să fiu lângă d-ra Le François, dar aícî, la voi, şí nu în somptuoasa sufragerîe a hotelului Noaîlles.

— Dece?

— Fíndcă sunt convins că aceea pe care o crezí fericită, trece în clípele astea printr'o prîmejdíe ce nîci n'o bănureşte.

— Asta e sígur, aprobă Pierre.

— Ah! făcu Josette cu vocea schimbată, e decí atât de grav?

Ceí doí bărbaţi aprobară cu un semn dín cap, apoi tăcerea domní între ceî trei comeseni.

In seara din ajun, părăsíndu-l pe d. Le Françols şí pe fíica lui, Jean Pelouan făcu doar un salt până la prietenul său Pîerre Couvert, care ca şí el era fără slujbă.

Ambíí se liberaseră dín marină în acelaş timp şi se despărţíseră cu câteva zile maî 'nainte hotărâţi fiecare să-şí încerce norocul.

Căsătorit de abea treí luní cu Josette pe care o adora, Pierre Couvert, alerga prin Marsilîa în căutarea uneî slujbe. Acceptă decí, cu bucuríe propunerea príetenuluí său de a merge la Saigon.

— Prîmesc, spusese proaspătul soţ, dar nu mă despart niciodată de soţia mea.

— Josette ne va însoţí. Ea va fí doamna de companîe a d-rei Jacqueline. Odată la Saígon ne vom descurca noî. De altfel d. Le François ne va ajuta. Mi-a făgăduit. Numaî că va trebuí să contríbuí şí tu la clarîficarea afacerii asta. Vreau să ştîu numele crimínalului care íntenţíonează dístrugerea d-reî Jocqueline.

— Sărmana Jacqueline! murmurase Josette, pe care povestea accidentuluî de la Rognac o emoţionase.

Planul fostului cartier-maestru era simplu: se va introduce în garaj şí va trage de límbă pe lucrători.

Pentru asta, a doua zí, cei doí prieteni se transformaseră în şomeuri şi se angajaseră ca spălători de maşini.

Ei reveníseră din expediţie maí turburaţi şi maí îngrijoraţí ca înaínte, iar Josette, care-i privea cum mâncau în mod maşinal începu să se teamă de tăcerea lor.

La desert, Jean strigă:

— Pe toţí dracii! Trebue să găsim ceva. Ai vre-o idee ?

— Da, spuse Píerre. Cred că vom căuta mult şí bine, dar la Marsilia nu vom găsi nimic.

— Aşa cred şí eu. Va trebuí să contînuăm ancheta pe bordul Albatrosului şi poate chíar la Saigon.

După o scurtă tăcere, cei trei comeseni îşí apropiară scaunele şí, pe şoptite, începură o convorbire care dură maí mult de o oră.

Suna ora opt, când cíneva bătu la uşa apartamentului.

— D. Jean Pelouan, vă rog, răsună vocea factorului.

Fără să se mire, Jean luă scrisoarea.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Píerre şí Josette.

— Ah! Adversarul simte venínd lovitura, zíse Jean după ce-şi aruncase privirea pe hârtíe. Ascultaţí, e scurt, dar cuprinzător: «Aviz curíoşilor. De multe orí e periculos să te amestecí în treburîle altora».

Nu era nící o semnătură, nící o indicaţie susceptibílă de a face să se regăsească urma celui care scrisese cele două rânduri.

Amenínţarea era anonímă, iar autorul eí era în tot atâta siguranţă, la adăpostul luí, în Marsilía ca şi când s'ar fí aflat la antipozí.

Miraţí, dar neînspăímântaţi, cei treî príetemi se príviră. Jean Pelouan zise:

— Sunteţí hotărâţi să mă ajutaţi?

— Mai mult ca níciodată! strigară cei doí soţi.

— Nu mă aşteptam la maî puţín din partea voastră. Veníţi deci, mâine seară la hotelul Noaílles. Vă voi prezenta d-lui Le Françoís şi fiícei sale. La revedere.

Cum se pregătea de plecare, Pierre îşî luă revolverul, îşí puse pălăria şí zise:

— Te însoţesc, căcî dín clipa asta războiul este declarat. Mi se pare că tu eşti cel maí ameninţat. Dacă veí fi atacat vreau să fiu lângă tíne.

Dar în seara aceea duşmanul nu se arătă şi Pierre

Couvert putu să se înapoeze liniştit acasă, după ce-şî conduse prietenul până la hotelul Noailles.

IV.

AL DOILEA AVERTISMENT

Se împliniseră cîncí zile decând yachtul d-luí Le François se îndreptase prin Mediterana spre Port-Said. De la plecarea din Marsília, călătorií se bucuraseră de o vreme splendidă.

Albatrosul era un bastiment frumos, de treí sute de tone, al cărui echípaj compus dintr'o duzină de oamení, nu număra decât trei francezi: căpitanul Bernard Rimbert, vechiu lup de mare, care-şi petrecuse trei sfreturí dîn existenţă navígând sub Crucea Sudului, Jacques Rouvier, secundul, personaj tăcut şí întunecat, bigot, care şi trecea vremea liberă citínd şí recitínd cărţíle sfínte şí Robert Belíu, şeful mecanic, căruia subordonaţii săi asíatícî îí făceau destule necazurí, ca să nu maí aîbă vreme să se ocupe de pasagerí.

Pierre Couvert şî soţia sa fuseseră primiţí cu bucurîe de Jacqueline, care în mod spontan o îmbrăţişă pe Josette spunându-i că era príetena ce îi lipsise atâta vreme.

Se hotărâ ca Josette să doarmă într'o cabînă lângă cabina Jacqueline, care se găsea astfel aşezată între noua sa prietenă şi camerista Sítah.

Malaeza primî cu ostilitate acest aranjament, căcí devotamentul eí era atât de mare încât câteva zíle la rând, evítă ostentatív orice contact cu noua venită şi înmulţî îngrîjirîle şí atenţiile cu cari îşí înconjura stăpâna.

Dar cu tímpul venî şi obişnuinţa. Puţín câte puţín, zâmbetul deschis al soţieî luí Pierre reuşi s'o îmblânzească pe sălbateca indigenă, ale căreí maníere deveníră maí puţín ocolîte şî mai puţín duşmănoase, pe măsură ce se apropíau de orient.

Veni şí ziua când Sítah prîmí cu un zâmbet cuvíntele prietenoase ale Josettei.

In zíua aceía, Jacqueline bătu dîn palme ca un copil strigând că Josette era o adevărată vrăjítoare.

Cât despre Rahu, şofeurul, care pe bord era ataşat serviciului personal al d-luî Le Françoîs, prívea cu índíferenţă pe ceí doi telegrafişti cari ocupară cabinele după punte şi pe cari tatăl şi fíica îî tratau mai mult ca pe prieteni, decât ca angajaţí.

De maí multe orî pe zí ceî cinci tovarăşi se reuneau în sala de mâncare a yachtului şí ţíneau nesfârşite convorbiri, întretăîate de hohote de râs ale celor două femei. Căcî Jacquliíne era aproape vindecată. Sprijinítă de braţul Josettei, tânăra fată putea să facă pe punte scurte plimbări în timpul cărora fiecare se minuna de urmăríle pe care aerul de mare le avea asupra convalescenteî.

Cât despre d. Le Françoís, se interesa deaproape de oaspeţíi săí, prevenindu-le dorinţele, o trata pe Josette ca pe o femee de lume şi făcea nesfârşíte partîde de cărţi cu Jean şí Pierre.

Călători şí echipaj, trăíră astfel într'o liníşte aparentă până la Aden, unde făcură escală de aprovízionare cu cărbuní.

După douăzecî şí patru de ore, Albatrosul pornî dín nou pe mare, în spre oceanul indían.

Totul era liniştit pe bord.

In zadar la plecarea lor din Marsília, Jean şî Píerre inspectaseră vasul, dín cală până în vârful catargului, căci nu reuşiră să găsească nicí un îndícíu care să-l pună pe urma ticălosului.

Nu vedeau nimíc, nu auzeau nímîc şí-şi muşcau degetele de necaz, gândindu-se că asasinul era acolo, în umbră gata să profíte de prima ocazie.

Fără să bănuíască, d. Le Françoîs, Jacqueliíne şí malaezul Rahu erau obîectul unei supravegheri discrete din partea celor treí.

De câte orí se întâlneau, ceí treî príeteni nu scăpau ocazia de a se întreba reciproc. Dar nimeni nu observase nimic.

— Şí cu toate astea, mormăîa fostul cartíer-maestru, se pregăteşte ceva. O ştíu, o sîmt!

— Să ne fi înşelat? răspundea Pierre.

— Imposibil! Aí uîtat bara de dírecţíe şí scrisoarea de amenínţare?

— Ai dreptate. Trebue să veghem.

— Bizuíţi-vă pe míne, zîse Josette, căcí Jacqueline este încântătoare şi o iubesc ca pe o soră Ziua n'o părăsesc o clipă, íar noaptea, o văd dîn patul meu, prín uşa întredeschisă díntre cabinele noastre.

— Nu l'ai văzut niciodată pe Rahu, învârtíndu-se prîn culoarul vostru?

— Nu. Singur tatăl Jacquelínei vîne câteodată să-şí vadă fíîca în timpul nopţií. Se apropîe încetişor de pat,

se apleacă, o sărută pe frunte, apoi se retrage fără zgomot.

— Ah! murmură Jean. D. Le François vine s'o vadă pe Jacqueline noaptea ?

Apoi, sub influenţa unei subite asociaţii de idei, întrebă :

— Ia spune, Pierre, ai observat că dacă n'ar fi culoarea diferită a feţii, d. Le François şi Rahu ar semăna ca doi fraţi ?

— Adevărat. Dar la ce vrei să ajungi? Dai oare importanţă flecărelii spălătorului de automobile? Crezi că acest părinte, cu aspectul său de om cinstit, ar avea tristul curaj să atenteze la viaţa fiicei sale?

— Taci, făcu Jean, aproape violent, nu pronunţa acest cuvinte carî îmî fac rău... De altfel nu ştiu şi nu cred nimic... Aştept, şi mi-e frică. Mi-e frică pentru ea... Ah, prietenî, nu mă mai cunosc, nu ştiu ce se petrece cu mine Sunt zile şi nopţi de când nu mai dorm şi-mi petrec vremea pândind oamenii carî ne înconjoară... cu speranţa că o vorbă, un gest, îmi vor da ocazia să descoper pe asasin... Din nefericire, căpitanul şi secundul mi se par afară din cauză. Cât despre malaezi, s'ar spune că sunt muţi. Imi vine să înebunesc.

— Linişteşte-te, dragul meu, zise Pierre. Mă sperie exaltarea ta. Crede-mă. Ne trebue aicî judecată limpede şi mai ales răbdare. Păstrează ţi sângele rece, cu toate că ţie trebue să-ţi fie mai greu de cât îmî este mie şi Josettei.

— Ce vreî să spuî? bâlbâi Jean.

— Sărman naiv! Ne crezi orbi? Iţi închipui că n'am putut discerne ce se petrece în tine? Secretul tău nu maî este secret pentru noi. Nu-i aşa, Josette?

— Da, dar pentru că Jean e îndrăgostît, nu-i un motiv să-l chinuîm...

— Indrăgostit?.. Eu?.. bâlbâi Pelouan, care roşi, apoi păli. Şi de cîne, mă rog?

— De Jacquelíne, spuse Pierre, pe buzele căruía se desena un zâmbet.

— Nu-i adevărat... Adică... eu··· eu...

Dar nu-şi termînă fraza, ci întorcându-se brusc, se îndreptă spre proră, cu faţa la mare, cu urechile vâjâind, în prada unei turburărí inexplícabile.

In seara aceîa, Jean nu apăru la masa comună, pretextând o uşoară îndispoziţie şí se închise în cabínă.

Târziu, noaptea, eşí dîn cabínă şi rezemat de balustradă căzu pe gânduri, privind adâncimîle oceanului.

— Da, îşí spunea el, o iubesc... Copíla aceasta inocentă şi pură mi-a devenit mai dragă decât viaţa. Risc s'o pierd díntr'o clipă într'alta. Invizíbila şi teribîla ameninţare apasă mereu asupra eî... şi eu sunt neputíncios.

Deodată se întrerupse, întorcându-se.

La spatele luí, un obíect greu căzuse pe punte.

Se repezi şí zmulse din scânduri un pumnal malaez. De mâner era fixată o bucată de hârtie.

Tremurând de mânie, Jean aprinse brícheta şí la lumina eí slabă ceti aceste cuvinte carí îí zmulseră un muget de furíe:

Păzeşte-te! Ea este condamnată şi nímenî nu-i poate schímba soarta.

— Míşelule! strîgă Jean înfuriat. Unde eştí? Arată-te!

Cu revolverul în mână, parcurse puntea, cercetă toate ascunzişurile posibíle. Nu întâlni pe nimeni.

Síngur, din vârful duneteî, secundul Jacques Rouvíer, se aplecă peste balustradă şi-l întrebă:

— Ohé! D-ta eşti d-le Pelouan? Ce-i zgomotul ăsta? Eştí bolnav?

— Nu, răspunse el, am doar puţină febră... Plimbarea aceasta îmi va ajuta.

— Foarte bine!

Şi píosul locotenent îşi reluă lectura Bíbliei.

Zdrobit, cu capul încíns, Jean revenî la proră şí se prăbuşî pe un pachet de frânghii, strângând în pumní bileţelul.

Cât tímp rămase astfel, cu fruntea în mâinî, nemişcat ?

In jurul luí, totul recăzuse în tăcere şi nu se mai auzea decât foşnetul mătăsos al valurílor spintecate de navă.

Deodată, pentru a doua oară în acea seară tânărul tresărî şi se întoarse.

Un zgomot uşor, al unor paşî furişaţí, se auzí díndspre pupa vasuluí.

Jean se ascunse repede după o răsuflătoare şi privi, cu atenţie.

La început nu zărî altceva decât puntea vasuluí luminată de lună şí crezu că s'a înşelat. Dar în curând pe largul panou al punţiî díndărăt, ochii săi distínseră o pată întunecată, înaltă şî dreptunghíulară, parcă era o uşe pe care cineva o deschísese pe furiş. Nelinîştit, marínarul aşteptă să vadă cine va apare în cadrul uşíí.

Trecură câteva clípe.

Dar nici o umbră nu se arătă în faţa uşii şi puntea era tot atât de pustie ca mai 'naînte. Deodată, un gând înfricoşetor îl cutremură.

Dacă nimeni nu eşea, însemna că uşa fusese deschisă de cineva care intrase depe punte; de cineva care îndrăznea, în mijlocul nopţii, să pătrundă în încăperile rezervate călătorilor şi unde echipajul n'avea voe să se arate.

Cine putea proceda astfel, dacă nu mizerabilul care cu o oră înaínte, aruncase la picioarele luî pumnalul şí scrisoarea? Poate, în clípa aceea, dincolo de uşa deschisă, se comitea o crimă.

Un val de sânge se urcă în faţa îndrăgostitului, care se repezí spre pupă. Dar când ajunse în dreptul coşului, se oprí speriat, făcu câţíva paşi înapoi şi se ascunse după catarg.

In faţa lui, la câţiva metrí de catarg, o umbră albă înainta, fredonând o melodie americană, care îi devenise tot atât de familiară ca şi vechíle cântece mărineşti.

Umbra era îmbrăcată într'o pijama de mătase albă şi eşise probabil dín cabină cu câteva secunde înaínte ca atenţia luí Jean să fie atrasă de zgomot.

Nemişcat, reţinându-şí respiraţía, Jean Pelouan o recunoscu pe d-ra François, în clipa când trecu prin faţa lui.

Jacqueline păşea şovăitor spre partea dín faţă a vasului. Şchiopăta puţin, căci rana de la glesnă nu era încă închisă.

Dar unde mergea?

Pentru ce îşi părăsise cabina, în plínă noapte? Şi maí ales, pentru ce Josette şi Sîtah o lăsaseră să plece? Hotărât să vegheze asupra eí până la sfârşit, Jean eşi dín ascunzătoare şi urmări deaproape pe tânăra care se îndrepta spre proră.

Deodată, Jacquelîne se oprí în faţa panoului deschis al ecutileí din'naînte şi puse picíorul pe prima treaptă.

O sudoare rece acoperi fruntea îndrăgostîtuluî.

Scara asta nu cobora la postul echipajuluí? Nu dormeau acolo mateloţii malaezi?

Intr'o străfulgerare, Jean avu neliniştitoare vizíune a copileí, intrând pe jumătate desbrăcată, în dormítorul plin cu bărbaţi unsuroşí, unde o pândea, poate nevăzutul duşman ce-i jurase píeirea.

Atuncí, fără să se mai gândească, se repezí înainte şí o apucă de braţ. Fata tresări.

— Domnişoară, unde te duci? bâlbâí el.

Ea se întoarse şi îí zâmbí fără să pară surprînsă că-l vede în spatele ei, într'un astfel de loc şi la o asemenea oră.

— Ah! spuse ea. Dumneata eşti, Jean? Sunt mulţumită că te-am întâlnít. M'ai văzut eşínd?

— Da, răspunse el, maî líníştit. Dar te pot întreba ce căutai la postul echipajului? Nu ştíi că oamenií aceştia dorm fără veştmínte şí că ar putea găsî ciudată vízita d-tale în plínă noapte?

— Dumnezeule! zâmbi ea, nu mă certa, prietene.. Nu prea ştiu de ce am luat drumul ăsta.. Fără îndoială, vîsam cu ochíí deschişí.. Vino, Jean, noaptea-í frumoasă şi e plăcut să stai sub stele..

Zicând aceste cuvínte, îl luă de braţ şi reîncepu plímbarea în lungul cursiveí.

Mergeau unul lângă altul şí la cea maî mică clătinare a vasuluí, corpurile lor se atingeau, producându-le o dublă înfíorare.

In vremea asta, Jacqueline repeta, fără să-î lase braţul:

— Ce frumoasă-í noaptea! Vezî, prietene, stelele sunt atât de numeroase şí atât de înghesuíte că abia se zăreşte cerul. Ah! De ce trebue să treacă clipele astea atât de dulcî şi de curate? Nopţile Orientuluí ar trebui să fíe eterne, ca şi cele polare. Nu eşti de părerea mea, Jean ?

Emoţionat, neştiind ce i s'a întâmplat, îşi petrecuse braţul în jurul mîjlocului tínereí fete şí o strângea încetişor, mut, fericít, temându-se că la primul cuvânt farmecul se va sfârşi.

— Vorbeşte maí departe, îndrăzní el să şoptească, te ascult.

Dar ea tăcu, mulţumindu-se să-şî sprijine capul pe umărul tovarăşuluî său, a cărui ínímă bătea cu díspe-rare. In tăcere, continuară să se plimbe — înă în clípa când, Jacques Rouvier, strănută puternic: Aa-cíum! pe care-l sublinie cu un: «Domnul fie lăudat!» spus cu voce puternică şi convínsă.

Atuncí tânăra fată tresări se deslipi de Jean, îşi trecu de mai multe orí mâinîle pe frunte şi murmură:

— Mi-e frig.

— Trebue să te înapoezí în cabínă, răspunse Pelo-

uan, care relua contact cu realîtatea. Dar de ce aí eşit? Dece n'ai trezit-o pe Josette sau pe Sitah?

Atunci Jacqueline îl privì ca şi cum ar fí căutat o explicaţíe ce nu venea.

— Nu ştiu, răspunse ea. Josette dormea atât de bíne.. Te rog să nu-i spuî nimíc.. m'ar certa. Sunt obosítă, foarte obosită... La revedere, Jean!

Cu un gest spontan îi întînse fruntea, pe care el îşi apăsă buzele tremurătoare, apoí díspăru cu paşi repezî.

Jean se scutură ca un om ce se trezeşte dintr'un vis lung.

— N'am avut, oare, o halucínaţie? A fost într'adevăr Jacqueline, care-mi vorbea la ureche? Mí se pare că íes dintr'o bae călduţă şî parfumată.

Făcu câţiva paşi pe punte, examínă cerul, apoí se opri în faţa postuluî echîpajului. Se aplecă şí ascultă.

Un concert de sforăíturí se auzí, dar în clipa când voia să coboare. zgomotul unuí pas înăbuşît îl opri.

Ascuns după un panou, aşteptă.

Paşíî se apropíară, deveníră mai distincţî, apoí un turban galben apăru şî se ridícă repede, ca o ciupercă uriaşe.

Era Rahu, valetul şofeur al d-lui Le Françoís; Rahu al cărui obraz gălbuî semăna atât — afară de culoare — cu acel al stăpânuluî său; Rahu, care la această oră ar fí trebuît să fie culcat pe salteaua lui la uşa cabinetì stăpânului său.

Jean fu ispìtit să-l oprească şí să-l întrebe dacă aşteptase vîzita stăpâneí. Dar misteriosul malaez alunecă în lungul cursivef şí ajungând la uşa cabinelor, o deschise şi díspăru.

Atunci, gânditor, Jean íntră în cabína telegrafuluî şî cu fruntea în mâini, aşteptă ca Pierre Convert să vie să-l schimbe.

CAP. V

IN PLIN MISTER.

— Josette, Josette, atât de greu dormì că nu auzí ce se petrece la doì paşi de patul tău?

— Mărturîsesc că n'am auzît nímic şi sunt mirată că dorm atât de profund, eu care la Marsîlía mă trezeam la cel maí uşor zgomot.

In dimineaţa aceia, ceí treì prietenì se plimbau pe

punte, aşteptând ora dejunului. Intrîgaţî, discutau pe şoptîte şi Jean povestea pentru a treia oară întâmplările al cărui actor şi spectator fusese în cursul ultimelor patru nopţi.

— Căci, spunea el, n'am vísat. Era într'adevăr Jacqueline pe care am surprins-o de patru ori, în clîpa când voia să íntre în cabina malaezilor.

Căci scenele primeî nopţi se repetară cu o preciziune care cerură o promptă intervenţie a apărătorului ei.

Chîar de a doua zî, Jean îşi dădu seama de profunda schímbare de atítudine a Jacquelineî faţă de el.

Revăzând, a doua zi, pe cel pe care-l strânsese în braţe în noaptea trecută, Jacqueline îi întínse mâna cu aceiaş veselie, cu obişnuita-i famíliarítate, dar fără ca nimic în purtarea ei să lase a se vedea că-şî amintea de sentímentala plimbare nocturnă la braţul fostului cartíermaestru.

In zadar, tânărul aşteptă toată ziua un semn care să-i arate că nu uîtase nímic.

Jacqueline se arătă tot atât de copilăroasă ca şi în zilele precedente, îar naivítatea hohotelor sale de râs, sfâşía inima sărmanului îndrăgostît.

Era oare somnambulă? Sau vorbele pe care le pronunţase se adresau altuia? Sau era mai vicleană şî mai cochetă decât îşí închipuíse?

La miezul nopţîi, după cum fusese convenit, Jean veni să-l înlocuiască pe Pierre la postul de T. F. F.

Şí iată că aceîaş scenă se repetă.

Cuvintele de dragoste, atitudinele languroase, sărutările urmară până în clipa când, brusc. umbra albă se smulse din braţele lui şi dispăru după uşa cabinei.

O oră mai târziu, fostul marînar, ascuns ca deobiceiu, văzu eşind turbanul galben al lui Rahu, care díspăru la rândul lui.

Aceste lucrurí se petrecură patru nopţi la rând.

Ce avea oare tânăra fată?

Era nebună? Sau îşí bătea joc de el şî de dragostea lui?

Şi Rahu, ce căuta la ora aceasta printre malaezi?

Ce taină înfăşura vasul şî pe ocupanţii lui?

Şi mai ales dece, Josette nu auzea nimic dín zgomotul pe care trebuia să-l facă Jacquelîne părăsínd cabína? Era necesară o hotărâre urgentă.

— Ascultaţi, spuse Jean, trebue să intervenim. Am împresia că primejdia e aproape. Ce mă sfătuîţi? Trebue să desvăluí d-luí Le François ceeace ştiu?

Pierre şi soţia sa nu răspunseră. Câteva clipe, domni o tăcere acuzatoare.

— Aveţi dreptate, reluă Jean. Atitudínea tatălui Jacquelínei e foarte ciudată. Sau nu ştie nimic, sau ştie prea multe. Să nu aprofundăm acum chestiunea şi să aşteptăm spre a fi mai bine informaţí.

— Mărturisesc, zise Pierre, că povestea spălătorului dela hotelul Noailles îmí mai umblă prin creerî. Cine ne spune că acest părínte nu s'a servit de asemănarea dintre el şí şofeur pentru a tăîa nepedepsit bara de direcţie a maşinei în care fiica luí trebuía să plece singură?

— Taci... Taci... făcu Josette cutremurând-se. Prea ar fí groaznic.

— Dar nu imposîbíl.

— Evident, murmură Jean. Deaceea, vom lăsa deoparte pe acest domn. Şi vom lucra singurî. Trebue să ştîm cu orice preţ ce se petrece în cabina Jacquelineî cu o oră înainte de a eşi pentru plimbarea-í nocturnă. Josette, îţi cer să nu te culcí la noapte şi să laşí întredeschisă uşa cabìneí care răspunde în culoar. Pe la ora unsprezece vei stinge lumina şî ne vei prími, pe Pierre şi pe mine, în cea mai mare tăcere. Odată întraţí ne vom ascunde deoparte şí de alta a uşeì de comunicaţie dintre cabina ta şí a Jacquelinei. Apoi, vom veghìa.

— Bízuîţi-vă pe mine. Dar să nu faceţi sgomot, căci Sitah se culcă târziu şì ar putea să se míre de prezenţa voastră la mine, la o oră atât de neobìşnuită.

— Fii pe pace, vom fí nişte umbre.

In noaptea aceia pe la ora unsprezece, două sìluete se strecurară îu culoar şi se oprîră în faţa uşeí Josettei.

— Tăcere, şoptí aceasta, Jacqueline s'a culcat, dar Sitah nu doarme încă.

Cei doi tineri se îndreptară spre uşa de comunícaţie, care era deschísă şi aruncară o privire în camera Jacquelineî. Aceasta dormea liniştită.

Lângă culcuşul ei era o mică noptieră, pe care erau un pahar cu apă şî o lămpiţă ce lumina numai jumătate cabínă.

De cealaltă parte a cabineì era uşa luî Sitah, pe care o auziră mergând încoace şi încolo, ca o camerîstă stílată care înainte de culcare aranjează cu grije lucrurile stăpânei sale.

— Incă n'a venit nimeni? şoptí Jean.

— Nimenî.

— Atunci să aştaptăm!

O oră se scurse.

— Sitah nu se mai aude, zîse deodată Josette.

— Probabil că s'a culcat, răspunse Jean.

Şi dîn nou tăcerea se lăsă între ei.

Deodată, Josette ciupi puţernic braţul soţuluí eí.

— Merge cineva în culoar. E pasul d-luî François.

— Tăcere! şoptì Jean.

Uşa cabinei Jacquelineî se deschíse încetíşor şí silueta uscăţivă a bătrânuluí apăru în prag. Se îndreptă fără zgomot, în vârful picioarelor, spre culcuşul fiicei sale.

— E într'adevăr tatăl, nu-î aşa? şopti Pierre la ureche, prìetenului său.

— Intr'adevăr. Nu mai încape nicí o îndoîală. Dar ce-í figura aceea ciudată care se zăreşte acolo, la nìvelul podelii?

Josette şî soţul său privíră în direcţia índícată, care era aceîa a cabínei luí Síţah şî putură zări, neprecisă şi ca topită în penumbră, o figură palidă şi nemişcată, aí cărei ochî străluceau ca doì cărbuni.

— Ea este, malaeza, şoptì Josette. Trebue să fie ca şi noi, curioasă şî vrea să asîste la vízíta d-lui Le Françoís.

— Hm! mormăi Jean, fata asta să fie oare în curent cu uneltîrile duşmanuluí nostru? Va trebui supravegheată şì ea, Pierre.

— Mă voì ocupa de ea, răspunse Couvert.

Nu şî mai vorbiră, căcí toată aţenţíunea fu atrasă de d. Le Françoís, care se furişă spre ei, ca şi cum ar fí vrut să pătrundă în camera Josettei.

Dín fericire, vizitatorul nu putea observa pe cei doi tineri ascunşí în întuneríc de ambele părţi ale uşiì.

Se oprí în prag, ridică braţul şî aruncă în cabină un obiect mìnuscul pe care-l ţinea în mână şî care căzu pe podele producând un zgomot mat, abia perceptìbil.

Nící unul dîn cei trei nu îndrăznî să deschidă gura. Căcí în clipa aceea nu-şì dădură seama de ceeace se întâmpla.

De altfel bătrânul se îndreptă spre fiìca sa, o privi cu dragoste, se aplecă spre ea şì o sărută pe frunte.

Atunci i se păru luî Jean, că mâna bătrânului se oprise o secundă deasupra paharuluí cu apă. Líchídul dîn pahar se colorase în albastru.

Când d. Le François se rídîcă, ţânăra fată începu să se agíte în somn, íar apa deveni dín nou incoloră.

— Aî văzut? şopti Pierre.

— Da. E nemaî auzít. Oare acest părínte drăgăstos să fie numai un mizerabil otrăvítor?

— N'ar fi imposibil. Sărmana copilă!

Nu-şi mai vorbîră şí în umbră, toţí treî se símţiră-pălind.

Mută, nelinîştită, Josette făcea sforţări să-şí oprească hohotele de plâns care o înecau.

Iar dîncolo, în cabína ei, ochíi malaezieí aveau acum o strălucire fosforescentă.

Lî se păru chiar pândarilor că ciudata cameristă zâmbea şí că colţurile guriî i se rídicau, şăgalnîc.

Apoi evenimentele se precípitară.

Văzând că fiica lui e gata să se trezească, d. Le François, se ridícă brusc, făcu doî paşí înainte, aruncă în jurul cabínei, o prìvire rătăcìtă, apoi se îndreptă spre uşa culoarului. O deschise, trecu pragul clătinându-se şi díspăru.

Mîscările lui fură urmărîte cu atâta atenţíe de Jean şí príetenií săî, încât atuncî când, după plecarea bătrânului îşi întoarseră privíríle spre Jacquelîne, aceasta trează, sta pe marginea patuluí şî bea ultimele picături din pahar.

— Prea târzìu! mormăi Jean.

— Bagă de seamă, spuse Josette, Jacquelîne va íeşí.

— Crezi?

— Sunt sigură. Uite, îşì încalţă pantofíi şî príveşte dacă pijamaua îi este încheiată.

Atuncì, grăbít, Jean se îndreptă spre uşa culoaruluí.

— Rămâneţî aicí, spuse el. Eu plec. Trebuîe să ajung pe punte înaîntea ei. Supraveghíaţí-o pe Sîtah!

Nu mai aşteptă răspunsul celor doi soţi, cí se strecură afară şí ţâşnì pe scară la aer lîber.

Insfârşît respira mai uşor.

Făcu câţiva paşi spre ascunzătoarea luì şi aşteptă cu ochíi fíxaţi spre uşă.

Deodată, Rahu apăru în prag şi se strecură în tăcere pe punte. Trecu prîn faţa luî Jean, fără să-l vadă şi dín câţîva paşi ajunse la postul echípajului, unde ìntră.

Era miezul nopţii.

Aşa dar şí şofeurul era amestecat.

Ce putea să însemneze asta?

Cine era vinovatul?

Rahu? D. Le François? Sítah?

Evìdent, văzuse pe bătrân vârsând un praf în paharul fîceì sale. Dar era oare, acest praf o otravă? Nu se putea bănui, că nefericitul părînte, conştient de primejdia prín care trecea fiica luí, îi administra pe ascuns

antidotul capabil să combată otrava pe care i-o dădea asasinul? Dar atunci de ce Sitah asista impasibilă, inactivă, având aparenţa unei complice, la tot ce făcea bătrânul?

Rahu? Sitah? Le Françoís? Adversari sau complici? Sau erau legaţi printr'unul din acele pacturi criminale pe cari necesităţile vieţii, răzbunarea, pasiunea sau ura obligă anumite persoane să se întovărăşească cu individ vizi josnici.

Tânărul marinar ar fi dat zece ani din viaţă pentru a avea răspunsul la aceste întrebări şi a putea să procedeze în consecinţă.

Dar din nou, uşa se deschise şi Jacqueline eşi. Era îmbrăcată ca în celelalte nopţi cu pijamaua de mătase albă şi ca întotdeauna se îndreptă spre postul echipajului.

De data asta însă, îndrăgostitul scurtă singur întrevederea şi se grăbi s'o conducă înapoi.

— Unde mă duci? murmură ea.

— In cabina d-tale! răspunse Jean. Vântul e prea rece în noaptea asta şi ai nevoe de odihnă.

— E adevărat, prietene, mă simt foarte obosită. Mi se pare că o mână de fier îmi apasă fruntea. Aş dormi zile întregi.

El nu răspunse ci încercă să-i vadă faţa, dar nu-i putea deosebi trăsăturile, căci noaptea era întunecoasă. Dacă ar fi fost mai lumină nu şi-ar fi putut stăpâni poate, un strigăt de spaimă în faţa schimbării ce se produsese în fizionomia ei.

El nu văzu nimic şi ea se lăsă dusă, ca o bolnavă.

Intră în cabină şi se găsiră faţă în faţă cu Sitah, care-i privea cu ochi strălucitori, fără să spue un cuvânt.

— Am găsit-o pe stăpâna ta pe punte. E obosită. Trebue s'o culci şi s'o îngrijeşti.

Camerista se prosternă pentru a arăta că a înţeles. Dar ochii săi nu părăsiră faţa tânărului, ca şi când ar fi vrut să citească gândurile ce clocoteau înapoia frunţii lui.

— Grăbeşte-te! repetă el, apoi se apropie de uşe şi strigă:

— Josette! Pierre!

Nimeni nu-i răspunse.

Işi reînoi chemarea, fără să îndrăznească însă să ridice vocea de teamă să nu-l trezească pe tatăl Jacquelinei.

Aceiaş tăcere inexplicabilă.

Atunci fără să-í pese de prívírile mîrațe ce i le aruncа Sitah, trecu pragul și aprinse lumina. Un strigăt îi încremeni pe buze. Intînși pe podele, Josette și Pierre zăceau nemișcați.

Palíd, Jean se aplecă asupra lor, apoi se rídică cu un suspin de ușurare.

Ambíí dormeau adânc, dar atât de profund că toate încercările lui de a-i trezi rămaseră fără rezultat.

Se mulțumí s'o culce pe Josette în pat și să pună o pernă sub capul lui Pierre, apoi așezându-se între cei doi soți, contínuă să vegheze asupra lor, după ce închíse ușa de comunicație.

Ocupată cu stăpâna eí, Sitah părea că nu observase nimic.

— Incă un míster, se gândi acesta. Ce s'a întâmplat în timpul lípseí mele? Am ieșit acum un sfert de oră și Josette nu dormea fiindcă mă înștiințase că Jacqueline se pregătea de plecare. Cărui fapt se datorește acest somn ciudat?

Deodată se rídică și se duse drept în mijlocul camerii unde un obiect strălucitor îi atrase atenția. Se aplecă și constată că era vorba de cíoburi subțírí de sticlă provenind de la o fiolă farmaceutică.

— O fiolă! Asta e! A aruncat-o d. Le Françoís înainte de a se duce la fíica luí. Zgomotul ușor care ne-a făcut să tresărim era datorit fíoleî cu cloroform ce se spărgea. Deci totul se explică... E sîgur că bătrânul nu îndeplinea pentru príma oară această misíune. De aceia Josette dormea întotdeauna și nu asísta la plecarea sărmaneî copíle! Dar eu?... De ce n'am adormit și eu?... Ah! am plecat brusc, în clípa în care vaporíí narcoticului începeau să umple cabina. Amețeala, somnolența care mă făceau să mă clatin și care s'au rísipit pe punte, era efectul conținutuluî fiolei azvârlíte de d. Le Françoís. Plecarea mea subíță m'a salvat și a salvat-o și pe Jacqueline.

Se cutremură gândindu-se că dacă n'ar fí fost la vreme s'o oprească, Jacqueline ar fi coborît în postul echíjului, fiínd la díscreția acestor sălbaticí.

Asta era ceeace dorea criminalul?

Probabíl, căcî procedând astfel, mîzerabílul se răzbuna și de atentatul eșuat la Marsîlia.

Deci, era vreme ca asasínul să fie demascat și împiedicat de a maî face vre-un rău.

Noaptea se sfârşi fără alt incident. Pe la ora opt, Pierre şi Josette se treziră şi fură miraţi să se găsească în paza lui Jean, aí cărui ochi obosiţi îi privea cu dragoste.

— Ce s'a întâmplat cu noi? întrebară.

Tânărul le povesti cele întâmplate. Gândiţi-vă, spuse el ca încheere, Trebue să intervenim chiar azi, altfel Jacqueline este pierdută. Ne vom revedea la prânz.

CAP. VI

DRAMA DE PE BORDUL ALBATROSULUI

— Parî cam obosit, scumpe domn. Ai dormit prost?

— Aí ghicit, căpitane. Nopţile astea tropicale sunt apăsătoare. Mi se pare chiar că de două zile căldura a mai crescut. Pământul e în apropiere?

Drept răspuns, căpitanul Albatrosului îi întinse binoclul. Prîvînd spre răsărit Jean zări un fel de ceaţă gălbue, prín care străbăteau vârfurile unor munţi.

— Peninsula Malacca? întrebă Jean.

— Da. Vom fi în apropierea coastei dîseară şî vom ancora aproape de ţărm, după cum a ordonat d. Le Françoís.

— D. Le Françoís vrea să se oprească aîci? se mîră Jean. De ce?

— Dracu ştie! Suntem, încă, departe de Saígon şi nu cunosc pe tot litoralul asíatîc, o coastă mai pustíe şi mai nesănătoasă ca asta. Dar patronul ordonă şí noî trebue să ascultăm.

— Hm! mormăî fostul marinar, care după întâmplările dín noaptea trecută pierduse toată încrederea în onorabilitatea taţăluî Jacquelínei.

Tot prívind orîzontul prin binoclu, Jean se revăzu în căruciorul care-l ducea prin străzîle parfumate ale oraşuluí Colombo.

Albatrosul acostase pentru câteva ore şí Jean pusese în aplícare un plan la care se gândise de mult.

Scursese într'o stîcluţă restul de lichíd rămas în paharul Jacqulineî şí coborând în port, îl dusese la un laborator de analize.

După un sfert de oră, chimístul îi spuse:

— Cred că poţî intenta acţíunea în justiţie.

— Acţíune în justiţíe. De ce?

— Şper că nu mi-ai cerut o analiză numaí pentru plăcerea de a afla că sticla d-tale conţine treí puternice afrodisiace, în díferite doze?

— Ce spui? Afrodisíace?

— Da. Zinzíberi, mica voinícă şí cantaridă.

— Afrodisíace! repetă Jean Pelouan eşínd dín laborator, ca un nebun, spre mirarea chimístului. Un părînte să dea această otravă fiícei sale? Iată de ce o găseam în fiecare seară pe punte îndreptându-se spre...

Nu îndrăzni să-şí termíne gândul, dar după ce veghiase treí zíle, zădărnícînd planurile crímínalilor, se hotărî să obţînă de la căpítan, nouí înformaţiuní.

De aceea nu înceta să-l hărţuiască cu întrebări, ca un pasager al líníeí orientuluî care încearcă să-şí omoare vremea.

Deveni atent când auzi că d. Le François ordonase să se ancoreze în apropierea coasteî.

— Mateloţíí d-tale nu sunt orígínarí dín ţinutul acesta? însistă el.

— Ba da, răspunse bătrânul Rimbert, şí te rog să mă crezi că nu leneşíí aceştía vor contríbui la progresul arteî nautice.

— Sunt malaezi?

— Da.

— Totuş par să se înţeleagă destul de bine cu híndusul.

— Care híndus? întrebă mírat, căpítanul.

— Rahu. Valetul d-luî Le François.

— E hindus? hohoti bătrânul marínar. Intr'adevăr, cu grozavul luî turban de lux ţí-a asvârlit praf în ochî. Dar e malaez, cu toate aerele ce şí le dă. Nu i-aí văzut dînţií, înegrîţí de betel? Nu-l considera maí bun ca pe ceilalţi. Dín contră.

— De ce spui asta, căpítane? Aî să-í reproşezi ceva?

— Nu. Dar ceeace mă revoltă, e că oamenîí mei par să-î arate un respect dísproporţional ca şí când poziţia ce ocupă pe lângă patron, ar face dín el un personaj însemnat..

— Decî, te păzeşti de eí?

— M'am păzit întotdeauna. Vezí d-ta, domnule, de patruzeci de anî hoínăresc prin mărîle astea şí întotdeauna am auzit repetându-se că malaezíî sunt inofensîvi când sunt departe de ţara lor, dar devîn ca tígrí, când nasul lor simte adierile nesănătoase ale blestematului lor pământ

— Hm! făcu ,ean, aşa dar, as·fel vrea d. Le rrançois. Mă mir numai că el, care te preţuieşte atât, nu ţi-a spus motívul pentru care s'a oprit prin pustietăţile astea.

— N'am îndrăznit să-l întreb, fiindcă mí s'a părut foarte mânios, azi dimineaţă. Vocea-í era seacă, gestul poruncítor iar ochii-í erau pierduţî în zare, când îmi dădu ordinul. Cred că nu m'a privít măcar o dată.

După un schímb de cuvinte fără importanţă, cei doí oameni se despărţíră.

Coborând paserela, Jean se loví de Pierre.

— Ei bine? îl întrebă acesta.

— Să ne păzím, murmură Jean. Ancorăm diseară în apropierea coastei. Imí veí face plăcerea să te culci di-seară în cabína soţiei tale şi să íeí şî revolverul cu tine. Poate că Jacqueline nu va ieşî. Totuş îmí voi pune ha-macul în postul de telegrafie, pe punte. Trebue să ne aşteptăm la orice.

— Şí d. Le Françoîs?

— Nu-mí înspíră nici o încredere. Cu toate astea, şovăi să-l demasc. Nu ştiu ce anume mă opreşte să-í vor besc ori de câte ori mă apropíî de el, ca să-í comuníc rezultatul analizei.

— Poate că şi el este o victimă? murmură Píerre.

— Se poate, răspunse Jear, dar mî-e frică. Pe diseară! Ceî doí tînerí se despărţíră şi-şi luară în primire fie-care postul lui.

Noaptea abia începuse. O linişte neturburată, depri-mată domnea pe marea, care nu avea măcar un val, íar dínspre pământ se ridica o ceaţă caldă.

In curând vasul fu învăluît de un fel de vată moale, murdară, ai cărei fulgi cenuşii se agăţau de catarg, de antenă de frânghíî.

Câte odată perdeaua aceasta se rupea şi prîn spărtură se puteau vedea licărind, focurile a două sau trei vase de pescari.

Jacques Rouvíer era pe dunetă şí făcea primul quart.

Ca întotdeauna, secundul Albatrosuluí profita de orele de calm pentru a se cufunda în lectura Bibliei, cartea lui favorítă.

Luminîle zărite în depărtare, nu-l nelinişteau. Ştia că vasul e ancorat, cu farurile reglementar aprínse, într'una din regiunile cele maí puţin frecventate.

Şî cinstítul marínar se scufunda cu plăcerea în stu-diul verseturílor milenare, ce le punctua de multe ori, cu voce puternícă:

«Am dus lupta cea dreaptă... etc.

Orele treceau în tăcere.

Pe bord toată lumea dormea, sau părea că doarme.

Totuş dacă cu puţin înainte de miezul nopţii, ofiţerul şi-ar fí ridícat ochii spre cele treî focurí de poziţie verde, galben şi roşu, ar fi putut constata că cel verde, care trebuia să stea nemişcat, era agîtat de o ciudată mişcare ce-l plímba orizontal de la stânga la dreapta, apoí de la dreapta spre stânga, ca şi când el ar fi fost agăţat de un braţ omenesc.

Dar piosul Jacques Rouvier nu rîdică ochíî şí lumina continuă să se legene, până în clipa când o massă neagră íeşi dín ceată şí se lipi, în tăcere de Albatros.

Dín întunecimea acestei masse, care era o joncă cu vâsle, mai mulţi oamení, sau mai bíne zis, díavoli, se căţărară pe puntea yachtului.

Focul verde se oprí şi o umbră alunecă în faţa noilor veniţí.

— Vremurile s'au schímbat, pronunţă umbra cu voce gravă în limbajul gutural al malaezílor.

— O! o! Rahu! şoptiră năvălîtorií.

In clípa următoare toţi căzură în genunchi, cu pumnii alăturaţi, cu fruntea pe scândurile punţîi, ca şí când s'ar fi aflat în faţa unui idol.

— La lucru! întreupse vocea. Totul e gata!

Imediat pumnalele sclípiră, oamenîi se ridicară şí se răspândiră pe vas.

In momentul acela, Jacques Rouvier văzu apărându-î în faţă, la doi paşí de punţe o figură schímonosítă, ai cărei dínţî negrîi şí lucitorí, ţîneau lama unui Kriss malaez.

Ofiţerul nící nu tresări.

Calm îşi închíse Biblia, apucă cu mâna stângă frânghía clopotului şi cu dreapta descărcă revolverul în figura galbenă ce díspăru. Sunetul clopotului de alarmă trezi pe oamenîî Albatrosului.

In curând pe punte revolverele începură să duduíe.

Treziţî, pe jumătate desbrăcaţí, căpitanul Rimbert şi mecanícul Beliu se aruncară, cu revolverul în mână, asupra piraţílor, chemând în zadar în ajutor pe acei călători cari erau în stare să lupte.

Dar spre marea lor mîrare singur ofiţerul secund răspunse la apel.

Una, două, apoi zece detunăturî sfâşiară noaptea.

Ceaţa se lumínă de scurte fulgerări, în timp ce trupuri unsuroase căđeau horcăind.

— Curaj! strigă căpítanul.

— Unde este d. Le Françoís? întrebă mecanicul între două focuri.

— Încă nu l'am văzut. Va veni şi el fără îndoíală, răspunse căpítanul. Ah! blestemaţii ăştia! Ştiam eu că ne vor juca festa! Trage, Jacques! E rândul d-tale!

Un revolver detună. Un răget de durere îi răspunse.

— Unul mai puţin! spuse liniştit comentatorul Bibliei.

Apoi adăugă:

— Cum se face că n'am văzut încă pe d-nii Pelouan şî Couvert?

Nimeni nu-i răspunse căci în aceiaş clípă, un grup de piraţi se năpustí asupra lor şî revolverele începură să ţăcăne.

Dar când năvălítorii se retraseră, bătrânul Rimbert nu-şi putu reţine un strîgăt de dísperare.

La pícioarele sale, Robert Beliu agoniza cu un pumnal înfipt în piept. Ceva mai departe, Rouvíer, cu faţa oríbil desfigurată, nemai putându-se ţine pe picioare se rezemase de catarg şi cu arma în mână aştepta înapoerea malaezilor.

— Dar unde sunt pasagerii noştri? strigă căpítanul.

— Probabil că sunt morţi, sugrumaţi în culcuşurile lor, răspunse secundul scuipând sângele ce-i umplea gura. Ah! căpitane... de data asta ne-am ars... Roagă-te pentru mîne şi eu mă voi ruga pentru d-ta... Căci am dus lupta cea dreaptă şi ne-am sfârşit drumul...

— Du-te draculuí, cu rugăcíunile d-tale! începu căpítanul, dar se opri îmedîat, întrebând: Mai aí cartuşe Rouvier?

— Nu, căpitane, nící unul. Dar d-ta?

— Níci eu, mărturisí bătrânul lup de mare.

— Bănuíam şi de aceia îţi spuneam să te pregăteşti de moarte. Să ne rugăm.

— N'avem altceva de făcut, răspunse bătrânul, căzând în genunchî lângă rănít.

Din clípa aceía un se mai auzî pe punte decât şoapta celor doi oameni carî se rugau şí zgomotul înăbuşit al piraţilor cari cotrobăíau prín calele vasuluí.

Deodată, căpitanul alunecă pe genunchì zicând:

— Ne scufundăm!

Intr'adevăr în urma manevrelor malaezilor, vasul se

înclinase brusc către tribord [illegible] și din minut în minut unghiul de înclinare.

Corpul neînsufleţit al secundului alunecă prìmul, parcurse trei metri şí rămase agăţat de balustradă.

In clipa când bătrânul căpitan se întínse pe spate murmurând: «Facă-se voia Domnuluí»! câteva umbre se năpustiră asupra lui. Se símţì aruncat într'o prăpastie fără fund.

In curând, câteva raze luminoase auríră vârful catargului, antena şi coşul Albatrosului singurele supravieţuítoare.

Ziua apărea pe furiş.

PARTEA A DOUA

CAP. I

PRIZONIERI

O căldură groaznică domnea sub cortul grosolan, în jurul căruia soarele tropical crăpa pământul, înegrea stâncile, înăbuşea plantele, animalele şi oamenii.

Milîarde de ţânţarî, muşte, feluríte insecte, clocoteau peste tot.

Era amiaza.

D. Le Françoís deschîse ochíî şi ridicându-se în capul oaselor strigă:

— Dumnezeule! Ce-i asta?

Era într'un cort murdar, aşezat pe o rogojină unsuroasă, întinsă deadreptul pe pământul acoperit cu o arbă gălbuie

— Ce-í asta? repetă el.

Privî în jurul luì şí zări mai departe, o altă rogojină pe care erau întinse corpurîle Jacquelinei şî Josetteî.

Fíica lui dormea un somn ciudat, întrerupt de înăbuşirì, de gemete şî de strigăte nearticulate.

Faţa sărmanei copile era atât de palidă, că ar fi luat-o drept un cadavru dacă n'ar fí fost horcăitul surd ce-i ieşea dîn píept.

— Jacqueline şi d-ta, dnă Couvert! Treziţi-vă, copiii! Ochìi celor două femei se deschiseră cu greu.

— Tată! Unde suntem?

— Unde-i soţul meu? întrebă Josette căutându-şi în zadar tovarăşul de víaţă.

— Ce s'a întâmplat? întrebară amândouă. Nu mai suntem pe yacht?

— Líniştiţí vă! In curând ne vom vedea prietenii.

Se ridică şi se îndreptă spre deschizătura cortului prin care se vedea un colţ de junglă.

Dar când să iasă, o umbră îi tăie calea şi fulgerarea unei lame îl opri din drum.

Bătrînul dădu înapoi, apoi merse hotărît spre malaez.

— Vreau să ies, spuse el, poruncitor, în malaeză.

— Imposibil, răspunse celălalt în aceiaş limbă.

— De ce?

— Stăpânul a interzis.

— Care stăpân?

— Al meu şi al tău. Mi-a poruncit să te păzesc pe tine şi pe cele două memsahib, până ce va veni el aici.

— Care-i numele său?

— Ţi-l va spune el însuşi.

— Unde-i vasul meu?

— In fundul oceanului, răspunse sentinela cu un zâmbet larg.

— Mizerabile! strigă francezul. Îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine? Chiamă-mi oamenii. Vreau să ştiu de ce mă aflu pe pământ, când eu m'am culcat pe bordul vasului meu. Grăbeşte-te!

Dar malaezul nu răspunse decât printr'un rânjet ce-i descoperi dinţii înegriţi.

— Tată, spuse Jacqueline, nu vezi că acest om e însărcinat să ne păzească? Suntem prizonieri!

— Prizonieri? Ai cui prizonieri?

— Nu ştiu.

Din nou d. Le François se întoarse spre malaez:

— Unde e Rahu? Vreau să-l văd imediat.

La numele lui Rahu, omul lăsă spre pământ vârful armei sale, căzu în genunchi şi se prosternară de trei ori, cu mâinile încrucişate pe piept.

Stupefiaţi, cei trei francezi se priviră.

Ce însemna atitudinea temniceruluí lor?

Cui se adresa acest salut, acest respect?

Lui Rahu, poate? Trebuia să se informeze.

Cu un aer poruncitor, el adresă malaezului care ridicându-se îşi reluase atitudinea-i ameninţătoare.

— Vreau s'o văd pe Sitah! chiam-o!

Dar abia pronunţase numele cameristei, că din nou sentinela se aruncă la pământ, reînoind gesturile de adorare.

De astă dată, înaltul funcţionar se înapoe la rogoţina lui şi se aşeză cu capul în mâini, în timp ce cele două femei îl priveau temătoare.

— Te rog, murmură Josette, întreabă pe acest sălbatic ce-au devenit soţul meu şi Pelouan.

Dar la scurta întrebare a Jacquelinei, malaezul nu răspunse decât printr'un gest semnificativ.

— Ce vrei să spui? insistă tânăra franceză. Prietenii noştri sunt morţi?

— Da, înecaţi odată cu yachtul.

Pe rogojina lui, d. Le François, care înţelesese, scoase un geamăt şi-şi acoperi faţa cu mâinile, în timp ce fiica lui alunecă, sfârşită, în braţele soţiei lui Pierre, care întreba mereu:

— Ce-a spus? Domnişoară... ai milă de mine! Ce-a spus omul acesta? Ţi-a anunţat moartea lui Pierre? De ce plânge tatăl d-tale? Vorbeşte, domnişoară!..

— Linişteşte-te, reuşi în sfârşit Jacqueline să îngâne. Soţul d-tale nu este mort. Omul acesta nu ştie ce s'a întâmplat cu prietenii noştrii. Poate-i vom vedea în curând.

—Mulţumesc, Dumnezeule! strîgă Josette, în timp ce Jacqueline, sfârşită de sforţarea făcută, căzu pe rogojină.

Şi orele treceau în vreme ce Josette şi nenorocitul părinte se străduiau s'o animeze.

Pe înserat, un zgomot de voci şi de arme lovite, răsună la întrarea cortului şi o trupă de malaezi pe jumătate goi pătrunse înăuntru. Conducătorul acestora se opri la intrarea cortului şi strigă:

— La drum, domnule Le François.

— Unde mergem?

— Veţi afla mai târziu. Grăbeşte-te!

Malaezii urcară pe cele două femei în câte un lung palanchin a cărei bancă longitudinală se sprijinea pe umerii a doi sălbatecì uriaşi.

D. Le François, se sui şi el într'al treilea şi imediat cei trei captivi se văzură duşi prin pădure în ritmul paşilor repezi ai purtătorilor.

Merseră toată după amiaza şi toată noapte, nefăcând decât scurte popasuri.

D. Le François, îngrijorat, urmărea mersul caravanei neputându-şi da seama de evenimentele ce se întâmplaseră.

Josette, semănând cu un copil părăsit, suspina încetişor chemându-şi soţul pe nume, iar Jacqueline pe jumătate inconştientă, revedea ca prin vis silueta elegantă a lui Jean Pelouan.

In zori, ajunseră la picioarele unei ridicături în vârful căreia se ridica un fel de cetăţuie, grosolan construită.

Pătrunseră înăuntru printr'o poartă păzită de o du-

zină de înşî printre cari recunoscură cínci sau şase oameni din echipajul Albatrosului.

D. Le Françoís fu închís într'o cameră mobilată europeneşte. Camera comunica cu aceea a tinerelor fimei.

Cei trei oameni se îmbrăţişară.

— Iertaţi-mă, spuse d. Le Françoís, am nevoe să reflectez. In zadar mă străduesc, de ierì să pricep ce s'a întâmplat. Pe mâíne, copii!

Se despărţiră şi fiecare se culcă. Dar abia, târziu după trecerea multor ceasurì, găsiră în sfârşit odihna atât de mult căutată.

II

D. LE FRANCOIS FACE CUNOŞTIINŢA LUI RAHU-SINGH, PIRATUL

A doua zi, dímíneaţa, când d. Le François se trezî, zărî în picioare la căpătâiul său, un malaez, care spuse:

— Stăpânul vrea să te vadă, Sahib.

— Să vie! porunci înaltul funcţionar care-şi regăsise toată prestanţa.

— Stăpânul nu se deranjează niciodată pentru străíní. Tu trebue să te duci lângă el. Eu te voi conduce.

— Dumnezeule! strigă bătrânul, cel de care-mi vorbeşti nu ştie că eu sunt şeful poliţiei de stat din Saigon? Nu ştie că poliţia franceză pedepseşte cu moartea pe toţi cei cari îndrăznesc să atenteze la viaţa sau la libertatea europenilor.

— Ştie. Dar el nu teme decât de cel care locueşte deasupra norilor. Supune-te!

— Fie! zise Le François, al cărui obraz devenise purpuriu. Te urmez!

Unul în spatele celuílalt, ceì doí oameni traversară o curte şi trecură pragul unei sălí imense, cu pardoseaua din mozaic, al cărî tavan văruit era susţinut de coloane subţîrì, ca acelea din moscheele arabe.

Covoare bogate erau atârnate de perete şi când tatăl Jacquelinei îşì obişnui privirea cu obscuritatea din înterîor, deosebi de jur împrejurul lui o mulţime de feţe întunecate aî căror ochi luceau ca tăciunî.

— Inaintează! porunci o voce care-l făcu să tresară.

Atuncí făcu câţiva paşí şì se găsí în faţa unuî fel de tron, dublu, în care stăteau două persoane.

— Priveşte-mă, scrâşni aceeaşi voce, şi recunoaşte-mă... Câine de francez!

Infuriat de insulta pe care o prîmise în faţă, d. Le François, cu un strîgăt de mâníe, se repezì înaínte.

Dar deabia pusese piciorul pe prima treaptă, că se opri, mirat, frecându-şî ochiî. Deosebise figura interlocutorului său.

— Rahu! exclamă el. Rahu! Pe acest tron. Servitorul meu? Şi alături de el. Sitah! Nu se poate! Visez!

Nimeni nu-í răspunse. Malaezii îl priveau în tăcere cu privîrile scânteind de ură.

Dar în curând d. Le François îşí regăsi stăpânirea de sine. Cu voce calmă, spuse:

— Să mi se arate acel stăpân despre care mî s'a spus că mă aşteaptă!

— Nu este decât un stăpân aici, răspunse Rahu, cu răceală, şi acela sunt eu.

— Tu, servitorule? Ha! ha! ha!... Incetează mascarada asta şi nu uita că ştiu să pedepsesc pe vinovaţi.

— Şi eu ştiu! Şí-ţi voi dovedi! Tu însuţi eşti dovada vie că ştiu să pun mâna pe eí şi să le aplîc pedeapsa ce-am hotărît-o!

— Eu, un vinovat?! Mă numesc Le François, sunt şeful poliţiei de stat din Saigon, şi în numele legiî, te somez să ne redaî libertatea!

— Vorbeşte maí încet, câine francez, îl întrerupse Sítah, dispreţuitoare. Tocmai pentru că eşti şeful polítişti-lor te-am adus aîci, la noi, după ce pentru a te supraveghea mai bîne, te-am urmat până în faţa oamenílor albi.

— Şí ce vreţi cu mîne?

— Veî afla! spuse Rahu. Iţi mai aminteşti de Luang-Singh?

— Şi de ce nu mî-aş amíntî de monstrul pe care am pus să fie ucis? Pentru asta m'aţi adus aìci?

— Pentru a-ţi vorbi de el, mormăíră împreună Rahu şi Sitah.

— Nesăbuîţí ce sunteţi! Lăsaţi morţií în pace şi hotărâţi suma pentru libertatea noastră! Haide, banditilor, vorbiţi!

— Te înşelí, spuse Rahu, cu voce puternică, línişţind cu un gest agitaţia ce se produsese între malaezi la auzul cuvintelor îndrăzneţe ale francezului. Nu e vorba de o răscumpărare. Niciodată nu-mi vei da de bună voe ceeace îţi voî cere. Deaceea îmi voì lua sìngur, fără să-ţi cer voe.

— Vorbeşte! mugî francezul, exasperat.

— Mai târziu. Acum să revenim la Luang-Singh.

— Ce-mi poţi spune nou despre acest om?

— Multe lucruri şi mai ales acesta: Cu tot sfârşitul său groaznic, noi iubim şî venerăm spiritul lui Luang-Singh. Ce învinuìrì îi aduceţî voi, europenii? Că timp de cinci anì a fost regele neîncoronat al tuturor vitejilor malaezi, că a jefuît pe chinezi şì pe europeni, că a ucis pe cine i s'a împotrivit, până în ziua când înşelat de un trădător, pe care-l credeam de aí noştri, a căzut in mâinile justíţieí franceze.

— Şì atunci şi-a prîmít răsplata pentru toate ticăloşiile şi ferocitatea lui.

— Mărturiseşte, strigă Sitah, că ţi se datoreşte această moarte de care vorbeşi şi pentru care ne vom răzbuna.

— Şí de ce nu? răspunse rece. d. Le Françoîs. Nu numaì că mărturísesc, dar mă şi laud că dacă un monstru ca Luang — Singh a fost răpus după fata pământului, asta mi se datorează mie şì numai mie.

Un cor de ţipete şí blesteme se auzi din rândurile malaezilor în timp ce krissurile lor luciră ameninţătoare în umbră.

Dar din nou la un semn al lui Rahu, se făcu linişte.

— N'am spus încă totul, reluă el. Luang-Singh era un viteaz dar era şi un om. Ca atare avea o famílie, soţíi, copíí, pe care moartea lui îi adâncì în doliu şi în disperare. In faţa acesteí familìi veí da acum socoteala. Căci eu, fiul său, Rahu-Singh şi sora mea Sitah, am fost aleşi ca să îndeplînim răzbunarea.

Un zâmbet amar flutură pe buzele francezuluí. Înţelese că era pìerdut.

— Ucide-mă, deci, dar fie-ţi mìlă de fiíca mea şi de prîetena ei, spuse el.

Un hohot de râs sălbatec fu răspunsul.

— Pentru a te ierta, crezi tu că timp de doi aní, eu şì Sitah, ne-am făcut sclavii tăi? Fìica ta e condamnată, ca şi tine!

— Indurare! Fie-ţî mílă de ea! strigă sărmanul părînte, care la gândul că copila lui era pierdută deveni tot atât de slab, pe cât fusese de tare înainte.

— Nici o milă pentru călăí ca tíne! zbieră Sitah.

— De alttfel e şí prea târzìu, adăugă Rahu. Supliciul fiicei tale a început de mult.

— A început? Cine-i mizerabîlul care a îndrăznit?...

— Tu însuţí!

— Eu? Eşti nebun! Cum pot eu să-mi torturez copila? Dece îmi necinsteşti durerea? Nu-ţí ajunge că sunt în

mâinile tale? Am mărturisit că sunt vînovat, atât de vînovat cât poate fi un om care-şi face datoria. Am pedepsit pe tatăl tău, mă poţi deci ucíde, fiindcă sunt în puterea ta. Dinte pentru dinte. Dar lasă-mî copíla..

— Prea târziu, îţi spun. Sufletul lui Luang-Síngh cere sacrificiul a două vieţí, căci ucigaşul lui trebue să fíe dublu pedepsît. La Marsilìa a început pedeapsa. Amínteşte-ţi drumul spre Rognac şi bara de direcţie tăiată de o mână pe care n'o putea bănui deoarece era a ta.

— Minţí! strigă nefericitul părînte. N'am tăíat eu bara. Mì s'ar fi uscat mâna, pe loc!

— Te îndoeştî de cuvintele mele? articulă Rahu, privîndu-l adânc, în ochi. Ce este? Păleşti, te clatíni, te dregi înapoi, Te-am atîns eu? Te-am amenínţat? Nu! ci fluìdul care se degajă dìn ochii mei te-a învins. Iată-te slab ca o pusăre, în mâna mea. Trezeşte-te!

In faţa tronului, Le François, care se clătîna ca un om beat, tresări, se înţepeni pe picíoare şì întrebă, ca trezit din vîs:

— Ce-i cu míne? Ce s'a întâmplat? Unde sunt?

Malaezìi izbucniră în râs şi, dominând zgomotul, se auzî din nou vocea lui Rahu:

— Sărman nebun care te mai îndoeşti încă de puterea mea! — Nu vezî că voînţa cu care te stăpânesc. face din tine sclavul meu? Nu de oboseală te clatini, ci sufletul luì Luang-Sìngh, care trăeşte în pieptul meu şì, prîn mine te ţine în ghiare. La Marsîlia îţi poruncisem să pregăteşti accídentul ce trebuia să pricínuiască moartea fiicei tale şí tu tăìaşi bara în timpul somnului, fără să bănueşti nîmic.. 'Voiam să-ţì rezerv doar ţie suplìciul la care va asista întregul meu popor. Dar tatăl meu a hotărât ca ea să moară prin tine şî înaintea ta. Opt zile, pe bordul 'Albatrosului, ai intrat în cabina Jacquelìneí şi ai vărsat o băutură pe care ţi-o dădeam. In fiecare noapte, după vtzita ta, copiia se rídîca şi se ducea spre postul mateloţilor, unde o aşteptam.

— 'Jacquelîne, micuţa mea Jacqueline... La malaezi, suspínă sărmanul părinte. »

— Lînişteşte-te, rânji Rahu. Căcî ca şí la Marsilia, spiritul tatăluì meu veghea asupra ei. In fiecare noapte la ora când o aşteptam pentru a o da oamenìlor mei, un alb. Pelouan era acolo, în faţa scării şi o lua în braţe, ducând-o în cabina eí!

— El! Pelouan! Dumnezeu să-l binecuvânteze. Unde este el acum?

— In fundul oceanului, ca şi prietenul său, împreună cu Albatrosul.

— Mizerabil! Ucigaş!

— Nu te grăbi să-mi spui astfel, căci răzbunarea mea abia începe. De astă seară, fără voia ta, îţi vei relua vizitele nocturne în camera fiicei tale şi-i vei turna otrava.

— Nu se poate.., nu se poate...

— Ba da. Tatăl meu îmi ordonă şi eu voesc!

— Nu se poate. Tot ce-mi spui e minciună, e vis, e nebunie.

— Vrei o dovadă?

— Da!

Rahu făcu un semn. Doi malaezi se ridicară şi părăsiră încăperea.

Câteva clipe mai târziu se înapoiară, aducând pe Jacqueline.

Dar înainte ca tatăl şi fiica să poată schimba un cuvânt, vocea piratului răsună:

— Le François, cercetează trăsăturile feţii copilului tău şi spune-mi: nu vezi nimic schimbat ?

Gâfâind bătrânul ascultă şi timp de o clipă, Jacqueline văzu ochi tatălui său privind-o cu atenţie.

Deodată un suspin îi sfâşie pieptul.

— Tată, ce ai ?

— Nimic, nu-i nimic! se bâlbâi el. Inapoiază-te în camera ta, copilă. Nu ai ce căuta aici.

Ceí doi malaezi o apucară de mâini şi cu toate protestările ei o scoaseră din sală.

Când strigătele fiicei sale se stinseră în depărtare, d. Le Françoís căzu în genunchi la picioarele tronului şi ridică spre călăul său ochi plini de lacrimi.

— Am văzut pe chipul fiicei mele urmele lăsate de otravă. Indurare! Ai milă de ea... dacă mai e timp!

— Avut-ai tu milă de tatăl nostru? Haì, bătrâne, rădică-te, munca ta ucigaşă va reîncepe astă noapte. Şi nu uîta că nimic nu poate schimba mersul destinului.

Bătrânul se ridică, voi să vorbească, dar nici un sunet nu se auzí. Palid, cu urechile vâjâind, cu gura deschisă, se prăbuşi în timp ce malaezii zâmbeau sinistru.

CAP. III

HOTARÂREA DOMNULUI LE FRANÇOIS

De două zile, Josette nu mai avusese o clipă de odihnă. Ingrijea doi bolnavi.

Reîntors pe jumătate sfârşit, în camera sa, bătrînul nu putu fi readus la viaţă decât luându-i-se sânge. Timp de două zile bolnavul nu încetase să aiureze şi să-şi cheme fiica.

Dar Jacqueline nu-i putea răspunde.

Deasemenea culcată, slăbită, prada unei febre ce părea că vreá s'o topească, sărmana copilă era doar umbra celei care fusese.

Iar Josette se plimba de la un pat la celălalt fără să se odihnească nici patru ore pe zî.

Dìn fericire, Le François se simţea mai bine şi voia să se ridice pentru a-i ajuta tinerei femei.

— Maî ai puţină răbdare, domnule, spuse Josette. Odihna te va restabili complect.

— Nu, copîla mea, răspunse convalescentul. Nu mă pot gândi la mine câtă vreme fíica mea e în primejdíe. Trebue să veghez asupra Jacquelínei. Trebuie! Dar şi d-ta aí nevoe de odihnă.

— Te înşeli, domnule, sunt tânără, voínică...

— ... bună şi devotată, ştiu. Dacă aş trăí ţi-aş spune,— recunoştínţa mea îţi este asígurată. Din neferícire zîlele mele sunt numărate şi...

— Ce tot vorbeştî, domnule? Dar eştí salvat, a trecut críza. Nu înţeleg de ce vorbeştí de moarte?

— Fiíndcă nu ştîi ce se petrece aici. Dar spune-mi: cine a intrat în camera Jacquelinei în timpul boalei sale?

— Numaî eu şí te rog să mă crezî că n'am dormit o clipă.

— Mulţumesc, copila mea, spuse el sărutându-i mâna, te cred. Aşa dar n'a venít nímeni? Nîcí Rahu, nici Sítah, nîci unul dintre malaezí?

— Nimenî, afară de omul care ne aduce hrana şí care n'a păşît pragul.

Ajutat de tânăra femee, bătrânul se ridícă şí se îndreptă spre camera Jacquelínei.

Aceasta dormea, dar respiraţia eí era atât de scurtă că tatăl său se sperîe.

— Dumnezeule! spuse el căzând în genunchi, fiíca mea moare!

— Ba nu! se grăbí Josette să spună. Medícul îndígen susține că e salvată. Cum va trece febra, se va putea rídica.

— Cât e de palidă și de slabă! murmură el. Ah, Josette, mi-ai jurat că nimeni dintre banriții aceștia n'a întrat în camera ei. Imí poți jura că nicì eu n'am întrat?

— Dumneata? se mìră Josette.

— Da, eu! Tatăl său! Adu-ți aminte. Nu m'am coborât din pat pentru a veni aícì?

— Nu, n'ai părăsît o clípă patul d-tale, ți-o jur! Nimeni, afară de míne nu s'a apropiat de Jacqueline.

Emoționat, cu fața scăldată în lacrimì, se ridícă și o sărută, părintește pe frunte.

Apoí, se așezară în fața tinerei fete, ale cărei buze se mișcau lăsând să scape frânturí de fraze.

— Ce spune? întrebă bătrânul. N'a spus oare Jean?

— Ba da, răspunse Josette, roșind.

— Cine-i acest Jean?

— Nu cunosc decât un singur Jean. Jean Pelouan prietenul soțuluí meu.

— Și fíica mea îl iubește pe acest om?

— Așa cred.

— Il iubește, e sigur... murmură el, înduíoșat. Sărman copil. Il va revedea vreodată?

— Ce vrei să spui? întrebă repede Josette. Aí aflat vești despre Jean și soțul meu? Vorbește, domnule...

— Nu știu nímic, răspunse el, amintindu-și că tânăra femee nu cunoștea vestea anunțată de malaezì, după spusele căruía cei doi oamenî se înecaseră odată cu yachtul.

Inaltul funcționar se aplecă, sărută fruntea aprinsă a copileî și luă brațul Josetteí îndreptându-se spre patul său.

— Víno, trebue să-ți spun multe lucrurî.

Josette îl urmă tăcută.

— Pe bordul Albatrosului, zise bătrânul întínzându-se pe pat, cabina d-tale comunica cu aceea a Jacquelineí, nu-î așa?

— Da.

— Jean Pelouan îți spusese să veghezî asupra el. Răspunde-mí síncer. In timpul orelor de veghe, ai văzut pe cíneva intrând la fiîca mea?

— Vreí să-ți spun adevărul? Eî bine iată: Cineva ín-

tra în fiecare noapte în camera Jacquelinei, în timp ce ea dormea.

— Cine ?

— Chiar d-ta, domnule.

— Ah! M'ai văzut?

— Perfect. Te am văzut sărutându-ţi copilul, apoi întorcându-te spre masa de noapte şi făcând un gest..

— Un gest?.. Ce gest?..

— Gestul de a dizolva în apă o pudră medicinală.

Un lung şi sfâşietor suspin îi răspunse.

Le François se lăsă pe spate şi-şi ascunse în pernă faţa udă de lacrimi. Umerii săi slabi erau scuturaţi de suspine. Nici el, nici Josette nu scoteau un cuvânt.

Incapabilă să mai adauge un cuvânt la cele ce spusese, tânăra femeie aştepta în tăcere, cu inima bătând, în prada unei nespuse nelinişti.

— L'am ucis!.. l'am ucîs!., repeta ea, în gând. Ah! de ce n'am urmat sfatul luí Jean, care ne-a făcut să jurăm că nu vom desvăluî acestui nenorocit că surprinsesem misterioasele sale vizite nocturne!

Cu sufletul plin de părere de rău, îl strigă cu o voce ce nicí ea nu şi-o mai recunoştea.

— Domnule Le François, iartă-mă te rog.., Poate m'am înşelat.. Poate nu erai d-ta acel care venea noaptea?.. Iartă-mă... aş vrea atâta să vă ajut, pe dv. şi pe Jacqueline.. Ce trebue să fac?

— Nimic, copila mea, nimîc. Tot ceea ce mi-aí spus este exact. O ştíam.

— D-ta? Ştîai?

— Da. Tîcăloşíí, cari s'au servît de mine pentru a-mi otrăví fiica, mi au spus totul. Mă îndoiam, totuş. Acum nu mai încape îndoială.

— Aî otrăvit-o pe Jacqueline?.. D-ta? strigă Josette.

— Vaî.. da!

O tăcere gravă se lăsă.

Instinctul matern, ce doarme în toate femeile, se trezi în Josette, care înduioşată, plângând, se străduia să găsească cuvintele de consolare.

El repeta:

— Jacqueline iubeşte pe tânărul acela.. Jean Peloüan.., care cred că e demn de ea.., şí totuş va murí.., va murí. Fiica mea putea fi fericită, şi mâna mea a ucis-o! Groaznic! Groaznic! Cum se poate întâmpla o astfel de grozăvíe?... Ca eu, tatăl eí, să-i torn otrava? Nu,

nu, e imposibil. Spune-mi că am vîsat, că sunt nebun, spune-mî Josette.. şi te voi bínecuvânta..,

Neputând să-i răspundă, tânăra femee suspína pe umărul luí.

Din nou tăcerea se lăsă între ei, apoí bătrânul murmură cu vocea spartă:

— Josette, duşmaníi mei îmî pândesc vindecarea. Gândul, voinţa şì corpul meu, nu-mi maí aparţin. Sunt la discreţia lor. Mi-au spus-o şî-i cred, fiíndcă vorbele d-tale au spulberat orice îndoială. Dintr'o clipă într'alta, contra voinţeî mele mă voí ridica să reînoesc gestul involuntar şi criminal. Te rog, copila mea, veghează asupra mea. Pune-te între ea şí călăíi noştri, opreşte-mă, ucide-mă, dacă va fí nevoe, dar cruţă-mî durerea de a trebuí să omor eu însumi pe scumpa mea Jacqueline.

— Făgăduesc !

— Va trebui să veghezî zî şi noapte.

— Voi veghea !

— Şí dacă vreodată te veí sîmţí doborâtă de oboseală, dacă ochii d-tale se vor închíde fără roe, dacă nu vei mai puţea rezîsta somnuluî.., atunci fără şovăire, apucă prímul cuţît şí împlântă-mí-l în piept.. Imi făgăduieştí?

— Nu! Nu! Numai asta nu.

— Totuşi, trebue!

— Nu.., aí milă...

— Iartă-mă, spuse bătrânul dându-şi seama de ceea-ce-î cerea. Groaza pe care o am faţă de mîne însumí mă face să-mi pierd míntea.. Să nu maí vorbîm de asta, vrei ?

Josette înecată de plâns, afirmă printr'un semn.

In camera vecină, se auzí vocea Jacquelineì:

— Jean! Jean! De ce m'aî lăsat singură? Tată, ce voîau oamenií aceia? Şi de ce se citea spaimă în ochíi tăi, când îmí priveaî faţa, acolo, în sala tronuluí?

Josette se ridică, alergă spre tânăra fată, o luă în braţe şi legănând-o ca pe un copil reuşi s'o calmeze, până în clípa în care somnul închíse ochíi bolnaveî.

Spre seară, în camera tăcută, malaezul care-i servea, vení însoţit de Sitah.

Aceasta, după ce privi cu ură spre Le François, intră în odaîa Jacquelíneî şí-í luă pulsul, sub privirea atentă şi nelíniştită a Josettei.

— Cum îi merge? întrebă fiíca luí Luang Singh.

— Ceva maí bine, dar delirul nu o părăseşte.

— Şi tatăl ei ?

— Încă nu se poate ridica.

— Bine! spuse Sitah îndreptându-se spre uşe, cu începere de azi, eu şi fratele meu, vom veni pe rând să aflăm veşti despre oaspeţii noştri.

Apoi plecă, ţeapănă, trântind uşa.

— Pândesc clipa când voi fi vindecat, iar fiica mea destul de restabilită pentru a fi dată pradă malaezilor. Dumnezeule!

Soţia lui Pierre plecă capul şi nu răspunse.

Se curseră astfel trei zile. Jacqueline începu să se ridice din pat.

Cât despre tatăl său, complect vindecat, avea grije să se culce, simulând o slăbiciune extremă ori de câte ori răsunau paşi prin coridor.

Dar ticăloşii nu se lăsară înşelaţi multă vreme.

Intr'o seară, după ce Jacqueline se culcase, tatăl ei şi Josette mâncau împreună. Noaptea abia începea. Câţiva malaezi, aşezaţi în cerc în curte, cântau o melodie ciudată acompaniindu-se de instrumente vechi.

In depărtare, în pădure, ferocele mlorlăit al unui tigru ce da târcoale satului, sfâşia întunericul.

Cei doi prizonieri mâncau în tăcere.

Deodată tânăra femee păli.

Privirea d-lui Le François devenise atât de fixă, încât se ridică strigând:

— Ce ai, domnule?

Dar el nu-i răspunse.

Incet se ridică, merse drept, ca un automat, spre unul din dulapurile din odae, luă dintr'un sertar un pacheţel şi se îndreptă spre camera Jacquelinei.

Josette îl urmări, pricepând că momentul teribil venise însfârşit şi că banditii îşi reluau opera de răzbunare.

In camera Jacquelinei, sub privirile îngrozite ale Josettei, se repetă punct cu punct, aceiaş scenă ca în cabina Albatrosului.

Apoi, ca un automat, Le François se înapoie în camera sa şi se culcă.

Dar cum plecă el, Josette apucă paharul cu băutura otrăvitoare şi-l vărsă pe pământ murmurând:

— Din nefericire, eu nu voi fi întotdeauna de faţă... Oh! Pierre, dece nu vii să ne scapi?

Apoi asigurată pentru câteva ore, se duse lângă bătrân şi observă că doarme.

— Sărman martir! suspină ea, lăsându-se să cadă pe rogojina eî.

Când după puţină vreme, d. Le François redevenit el însuşi o trezí, ea se păzi să-i pomenească de cele întâmplate.

«La ce bun, îşi spuse ea, să-i măresc necazurile. Să-l las să nu ştie ce s'a întâmplat şí poate va reuşì să-şi recâştige calmul şi energîa ce-i sunt necesare pentru a lupta contra călăilor noştri».

Şi aceiaş scenă se reînoi în zilele următoare, când zîua, când noaptea, astfel că curagioasa înfirmieră, obligată să vegheze fără încetare, slăbea din zi în zî şi nu-şi putea îndeplini sarcina decât printr'un miracol de energíe.

— Voi veghía, îşî spunea ea, până ce voi cădea moartă.

Dar puterîle o părăseau din zi în zî, ceea ce d. Le François observă.

— Micuţa mea, îi spuse el într'o zî, văzând-o târîndu-se obosită, am reînceput, nu-i aşa?

— Da.

— Şì ai intervenit?

— De fiecare dată.

Plângând, el îi sărută mâinile.

— Fîi binecuvântată, ceasul sacrificiului meu a venit.

— Ce vei face? şopti ea, frângându-şì mâinile. Te rog, domnule... nu vreî.. să mori?

— Este poate singurul mijloc de a salva pe Jacqueline. Trebue să încerc totul..

— Dar n'am pierdut încă speranţa::: te rog::: mai aşteaptă. Nu e cu putînţă ca oamenii cari te persecută să n'aibe milă de noi. Sunt puternîcă, mai pot rezista încă.

— Sărmană porumbiţă obosită, spuse bătrânul, mângâindu-i părul, nu vezi că ai ajuns să cazí din picioare? Crezi că îmî va fi posibìl să maí îndur multă vreme sacrificîul d-tale?

— Trebue să sperăm! Jacqueline se restabileşte. In curând va putea veghia şi ea.

— Nu, copila mea, va fi prea târzíu.

— Dumnezeule, e groaznìc! Nu pót face nimic... nîmic pentru a te salva?

— Nu, copîla mea, nimic. Cu începere de azí, te poţi odíhni, căci aí nevoe. Numaì primesc sacrificiul d-tale. Dar dacă bincuvântarea unui bătrân preţueşte ceva în ochìi d-tale, o aí pe a mea. Ultimul meu gând va fi pentru Jacquelîne şî pentru d-ta.

— Te rog, Totuș, acordă-mi o ultimă favoare. Jură-mi că veí aștepta până ce puterea mea de rezistență se va slei, până ce îți voi spune eu însumi: «S'a sfârșit». Jură-mí, te rog!

— Ei bìne, jur, fiîndcă o dorești, spuse el după câteva clipe de șovăială.

— Mulțumesc, isbucní Josette, îmbrățișându-l ca pe propriul ei tată.

In timpul celor două zile ce urmară acesteí tragice convorbiri, Le François primi de două ori misterioasa poruncă.

De două orî, Josette îl văzu ridicându-se deodată și înaíntând, cu trupul țeapăn, cu privirea fíxă, spre camera fiicei sale. De fiecare dată, pe jumătate moartă, sfârșită de oboseală, târîndu-se pe jos, reuși să verse băuture otrăvită.

Și de fiecare dată, își spunea. livídă de teamă:

— E pentru ultima oară!

Dar când în cea de a treía zì, clătinându-se pe picioare, răsturnă dìn nou paharul otrăvít, Rahu și Sitah năvălíră în cameră, urmați de doi malaezi înarmați.

— Indepărtați această femeie! porunci Rahu-Singh.

— S'a sfârșit... murmură Josette, în timp ce malaezii se năpustîră asupra ei. Adio!

Dar nimeni n'o auzi, căcí bătrânul dormea, iar Jacqueline, trezită brusc, începu să delîreze.

Paznicií o apucară pe Josette și o duseră pe sus, căci tânăra femee, epuízată de atâta nesomn, adormise.

A dóua zi, când d. Le François se trezî dín letargia în care se cufunda după fiecare experiență a călăului său, fu mirat nemaì găsind-o pe Josette.

In zadar o strigă și o căută.

Abia în vremea prânzului, malaezul care-i aducea mâncarea, îi spuse:

— Memsahíba nu va maì veni aici. Stăpânul ì-a dat o altă închisoare.

— Bine, răspunse d. Le François, tresărind. Apoî aruncă o privire turbure asupra cuțitului ce era pe tavă.

Căci sunase ceasul ce și-l fíxase pentru sinucidere. Nu maí avea dreptul să-și întârzie moartea nici cu o clipă. Dintr'un moment într'altul, fluìdul mîsterios îl putea lovi anihilându-i voința

— Să ne grăbim! murmură el.

Alergă la fíica luí, o sărută fără să o trezească, reveni

la masă şî apucă cuţitul cu o mână hotărîtă. Lama albăsuie sclipi în aer.

— Dumnezeu să mă ierte... şopti el.

Dar în acelaş clípă o formidabilă detunătură izbucni afară, făcând să se cutremure pereţîi.

— O bombă, aici şopti Le François, scăpând cuţitul.

Se repezi la fereastra zăbrelită şi zări un avion francez care zbura foarte jos, descriind cercuri deasupra satuluî.

In curând, o a doua detunătură se auzi.

Era clar că avionul bombarda satul.

Şi deodată strîgăte de groază, chemărî, răgete de furie, se auziră din toate părţile.

Prizonierul văzu o mulţime de índîgeni speriaţî carî eşeau din castel, ocolínd colibele fugind, de panică, în pădure.

Prínître eî recunoscu pe Sitah şi pe Rahu-Sìngh.

Atuncí se năpustì în coridor unde nu întâlnì pe nimeni.

PARTEA A TREIA

I.

GROAZNICA DEȘTEPTARE

Un bâzâit ciudat se auzea în cabina strâmtă, prin al cărei ochi de geam pătrundeau vertical razele arzătoare ale soarelui.

In semi-somnolența sa, lui Pierre Couvert i se părea că se află pe o plajă. La picioarele lui valuríle se spărgeau clipocind, unul câte unul, șoptindu-i un nu știu ce, confidențial. Un aer umed îi mângâia fața.

Dar deodată armonía divină se transformă într'un muget, care- umplu urechile.

Valurile, devenite furioase, se umflară și-se năpustiră asupra lui.

Inspăimântat, deschise ochii, întínse brațul și-l lăsă să cadă într'un lichid a cărui răceală îl trezi.

— Josette? Dormi, scumpa mea?

Cum nimeni nu-í răspunse, Pierre se rîdică, privi în jurul lui și scoase un strigăt de groază. Cabina era plină de apa, care năvălea din culoar.

— Ne scufundăm, strigă el. Josette! Josette! Unde ești ?

Inspăimântat, se desbrăcă și se cufundă în apa care transformase cabina într'un bazín, căutând pe podele, întocmai ca un pescuitor de perle, corpul soției sale

Innotător fără pereche, fostul marinar se convinse repede că Josette nu se afla acolo.

Această constatare, deși îmbucurătoare, îl cufundă într'o mirare nespusă.

Își amintea că se culcase alături de soția sa. Ce se întâmplase între timp?

— Ah! strigă el deodată, îmi amintesc. Malaezul acela care a năvălit în cabină, unde vegheam din ordinul lui Jean... Acela s'o fi răpit pe Josette? Dar nu! Am tras asupra lui. A căzut, și un altul, pe care nu-l auzisem venind, m'a doborât. Dumnezeule! Am fost atacați de pirați? Dar unde-i soția mea?

Din nou strigă, dar nu primi nici un răspuns.

In jurul lui, apa se ridica pe nesimțite. In câteva minute va fi atins plafonul cabinei.

Hotărât, Pierre se aruncă în apă pentru a doua oară, și înnotă până la scara ce dădea pe punte.

Atunci dezastrul îi apăru în toată grozăvia.

Albatrosul era pierdut.

Intreg tribordul era înundat și marea se urca mereu spre partea superioară a yachtului.

Printr'o minune, datorită lipsei de vânt și de valuri, pasarela și cabina T.F.F. nu fuseseră încă atinse de apă.

— Hei, Jean, ne scufundăm... la bărci... la bărci... strigă el.

Dar nimeni nu-i răspunse și el se cutremură gândindu-se că d. Le François și ai săi se salvaseră crezându-l înecat în fundul cabinei sale.

Atunci se cățără, cu greu pe pasarelă, unde se mai afla o barcă de salvare.

Ajuns în fața postului TFF aruncă o privire în jurul lui.

Era aproape amiază. Marea se calmase.

In depărtare, se zărea plaja în fața căreia Albatrosul ancorase în ajun.

O inspecție rapidă îl convînse că clipele vasului erau numărate și că în cel mult într'un ceas corabia va fi în fundul mării.

Trebuia să fugă repede și cât mai departe de periculosul vârtej pe care-l va produce yachtul scufundându-se. Se îndreptă spre barca de salvare, trecând prin fața ușii deschise a postului T.F.F.

In clipa aceia, un geamăt slab se auzi și Pierre se opri, speriat. Cineva, un dușman sau un marinar, era acolo, rănit poate, cerând ajutor.

Din nou se auzi gemutul. Călăuzit de el, Pierre trecu pragul și zări într'un colț o massă informă ce ce

mișca. Doi ochĭ, pe carĭ îĭ cunoștea bine, scânteíau într'o față plină de sânge.

— Jean! strigă el. Tu? Rănit?

Ingenunchie lângă prietenul său și văzu că acesta era strâns legat într'un hamac și nu putea face o mișcare. O sârmă era trecută prin gura captívuluĭ ca un frâu de cal și îl împiedeca să scoată un sunet articulat.

Soțul Josetteí scoase cuțitul și tăie legăturile. Dín fericire ránile acestuía erau doar simple sgârieturí.

— Era și vremea! oftă Jean ușurat. Mulțumesc, Pierre. Ah, mizerabilíi! Unde sunt?

— De cine vorbești?

— De malaezií cari au atacat yachtul... N'ai auzit strîgătele căpítanuluí? Și focurile de revolver? Eu am fost surprins în hamac. Când m'am trezit era prea târziu. Am fost legat de mai mulțĭ oamení, carĭ mă aruncară apoi într'un colț, sperând că mă voĭ scufunda odată cu vasul. Am fost învínșí, nu-ĭ așa?

— Din nenorocire, da!

— Și prietenii noștrĭ? Soția ta? Jacqueline?

La aceste întrebări, un val de lacrími țâșni dîn ochiĭ luĭ Pierre.

— Nu știu nímíc... nímic... Adineauri m'am trezít dín leșinul provocat de o lovĭtură în cap. N'am văzut nimic... și nu maí e nimeni pe bord, afară de noi doí...

Jean se repezí în prag și privi la întînderea dezastruluí, în timp ce prietenul său suspina gândíndu-se la nenorocíta sa Josette.

— Sărmana micuță, ce i-or fi făcut? Au ucis-o? Au înnecat-o? Aș vrea maĭ curând s-o știu moartă, decât în mâinile lor.

— Ai căutat bine? Eștĭ sigur că suntem singurĭ pe bord?

— Sunt sîgur. Calele, mașina, cabínele sunt plîne de apă. Intr'o jumătate de oră ne vom scufunda și noi cu Albatrosul, dacă nu reușim să lansăm barca de salvare.

— Dar n'am putea oare să maĭ căutăm?

— Imposíbíl. Ne ducem la fund. De altfel se poate ca toțĭ ceĭ carĭ au scăpat să fi fost luațí prizonieri de piraților.

— Ce? Jacqueline, Le Francois, Josette, în mâínile acestor ticăloșí? Ah! De ce nu l'am sugrumat pe Rahu? Dacă aș fĭ fost sígur de nevínovăția d-luĭ Le François! Dar acum răul e făcut. Să fugim cât mai repede.

— Incă nu, răspunse Pierre. Aí uitat că suntem aicî în calitate de telegrafişti? Maí avem o datorie de îndeplinít. Trebue să semnalăm naufragiul, să cerem ajutoare, să ne punem în legătură cu lumea civilízaţă.

— Aşi dreptate, răspunse Jean, îndreptându-se spre aparatul de radîo, la pícioarele căruia, apa începea să se ridice. Maşina era stînsă, deci dínamul nu maí funcţiona, dar maí aveau acumulatoarele de rezervă.

— Să ne grăbim, spuse Jean.

Cu repeziciune, unindu-şi braţele şi príceperea. cei doi marinarí stabiliră contactele, puseră firele suplîmentare, prívind întrebătorî galvanometrul.

In apă, până la genunchi, uitând prîmejdia, se mişcau prin camera strâmtă, având doar un singur gând: Să-şi facă datoria.

— Repede, repede, spunea Jean. Eştî gata.

— Aşteaptă... gata... s'a făcut, Dă-î drumul!

Şí fostul cartier-maestru apucă manipulatorul, lansând în spaţîu chemarea, care maí curând sau maí târziu, avea să aducă salvatorii.

— S. O. S. — S. O. S. — S. O. S.

Din fericire aparatul funcţiona de minune, dar în tímp ce Pierre era aplecat peste galvanometru şí Jean lansa chemarea, dîn profunzimíle vasului se auzeau troznind uşile, spărgându-se lemnăria, rostogolíndu-se coletele şi mobílierul. Yachtul se înclína dîn ce în ce înspre tríbord, iar operatorul aşezat la masa luî, avea acum apa până la brâu.

Dîntr'o clipă într'alta cei doi operatori se puteau scufunda în abís, împreună cu cele câteva scândurí ceí mai susţîneau. Uitaseră complect de prímejdie. Fără încetare, se schîmbau la manipulator, lansând chemarea:

— S. O. S. — S. O. S. — S. O. S.

aşteptând răspunsul prîmuluî post care ar fí príns-o.

— Nu răspund! făcu Pierre descurajat.

— Haí, curaj! Gândeşte-te la Josette! Cine-ţi spune că n'o veî mai revedea? Crezi că eu nu sufăr ca şi tíne? Eu vreau s'o regăsesc pe Jacqueline... Mai odihneste-te!

Şi Jean reluă manîpulatorul pe care, în curând, apa avea să-l amuţească.

Şi dín nóu chemarea de ajutor se răspândi în spaţîu:

— S. O. S. — S. O. S. — S. O. S. —

Deodată Pierre scoase un urlet de bucurie. In casca metalică, urechile sale prinseră un ţârâit uşor, anunţând răspunsul pe care-l aşteptau.

— Atenţie ! strigă el. Iată-i !

— Cine ?

— Francezi... Saigon, cred.

— Dă-mi casca.

— Grăbeşte-te. instalaţia e inundată.

Dar cartier-maestrul încetase apelurile şi transmitea telegrama :

«Yachtul Albatros către Poliţia Saigon»

«Albatrosul, aparţinând d-luì Le François naufragiat «coasta nord-est Malacca. Cere urgent ajutor»

— «Auzit. — Inţeles !» răspunse depărtatul corespondent.

Era şi vremea

Apa se urcase deasupra mesei şi numai cu mare greutate cei doi tinerî izbutìră să iasă dín cabínă şi să se urce pe dunetă.

Intrară în barcă şi începură s'o deslege. Sub ei, la trei metri, întreaga mare se prăvălea în vasul ce gemea ca un monstru în agonie.

— Taie totul ! strigă Jean, care pusese mâna pe vâsle

Dìntr'o lovitură, Pierre tăie ultima legătură şi barca căzu împroşcând spumă

— Spre larg, repede! strigă din nou Jean.

Intelegând că salvarea lor consta numaî în vigoarea braţelor sí în rezistenţa cu care se vor depărta, cei doi marinarî, aplecaţi peste vâsle, începură să rameze disperaţi, fără să le pese încotro se îndreptau, neavând alt ţel decât de a pune o distanţă cât mai mare între eî şi vas

— Mai repede! Mai repede! strígă deodată Pierre.

La vreo şaizecì de metri, epava yachtului apărea dín valurí.

Era sfârşitul. In câteva secunde vasul se va scufunda complect

Vâsleau disperaţi. Spuma zbura în toate părţile. Barca se umplu pe jumătate cu apă.

Dar distanţa se mărea din ce în ce şí când epava dìsăru complect sub apă, naufragiaţii avură satîsfacţîa să constate că se aflau în afara vârteiului ucigător.

— Am scăpat! murmură Pierre, ştergându-şî sudoarea ce-i inunda fruntea.

Jean nu-i răspunse îmediat.

Cu privirile fixate pe locul, acum calm, în care se scufundase Albatrosul, el revedea în gând pe toți cei cari trăiseră în strâmtele dar luxoasele cabine și'n care el însuși cunoscuse dragostea, teama, frica. Se întreba dacă prietenul său nu se înșelase afirmându-i că acele cabíne erau goale.

— Ești sigur, nuri așa, că nici Josette, nicî Jacquelîne, nicì Le Françoís n'au rămas acolo?

— Nu știu, gemu Píerre. Vasul era plîn de apă...

— Tacî.., taci, te rog.., nesiguranța asta îmi sfâșie inima! Cum aș putea să știu?

Jean Pelouan plecă capul și câteva minute nu se auzi decât bătaia repezită a inimilor lor, la care se amesteca și ușorul clîpocit al valurilor ce se spărgeau de barcă.

In vremea asta, o adiere ușoară îi împingea spre coastă.

In depărtare, pe imensa întindere a apelor, două sau trei fumuri, subțirí ca firele de păíanjen, se rîdicau spre cerul dín aur, punctat de roșeața soarelui ce apunea.

Erau singuri cu gândurile, cu amintirîle și regretele lor. Aproape mecanic, preluară vâslele pentru a atinge coasta înaînte de căderea nopții.

— Suntem departe de Saígon? întrebă Pierre.

— Nu știu, răspunse prietenul său, dar nu cred că ajutoarele vor sosi mai curând ca mâîne.

— Ce noroc că postul de T. F. F. a funcționat!

— Da! Un noroc pe care-l voí blestema toată viața dacă vom fi singurîi supraviețuitori, mârâî Jean.

Se îndreptară spre o massă întunecată ce păta nisipul și pe care o luară drept o epavă. Acostară lângă ceea ce era rămășițele uneí joncî și o ocolìră spre a prívi în interior.

Dar abìa depășiseră epava că aceeaș exclamație de groază le scăpă : Jonca era culcată pe o coastă, iar pe punte, largî pete roșíì...

Erau cadavre.

Vreo douăsprezece stârvuri aruncate clae peste grămadă.

Toate corpurile erau îmbrăcate cu sarongul și turbanul malaez íar sângele care le acoperea forma un fel de crustă ce le învelea ca un lințoliu.

Toți acești oameni nu aveau răni vizibíle, ceea ce lăsa să se presupună că fuseseră uciși cu gloanțe.

— E oribil! șopti Jean Pelouan.

— Probabil victimile luptei, răspunse Pierre.

Apoi rămaseră nemişcaţi, pierduţi într'o dureroasă contemplaţie.

In jurul lor ziua era pe sfârşite. In câteva clipe soarele va apune încetişor, înapoia liniei purpurii dela orizont şi noaptea se va lăsa indiferentă asupra tabloului acesta lugubru.

Deodată, în tăcerea înconjurătoare, un zgomot uşor se auzi, asemeni foşnetului vântului în frânghiile unui vas.

Cei doi oameni se priviră miraţi, apoi încordară auzul.

Zgomotul se auzi, mai distinct; era un suspin omenesc, probabil horcăitul de agonie al unuia din nenorociţii din joncă.

Pierre şi Jean se apropiară de cadavre, se aplecară deasupra lor, examinând pe cei mai apropiaţi.

Din mijlocul amestecului de corpuri malaeze, un cap ieşea, îndurerat, însângerat, cu faţa palidă şi chinuită, dar cu ochii plini încă de viaţă.

— Priveşte! Priveşte... bâlbâi Jean. S'ar spune că este...

— Căpitanul.. nu-i aşa, Intr'adevăr el este, sărmanul Bernard Rimbert.. răspunse Pierre. Dar nu e mort. La lucru, Jean.. poate vom afla ceva prin intermediul lui.

Depărtară cadavrele acoperite de sânge, cari aruncate unul peste altul, ameninţau să înăbuşe pe rănitul ce se zărea în fundul joncei şi a cărui faţă era contractată.

— Să ne grăbim! repetă Jean. Nenorocitul poate să moară înainte de a ajunge la el.

In curând, putură zări corpul gras al lui Rimbert şi li se păru că acesta răsufla mai uşor.

— Curaj, căpitane! strigă Pierre, curaj! Iată-te salvat.

Un bolborosit incoherent ieşi din gura căpitanului. Dar ochii săi priveau cu recunoştinţă spre cei doi salvatori pe cari, fără îndoială îi recunoştea, căci colţurile buzelor i se mişcară într'o încercare de zâmbet.

Incetişor, cu precauţiuni, ceí doi prieteni îl ridicară, unul de subţiori, altul de picioare şi-l scoaseră din oribilu-i pat de cadavre.

După cincí minute, Bernard Rimbert era întins la picioarele unui arbore, spălat, curăţat, pansat provizoriu şi adormit sub paza celor doi naufragiaţi.

Resursele de care dispuneau ei erau foarte restrânse şi febra căpitanului nu putu fi combătută decât cu câteva picături de apă limpede.

Din fericire, cu toată aparenţa contrarie, se părea că bătrânul căpitan nu era rănit mortal şi că după câte va

ore de repauz şi după dispariţia febrei. vor putea afla ceva dela el.

Nefiind în stare să doarmă, cei doí tînerí se instalară pe nisip, lângă rănît, cu privirile pierdute în depărtare.

A doua zì, dímineaţa, puţin după răsăritul soarelui, Jean care era lângă rănit, strigă:

— Pierre! Pierre! vino repede, vrea să vorbească.

Soţul Josette, alergă lângă ei şi ambiî, aplecaţí deasupra luì Rimbert se străduiau să ghicească sensul cuvîntelor bâlbâite de bătrânul marînar.

In curând căpîtanul putu să articuleze câteva cuvinte:

— Domnule Pelouan!... d-ta. Couvert! Mulţumesc!

— Vei scăpa. căpitane. Rănile d-tale sunt uşoare, dar ai pierdut mult sânge, spuse Jean.

— Curaj, adaugă Pierre. Vorbeşte, dacă poţí. Noi te ascultăm.

Bătrânul lup de mare, făcu o nouă sforţare şi reuşi să îngâne:

— Călătorii... d. Le Francois... unde sunt?

— Dispăruţi, răspunse fostul cartier-maestru. Ne poţi spune ce s'a petrecut pe bord?

— Un atac al diavolilor malaezi... Doborît, alunecat pe punte până la blestemata asta de joncă. Aceste cadavre fură îngrămădite peste mine.

— Dar călătorii?

— Am putut vedea în partea dinainte a joncii pe d. Le François, d-na Couvert şì d-ra Jacqueline... am înţeles că erau luaţi prizonieri.

La aceste cuvinte Jean şi Pierre se priviră în tăcere, apoi primul insistă:

— Este sigur că d. Le Francois era considerat de aceştí oamenì, drept un prizonier?

— Da. Dar figura luí era ciudată, iar privirile-i aveau aceiaş fixitate ca în ziua când mi-a dat ordin să ancorez lângă coastă.

— Şi d-na Couvert? Jacqueline?

— Captive şi ele, dar pe jumătate moarte de spaimă... Am avut impresia că nicì una nu-şí dădea seama de ce se întâmpla. Sunt sigur că nicí n'au văzut cadavrele pe cari învîngătoriì le asvârleau în joncă.

— Erau rănite? întrebă Pierre.

— Nu! fu răspunsul, după care căpitanul începu să tuşească, apoi să sughiţă, ceea ce-l făcu să scuipe o gură de sânge.

Ingrìjoraţí, cei doi prieteni, îi dădură să bea, apoi îl aşezară astfel ca să-i uşureze respiraţia.

După o pauză de un sfert de ceas, Rimbert deschise din nou ochii.

— Crezi că le-au ucis? şopti Jean, cu vocea sugrumată.

— Nu... nu cred... ar fi făcut-o pe loc,.. când jonca a eşuat.. am văzut că le debarcau.. ca şi pe d. Le François. Toţi trei erau adormiţi... sau leşinaţi... nu ştiu:.. i-au dus... şi rămăsei singur, aici... sufocându-mă, dar păziudu-mă să nu ţip, căci m'ar fi omorît, banditii.

— Şi Jacques Rouvîer, Robert Beliu?

— Morţi ambii.:. luptând.:. sub ochii mei. Pe mine întâmplarea m'a salvat.

— Ca şi pe noi.

Pentru a doua oară, căpitanul se opri spre a-şi recăpăta puterile, în timp ce Pierre şi Jean, îngenunchiaţi la picioarele lui suspinau încetişor.

Tăcerea se prelungi multă vreme, până când, rănitul simţindu-se mai bine fu primul care luă cuvântul pentru a insufla curaj salvatorilor săi:

— De ce să plângeţi, dacă ele mai trăesc încă.

— Cine ştie? făcu Pierre.

— Sunt sigur. Cine vă spune că răpitorii nu speră să obţină o răscumpărare?

— In acest caz, dece au încercat s'o otrăvească pe Jacqueline? Şi de ce au căutat, suprimându-ne pe toţi şi scufundând Albatrosul, să nu lase nici o urmă?

— Au otrăvit-o pe Jacqueline: se miră Rimbert.

— D-ta nu ştii ce s'a petrecut pe bord, cu mult înainte de lupta la care ai luat parte?

In câteva fraze scurte. Jean îi povesti ciudatele întâmplări petrecute pe bord şi când termină, bătrânul lup de mare fu nevoit să admită că situaţia era cu mult mai gravă decât crezuse.

In această clipă. Pierre strigă cu o voce disperată:

— Dar dece au luat-o şi pe soţia mea? Ce plată puteau aştepta de la mine, care nu am nimic? Şi dacă e vorba de o răzbunare sau de o crimă îndreptată contra fiicei d-luí Le François, de ce au răpit-o şi pe Josette. odată cu Jacqueline?

O nouă tăcere urmă acestor cuvinte, cărora nici Jean nici Rimbert nu le puteau răspunde altfel decât emiţând nouî supoziţii.

— De băut! şopti cu greutate rănitul.

I se dădu apă, apoí reluară convorbirea.

Era evident că cei trei naufragiaţi nu puteau rezolva întrebările ce li se puneau. Cu toată supravegherea neîncetată ce o exercitase în jurul tinerii fete, Jean tre-

buí să-şi mărturisească că nu era mai bine ínformat ca ceí doí prietení ai săi.

Cel mult, putea să admítă sugestia căpitanului, că d, Le Françoís trebuía considerat ca un íresponsabíl, un nebun, un halucinat.

Rănítul, care prinsese puteri, se arăta dispus să continue díscuţía.

— După părerea mea, spuse el, răpirea d-neî Couvert se datorează uneí confuzii. Oamenií lui Rahu trebue să fî prímít de la şeful lor ordinul de a răpi pe fíica d-luí Le François şì e probabil că mai mulţi dintre ei fură trimişí în căutarea eí. Prîmul care pătrunse în cabîna d-nei Couvert, o luă pe tânăra femee drept Jacqueline şí se repezí la ea după ce îi doborîse soţul... cu ajutorul tovarăşilor. In acest timp, o altă echípă descoperea pe adevărata Jacqueline şí o aducea la joncă. Astaí părerea mea.

— Dacă-i aşa, reluă Pierre, Josette poate fi suprimată, căci nu văd dece Rahu s'ar fí încărcat cu încă o prizonieră, care nu-i putea aduce nici un folos..

— Iartă-mă, răspunse căpîtanul, n'aş vrea să-ţi măresc durerea. Dar poate nu ştíi că malaezii sunt mahometaní şí ca atare...

— Ca atare?

— Sunt polîgami, sărmanul meu prîeten. Iată de ce Rahu, cu siguranţă, nu ţi-a ucis soţía. O vă păstra pentru el, sau o va da unuía dín favoríţií luî...

— Destul! Destul! Taci! horcăî Pierre, a căruî faţă devenise maí albă ca varul.

— Lînişteşte-te, prietene, îi spuse Jean, acestea nu sunt decât supozíţíuní.

— Dar cari mâine pot deveni realítăţi, suspină Pierre.

De astă dată nímenî nu maî găsí ce să-í riposteze, căcì gândul tuturor fusese exprimat în această frază.

Intre tímp, ziua înaîntase şi soarele pusese stăpânire pe ímperíul său.

La treí sute de metri de locul unde se găseau cei trei, cadavrele malaezilor se descompuneau încetişor, asaltate de o armată de crabi. In câteva zile chiar joncа, uscată şi dislocată de razele arzătoare va díspare cu încetul în nísip.

In clípa aceea un sforăîţ, maí întâi depărtat, apoi dîn ce în ce mai apropíat, ízbucni în tăcerea apăsătoare.

Miratí, ceî trei naufragiaţi tresărîră şí privíră în depărtare cerul.

Spre sud, la câţíva kilometrí, trei puncţe negre înaíntau cu repeziciune, dealungul coastei, îndreptându-se spre nord.

— Avioane! strígă Jean.

— Da, confirmă Pierre, e ajutorul trímis dín Saigon. Din nefericíre prea târziu!

Pronunţând aceste cuvinte descurajaţe, Píerre îşi urmă totuşi prietenul care fugea spre ţărm. făcând semne pentru a atrage atenţia aviatorílor.

Píerre îl imită şí după câteva clipe avură satisfacţia să vadă aparatele pícând drept spre ei, descriind un cerc, coborând în spirală şi amerízând la câţi-va metri de plaje.

— Ne aduc hrană şi arme. vorbi Jean.

— Hrană, maí merge, mormăi prietenul său, dar la ce ne servesc armele?

— Sărmanul meu prieten, zíse Jean, bătându-l pe umeri, durerea te-a schimbat. De ce nu vreí să speri? Eu nu m'am resemnat N'ai nicî o speranţă că-ţi vei revedea soţia şi príetenii? Cât despre míne, sunt hotărît să-í urmăresc pe răpítori până la capătul pământului..

— Mulţumesc! zise Pierre, strângându-i mâna. Vom merge împreună.

Intre tímp cele trei avioane ancorară şî dín fiecare mai mulţi oamení săriră în apă înaíntând spre naufragiaţí.

Cel care era în frunte şi părea şeful lor se oprí, bătu călcâele şi salută mílităreşte.

— Locotenentul Robert Valère, de la baza aerlană din Saigon. Caut yachtul Albatrosul, aparţinând d-luí Le Françoís, dîn Saîgon.

— Nu-l vei mai găsí, domnule locotenent, răspunse Jean. S'a scufundat ieri. Prietenul meu Pierre Couvert, căpitànul Bernard Rimbert, care zace rănît sub arborele acela şi eu, Jean Pelouan suntem singurí supravieţuitorí aí catastrofeí.

— Şî d. Le Françoís? întrebă ofiţerul.

— Şeful polìţieî împreună cu fiica luí şi cu soţia prietenului meu, au fost duşi în înterior de malaezií carí au atacat vasul.

— Píraţî?

— Probabil.. In orice caz, e dovedít că díspăruţíi au fost victimile unui complot, ale cărui detalíi vi le voi spune dacă ne însoţiţi lângă căpítanul Rímbert.

— Să mergem, făcu aviatorul.

După un sfert de oră era informat de tot ce se întâm plase pe bord înaintea naufragiului şi fostul comandant îi povesti lupta ce o susţinuse contra oamenilor lui Rahu.

Când căpitanul îşi sfârşi povestirea, Valère se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nimic nu-i încă pierdut, domnilor, Trebue să ur. mărim şi să prindem pe răpitori. Pentru asta, aparatele noastre ne vor fi de folos.

— Suntem, aici, în partea cea mai strâmtă a îstmului? întrebă Jean.

— Da, Districtul Saigon, patria celebrului Luang-Singh, care a fost executat acum trei ani. N'aş fi mirat dacă Le François a căzut victima răzbunării urmaşilor acestuí bandit. La acea epocă, regiunea a fost curăţată de trupele noastre, până la coasta de Est. Dacă este vreun sat pe aci, nu poate fi locuit de cât de familiile dizidenţilor sau piraţilor. Va trebui decí să fie distrus.

— Aveţi arme?

— Da. Fiecare aparat are un echípaj de treí oameni şi poartă opt bombe, două mîtraliere şi şase carabine, cu muniţiile lor.

— Bravo! strîgă Jean. Când plecăm?

— Chiar acum. Voi debarca aîci doi oameni, cu hrană şi medicamente, pentru a îngriji de căpitanul Rimbert în timpul lipsei noastre. Cât despre dv. domnilor vă ofer un loc pe bordul a două din avioane, unde veţi înlocui pe ceí doi infirmieri debarcaţi.

Cei doi tineri se repeziră la ofiţer şi-i strânseră mâna cu o putere care traducea elocvent sentimentele lor.

— Mulţumesc, domnule, bâlbâi Pierre dacă reuşim s'o salvăm pe sărmana mea Josette, îţí voi fi recunoscător toată viaţa.

— Iertaţi-mă, făcu Valère, nu-mi fac decât datoria.

— Are multă importanţă, domnule locotenent, spuse Jean, căci vă riscaţi viaţa alături de noi şi pentru noi. O strângere de mână, e puţin lucru.

Tot vorbind, cei trei oameni reveniră spre ţărm. unde aviatorul dădu ordinele necesare.

Imediat doi soldaţi săriră în apă şí se duseră sub arborele, unde Bernard Rimbert nu înceta să-şi blesteme rănile şi soarta care-l condamna la inacţiune.

La amiază, totul era gata. Jean, Pierre şí ofiţerul ve-

niră să-şi ia rămas bun dela bătrânul lup de mare, care-i privi depărtându-se cu lacrîmile în ochi.

După un sfert de ceas cele trei avioane dispăreau.

CAP. II

CU PERICOLUL VIEŢII, D-NA COUVERT VREA SĂ SALVEZE PE D. ŞI D-RA LE FRANCOIS

In celula în care fusese aruncată, vìteaza infirmieră a d-lui şi d-rei Le François era liberă.

Când după câteva ore de somn odihnitor, tânăra femeie deschise ochii, fu mirată văzând cum un mănunchi de raze solare o scăldau din creştet până 'n tălpi.

Se ridică, merse spre deschizătura ce slujea drept uşe şi constată că aceasta dădea spre o aleie care era lucrată în jurul zidului, construită din pietre suprapuse şi dărâmate, în unele locuri.

Josette se întoarse şi aşezându-se pe rogojină căzu pe gânduri.

Se miră mai întâi, că n'a fost ucisă pe loc, în clipa când au surprins-o aruncând otrava destinată Jacquelinei.

Pentru ce Rahu-Singh şi sora lui o cruţaseră?

Se gândeau să se slujească de ea într'o nouă şi sinistră combinaţie?

Trebuia să se aştepte să-i vadă apărând dintr'o clipă într'alta?

Când prizoniera se gândi la d. Le François şi la fiica lui, nu-şi putu opri un fior.

Poate că bătrânul se sinucîsese: cum avusese de gând. Poate că tânăra fată era singură, la discreţia călăilor.

In curând o siluetă apăru în deschizătură şi Josette recunoscu pe malaezul care aducea mâncare prizonierilor.

Acesta ţinea în mâini o minusculă tavă de lac pe care fumega un castron de orez.

Puse totul pe pământ şi voi să se retragă.

— Poţi să-mî daî veşti despre d. Le François şi d-ra Jacqueline? spuse Josette.

Omul se 'ntoarse şi pronunţă câteva cuvinte, cari însemnau desigur că nu prìcepe franceza.

Atunci repetă întrebarea, înmulţind gesturile şî apăsând pe numele d-luî Le Françoîs.

Silabele acestuî nume loviră urechea malaezului, căcî

el aplecă imediat capul pe palmă, voind să arate prin acest gest că bătrânul şi fiica lui dormeau însă.

Uşurată, Josette înţelese, mulţumi cu un semn şi omul se retrase.

Astfel drama de care se temea, nu avusese încă loc. Bătrânul dormea, aşa cum i se ntâmpla după fiecare experienţă de hipnotism.

Se putea chiar ca somnul lui să dureze două zile, cum se mai întâmplase şi altă dată. Şi ea respiră uşurată, gândindu-se că sinuciderea d-lui Le François era amânată şi că între timp soţul ei şi Jean puteau veni.

Căci, singură dintre cei trei prizonieri, nu-şi pierduse niciodată speranţa de a vedea apărând pe cei doi prieteni la cari se gândea fără încetare de când sorta o despărţise de ei.

Şi deodată îşi zise că poate tinerii căutau în pădure urmele răpitorilor. fără a reuşi să găsească satul maelaez.

— Dacă le-aş ieşi în întâmpinare? murmură ea. Locul unde suntem nu-i prea depărtat de coastă, deoarece o singură noapte de drum ne-a permis să ajungem.. Ori eu n'am dormit în timpul mersului şi aş recunoaşte dintr'o mie luminişul în care dă cărarea urmată de malaezi.. Numai că trebue să ies de aici.

Tot gândindu-se, Josette mânca orezul din castron, care era de altfel foarte gustos şi ideile sale deveniră din ce în ce mai clare.

La sfârşitul mesei, avea convingerea că Rahu n'o sacrificase, fiindcă, fără îndoială, o considera o simplă servitoare. Ca atare, se mulţumise s'o despartă de stăpânii ei, neglijând s'o închidă sau s'o păzească.

Unicul castron de orez din care se compunea masa, nu era oare dovada că descendenţii lui Luang-Singh o puneau pe prizoniera lor, în acelaş rând cu servitorii?

— Dacă e adevărat că nu sunt supraveghiată, ar fi de neiertat să nu încerc să-i întâlnesc pe Pierre şi pe Jean. Sunt odihnită, sunt puternică, am picioare sănătoase. La drum!

Fără să se mai gândească la toate primejdiile ce le va întâmpina în pădure, viteaza franceză se ridică, se duse la uşa celulii, văzu că nu se afla nimeni, o luă la goană din toate puterile în direcţia unei spărturi din zid.

Trecând zidul, se găsi pe o costişe, la ale cărei poale începea pădurea.

Erau primele ore ale dimineţii şi cu toate astea razele

unui soare puternic cădeau pe iarba îngălbenîtă, din care eşeau aburi înnăbuşitori.

O tăcere impresionantă domnea în împrejurimi. Nîci o umbră neliniştitoare nu se arăta în zare.

Atunci, fără să şovăe, Josette se repezi la vale şi începu să fugă cu repeziciunea unei căprioare urmărite.

Nimeni n'o opri.

In câteva clipe ajunse la poalele movîlei în jurul căreia se învârti până ce găsi intrarea cărării pe care o memorase

Se aruncă în pădure, cum s'ar fi aruncat în apă de pe bordul unui vas în flăcări şi fugi fără încetare, fără să privească înapoi, având doar o ţintă: să pună cât mai mare distanţă între ea şi malaezi.

Gâfâind, se opri în sfârşit şi se rezimă de trunchiul unui copac, plimbându-şi privirea pe cărarea pe unde venise.

Niciun temnicer n'o urmărîse, probabil că nimeni nu-i observase lipsa.

Respiră, îşi şterse sudoarea care-i curgea pe frunte, privi în jurul ei, prin umbra frunzelor şi pentru prima oară îşi dădu seamă de primejdia ce o păştea.

— N'am o armă... murmură ea, temătoare, gândindu-se la teribilul mîorlăit al tigrului care da târcoale satului.

Dar din fericire «mâncătorul de oameni» este un animal nocturn, care nu-şi începe vânătoarea, decât la apusul soarelui şi Josette, ştia acest lucru din poveştile vânătoreşti ale d-lui Le François.

— Voi merge toată ziua, îşi spuse ea, şi dacă până atunci nu voi ajunge pe coastă, voi încerca să mă urc într'un copac unde o să stau până s'o lumina din nou.

Odihnită îşi reluă cursa, sărind cu uşurinţă peste obstacole, ocolind tufişurile şi silindu-se să nu se depărteze prea mult de cărare.

Două ore se scurseră altfel. Din vreme în vreme curagioasa copilă se oprea, privea înapoia ei, apoi asculta cu inima palpitândă.

In timpul unei astfel de opriri, se cutremură, crezându-se pierdută, căci îi se păru că aude pe sub copaci zgomotul paşilor unui om fugind.

Aşteptă, gâfâind, gata să leşine. Sgomotul încetă, se auzi din nou, ceva mai departe, apoi se pierdu.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! şopti ea, reluându-şi drumul.

Dar mersul i se încetinea din ce în ce.

Se apropia amiaza. Pe măsură ce înainta, căldura de-

venea mai grea şi mai înnăbuşitoare. Cu părul lipit cu vestmintele muiate de sudoare, Josette mergea, cu ochii pe jumătate închişi, cu capul vâjâind, ca o oarbă ce-şi pierduse călăuza.

De la o vreme un bâzâit ciudat îi umplea urechile. Ar fi jurat că milioane de insecte locuiau în frunzele de deasupra capului ei.

Din timp în timp bâzâitul se transforma într'un formidabil sforăit, care izbucnea în vârful copacilor se micşora, se depărta, pentru a reîncepe o clipă mai târziu.

Dar Josette nu mai era în stare să se gândească. Işi întrebuinţa ultimele puteri ca să înainteze pe cărare, în direcţia unde presupunea că este coasta.

Ceva mai târziu se împiedică de o rădăcină şi era aproape să cadă. Intorcându-se i se păru că zăreşte un turban galben care se mişca înapoia ei.

Atunci se repezi înainte, fugind cu disperare.

Nu se înşelase. Omul care fugea după ea nu era altul decât malaezul care-i adusese de mâncare şi care trecând din întâmplare prin faţa celulei ei, avusese curiozitatea să arunce o privire înăuntru.

Furios, ferindu-se să dea alarma de teama pedepsei ce ar fi primit-o de la stăpânii săi, paznicul puse mâna pe temutul său Kriss şi porni în urmărirea fugarei, a cărei urmă era uşor de citit pentru un vânător experimentat ca el.

Gâfâind, proferând teribile ameninţări, servitorul lui Rahu—Singh câştiga teren asupra sărmanei femei, care epuizată de căldură şi de rapiditatea curseì, nu se putea să nu cadă în mâinile urmăritoruluî ei.

Vederea turbanuluì galben păru să dea aripi curagioasei copile.

Ca şi dimineaţă, începu să fugă drept înaintea eí, lovindu-se de trunchiurile copacilor, căzând, ridicându-se, cu urechile vâjâind, cu inima zvâcnind aproape nebună de groază.

Deasupra capului ei, bâzâitul devenea din ce în ce mai intens, dar nenorocita nu-l mai auzea. Gâfâind, cu gâtul uscat, auzea zgomotul pe care malaezul îi făcea apropiindu-se şi răcnetele, amestecate de chemărì cari eşeau din gură.

Timp d un sfert de oră, cursa continuă, malaezul câştigând mereu teren. Deodată pădurea se întrerupse şi Josette se găsi în marginea unei imens luminiş.

Tremurând, fără să privească înapoi, fugara se repezi sub soarele de foc, prin mijlocul ierburilor cari o tăiau şi a tufişurilor spinoase.

De astă dată malaezul era sigur pe prada sa.

— Opreşte-te, femee! strigă el, Opreşte-te!

Ea îl auzi, dar nu-l înţelese şi continuă fuga.

I se părea că aleargă pe cărbuni aprinşi. Faţa şi mâinile-i ardeau şi sângele i se bătea în tâmple, ca şi cum ar fi vrut să ţâşnească afară.

Atuncí, de două sau trei ori, o umbră gígantică trecu între ea şi soare, în timp ce un uruit formidabil brazdă văzduhul.

— Opreşte-te! porùncì din nou malaezul, al căruî Kriss scânteía acum la zece paşi în urma fugarei.

Şi deodată Josette simţì cum i se tae picioarele, şi căzu în genunchi.

Muribundă, strígă cu o voce disperată!

— Ajutor! Ajutor!. Aju...

Ultimul strìgăt ì se opri în gâtlej. Malaezul venea spre ea, cu gura spumegândă, cu pumnalul ridicat, asemenea unei fiare sălbatice.

Soţia luì Pierre era pierdută...

CAP. III

TACTICA LOCOTENENTULUI ROBERT VALERE

Cele trei hydravìoane părăsiseră coasta şi zburau spre est, cu viteză redusă şî la mică înălţime.

Inaintau în soare pe aceiaş linìe, al cărei centru era format de avionul luí Valère, la o distanţă de cincisute de metrì unul de altul.

Erau în comunicaţie prin T. F. F. iar echipajele primiseră ordín să cerceteze cu binoclul pădurea şì să semnaleze prezenţa oricărei trupă izolate şì a oricărui sat susceptibil să acundă pe răpitorì sau pe prizonierìi ior.

Câmpul de ìnvestigaţie era destul de restrâns, căcí numai şaptezeci de kilometrì de pământ despărţeau coasta estică de cea vestică a ístmului malaez.

Pentru avìoane distanţa aceasta era neînsemnată şî se putea chiar ca înainte de sfârşìtul zilei să zărească pe malaezí sau pe cei pe carí îi târau în urma lor.

Aşezat în spatele scaunului locotenentului Valère, Jean Pelouan era îngrìjorat de felul în care ofiţerul avea să procedeze pentru a ataca pe bandiţi şî a scăpa pe victimile lor.

Ştia că nìci un aparat nu avea tren de aterisaj si că flotoanele nu le dădea voe să se aşeze pe altceva decât pe apă.

— Domnule locotenent, vorbí el în mícrofonul care lega casca sa de aceia a ofiţerului, te-ai gândit la dificultăţile pe care le vom avea în momentul aterìzării?

— Dar nici nu mă gândesc să aterîzez! Ar însemna să provocăm o catastrofă. Dacă autorîtăţile dín Saigon s'ar fí gândít că vom trebui să operăm deasupra pămân-tului şi nu pe mare, n'ar fi trimis hydravíoane. Dar cum chemarea pe care aţî lansat-o provenea de la un yacht în primejdie, era logíc să ne gândím că salvarea va avea loc pe mare.

După o pauză, Valère adăugă:

— Fii însă liniştît, avem mijlocul să scăpăm dîn încurcătură.

— Ce míjloc?

— N'aí ghicit? La ce ne servesc atuncî paraşutele? Fiecare dîn noi poate, în clipa hotărîtă, să se arunce în gol şi să aterizeze fără greutate. Fíecare aparat având doi combatanţî armaţi, în tímp ce paraşutele de rezervă vor depune, în mod delicat, lângă servanţii lor, cele trei mitralîere şí munîţîile de rezervă. In vremea aceasta piloţií vor rămâne pe bord şi nu vor părăsî locul bătăliéí decât după ce vor lansa ultíma bombă.

— Bravo! strigă Jean. Planul d-tale e admirabîl şi nu mă îndoíesc de victorie.

— Mulţumesc, răspunse ofiţerul, dar maí întâî trebue să descoperím duşmanul. Hei! Telegrafíst! Intreabă-ţi camarazii dacă n'au zărit nímic pe pământ.

Imedíat, postul de T. F. F. începu să ţăcăne şî după câteva clipe, operatorul răspunse:

— N'au văzut nîmíc, domnule locotenent.

— Bíne! Spune-le să se depărteze şi să se menţină la un kilometru de noî. Líbertatea de manevră pentru toţi.

Manípulatorul transmîse noile ordine, în timp ce lunetele cercetau, cu atenţie, pământul.

Treaba nu era uşoară, căci soarele era orbítor, îar refracţia sa prìn straturile de aer provoca un adevărat chîn, ochîlor observatorílor.

— Blestemată lumínă! mormăî fostul cartíer-maestru ştergându-şi ochii. Să coborâm mai aproape de pământ, domnule locotenent.

Ofiţerul împinse de manşă. Avionul pîcă, alunecă câteva clipe, apoi se redresă şì urmă zborul orizontal.

La dreapta şi la stânga, celelalte două avioane, abía vîzîbíle din cauza sclipírîlor, repetară manevra şefuluí şi se apropiară de pământ.

Jean putea observa acum, sub el, massele nemiscate de frunze, carî marcau o pădure lungă şí îngustă, după

care se lărgea un imens luminiş îngălbenît. Mai încolo pădurea reîncepea.

Ţinutul era deşert. Nicí o locuinţă, nîcî un om, nîcî măcar un curs de apă. Chiar vântul părea că părăsise pentru totdeauna pământul acesta trist. Vârfurile copacilor erau nemîşcate şí hydravíonul părea să zboare sub un clopot pneumatic în care se făcuse vid.

— Frumos timp pentru coborîrea cu paraşuta, spuse deodată Valère.

— Da, răspunse Jean, căderea s'ar produce aproape vertical.

Locotenentul nu răspunse căcî era ocupat să facă avíonul să evolueze deasupra luminişuluî, pentru a cerceta întreaga suprafaţă.

Deodată telegrafîstul scoase un strigăt şi întinse braţul în direcţia lîzíerií pădurii.

— Privîţi, privíţí! E cineva acolo!

Intr'o clipire, cele trei lunete se fixară spre punctul arătat, spre care ofiţerul îndreptă imediat aparatul.

De sub linia neagră a copacilor ieşise o formă omenească, care, după ce şovăî o clipă, se năpustí cu toată iuţeala pe cărarea ce traversa luminişul în toată lărgimea. Jean o recunoscu imediat.

— Josette!.. E Josette!.. strígă el, pălind.

— O femee? întrebă Valère.

— Da. D-na Couvert. Dar cum se face că e singură? De ce fuge atât de repede? Unde aleargă?

In acest timp avionul se apropiase şí evolua deasupra tinereî femeî.

Şi deodată, fostul cartíer-maestru scăpă un strîgăt de spaímă.

— Acolo.. acolo.. vedeţi.. cine o urmăreşte? Un malaez.. e un malaez!

La treizecî de metrî înapoia Josettei, omul cu turban galben eşi la rândul său din pădure şi se repezì, cu Krîssul ridicat, asupra fugareî.

— Domnule locotenent, strălă Jean, nu vă depărtaţi. Cobor!

Grăbit, încălecă peste carlingă, ajutat de telegrafist şi se lăsă să alunece pe unul dîn flotoane,în timp ce cu o mână controla dispozitîvul de deschidere al paraşuteí.

— Sărí! strigă avîatorul.

Jean sărí în gol, căzu mai întâí ca o piatră, apoî simţî o puternîcă zguduitură. Paraşuta se deschísese.

In timp ce cobora, privî sub el şi ceea ce văzu îi smulse un strigăt de dísperare.

Soţía lui Pierre căzuse în genunchí, în timp ce urmaritorul se năpustea asupra eî, cu arma rìdicată.

— Josette, urlă Jean, Josette fugi!

Dar femeea nu-l putea auzí şî banditul se apropía de ea cu toată iuţeala, íar Jean, care blestema încetîneala coborîriî, se afla încă la vreo douăzeci de metrí, de aceea pe care voia s'o salveze.

— Voì ajunge prea târziu, mormăi îndrăzneţul paraşutíst.

Dar din înălţime, Valère veghia. Prìcepând că trebuía să intervină cu orice preţ pentru a oprî sau întârzía înaintarea indigenuluì, vîră pe arìpă şi apăsă pe un levíer.

Un corp negru se dezlipi de avîon şí se înfipse în íarbă la câţiva metrî de malaez. In aceiaşí clipă, o detunătură zguduí aerul. Aruncat la zece paşî de deflagraţie, omul se rostogoli, apoi se rídică zăpăcît, acoperit de pământ, dar fără nicì o rană.

Corpul fugarei era încă în faţa lui. Furios, ticălosul se repezi, cu pumnalul ridîcat.

Dar nu ajunse până la Josette. Intre ea şí el, un adversar căzut din cer, se rîdică amenínţător strîgând!

— Inapoi, câîne!

Era Jean, căruía explozîa bombeí îi dăduse voe să aterîzeze la vreme, pentru o salva pe Josette.

Puţin zăpăcît de apariţia la care nu se aştepta, malaezul se oprí, apoî înţelegând că avea în faţă un om care se grăbea să se descurce din frânghîile ce îí împiedicau mişcările, se aruncă asupra luî.

Dar tânărul nu-l píerduse din ochi.

Inţepenít de sforile paraşuteî, de care nu avusese timpul să se desfacă, Jean se aplecă repede, apucă picioarele agresorului şi íl trântí pe pământ, unde îl menţínu, căznindu-se să-şí scoată revolverul.

Dar uitase că are de-aface cu un adversar deprîns cu vícleníile luptei corp la corp.

Inaînte ca Jean să-şí fi putut scoate arma, malaezul se strecură din strânsoare, ca un şarpe şì revenî la atac.

Aceiaş manevră reîncepu. Luptătorii se înlănţuíră sălbatìc, şi Jean trebui să-şi ferească grumazul de vârful ascuţît al pumnaluluî.

In câteva clìpe, tot sucindu-se, eî se găsìră încurcaţi însforilé paraşuteì, de care Jean nu se putese desface.

In timpul acesta, un al doîlea paraşutist ateriză în apropiere.

Era telegrafistul avionului, trimis de locotenent în ajutorul tânărului marinar.

Cu mișcări scurte și repezi, aviatorul se desfăcu de parașută, fugi spre grupul combatanților. descărcă browningul în urechea malaezului și tăie frânghiile, cari amenințau să-l înăbușe pe Jean.

— Uf! făcu acesta când putu să răsufle. Iți datorez viața, camarade. Mulțumesc!

— Nu trebue să-mi mulțumești. Sunt fericit că am putut fi de folos. Cred că doamna n'a pățit nimic.

Își strânseră mâna, acoperiră corpul învinsului cu parașuta și se îndreptară spre Josette, care revenindu-și în simțiri, scoase un strigăt de bucurie recunoscând pe prietenul soțului ei.

— Tu, Jean? oh! Mulțumesc. Pierre nu-i cu tine?

— Nu, dar liniștește-te. Trăește și te caută prin apropiere. Te simți mai bine. Josette?

— Da. Dar soarele mă supără.

— Să ne adăpostim sub copaci, căci am să te întreb multe lucruri.

— Și eu am să-ți spun multe, Jean. Lucruri grave.

— Ce vrei să spui? Jacqueline?

— Jacqueline e sănătoasă, pentru moment, dar trebue să te grăbești dacă vrei s'o salvezi. Nu am fugit decât pentru a te regăsi și a-ți spune asta.

Tot vorbind, reveniră sub adăpostul copacilor și tânăra femee, obosită, se așeză pe un trunchi răsturnat.

Apoi începu să povestească întâmplările din clipa în care cei trei prizonieri se treziseră sub cortul malaezilor.

Din când în când își umezea buzele cu porția de rom ce i-o dăduse telegrafistul.

— Imi juri că d. Le François nu este decât victima acestor bandiți? spuse Jean când Josette își sfârși povestea.

— Jur că nenorocitul părinte a vrut să se omoare când a aflat că ticăloșii se serveau de el pentru a-și otrăvi fiica. Grăbește-te, Jean. dacă vrei să-i salvezi pe amândoi.

— Iți mulțumesc, Josette. Te simți destul de puternică pentru a ne călăuzi spre castelul de care vorbeai?

Drept orice răspuns, ea se ridică, luă carabina ce i-o întinse telegrafistul și porni pe cărare.

In vremea aceasta, locotenentul Valère. rămas singur în avion, se tot învârtise deasupra lor.

Îi făcură semne că se îndreaptă spre est prin pădure şi aparatul sbură în direcţia arătată, în timp ce Josette şi cei doi bărbaţi se înfundară pe sub copacì.

Atunci se auzì o explozie.

— Ah! strigă Jean, repezindu-se. Pierre a ajuns şi a început dansul. Să ne grăbim!

Toţi trei începură să fugă. în timp ce pe deasupra lor, avionul locotenentului îşi urma sborul.

CAP. IV

BĂTĂLIA

Inaînte de a coborî cu paraşuta pentru a pune capăt luptei dintre Jean şi malaez, telegrafistul, din ordinul lui Valère, transmisese celorlalte două aparate porunca de a merge înainte, continuând cercetările.

Avîoanele îşi urmară cursa, cu toată neliniştea lui Pierre, care se întreba pentruce unul dín membrii echipajului lui Valère coborâse în luminiş.

Ceva mai târziu explozia bombei aruncată de aviator, făcu să tresară ambele echipaje. Dar porunca era de a înainta, niciunul din piloţi nu se gândea să se înapoieze şi contînuară drumul, cu toată nelinişlea ce le-o provocase evenimentele din luminişul, pe deasupra căruia sburase Valère.

După un sfert de ceas, avionul în care era Pierre, ajunse în văzul castelului malaezilor şi aviatorii sburară în jurul clădirii întrebându-se ce putea însemna o astfel de construcţie în mîjlocul deşertului.

Pilotul, se hotărî să scoată locuitorii afară printr'un singur mijloc: zgomotul

Imediat, avîonul mări raza cercului ce descria, ajunse deasupra copacilor şi lăsă să cadă o bombă, fără ca să bănuiască ce consecinţe va avea gestul său.

Bomba explodă la cincizecî de metri de sat, terorizând pe malaezi şi întrerupând în acelaş timp gestul fatal al d-lui Le François.

Zece secunde mai târziu, un furnîcar de femei, bărbaţi, copii, bătrâní, precum şi animale de ogradă, se repeziră afară din colîbe şi dîspărură într'o clipă printre copacii din pădure.

— Nu suntem maí lămuriţi ca înainte, mormăi Pierre care cerceta pământul prin binoclu.

Dar, în clipa aceea, o salvă de împuşcăturî răsună şi câteva gloanţe rău ochite se pierdură în jurul aparatului.

In curtea castelului un mic grup de malaezi se strânseseră lângă căpeteniile lor şi trăgeau la întâmplare spre avion.

Imediat, Pierre îndreptă ocheanul spre ei, le examină feţele şi dădu un chiot de bucurîe:

— Rahu! el e cel care dă poruncí şi celălalt, înapoia lui.., e Sîtah., suntem pe drumul cel bun! Să-i risipim pe blestemaţii aceştia... Sărmana mea soţîe trebuie să fie acolo.., cu prietenii noştri.,, Trebue să coborîm.,,,

Pilotul aprobă cu un semn dîn cap, apăsând un levier.

A doua bombă căzu în mijlocul satului pustiu, dărâmând o duzină de colibe.

Când Pierre privî dîn nou văzu că ultimii malaezi dispăreau în pădure, împreună cu cele două căpetenii. Pe liziera pădurii unul dîntre eí, purtând un mare turban galben, se opri o clipă, înainte de a se afunda în frunziş. El se întoarse şî arătă aviatorilor pumnul său, în care avea un Kriss.

Era Rahu, care în acest mod îşi manifesta mânia şi intenţia de a nu dezarma.

Dar Pierre nu-l maî prîvi, căci atenţia sa fu atrasă de d. Le François, care cu capul gol, sub soarele puternic eşise în curte şi îşi manîfesta bucuria, prin gesturi largî.

In clipa următoare, Pierre şi cu însoţitorul coborau cu ajutorul paraşutelor.

Curând aterizară încetişor pe pământul bolovănos, în mijlocul curţi. Pierre se repezi spre bătrân, care-î eşea înainte cu mâinîle întinse.

— Soţia mea?. D-ra Jacqueline? întrebă tânărul, nerăbdător.

— Sunt aici; prizonieră dar sănătoasă. Trebuîe să fugîm fără întârziere prietene.

In timpul acestei scurte convorbiri, care dovedea că d. Le Françoîs nu ştia încă de fuga Josettei, o altă paraşută depusese pe sol mitraliera pe care soldatul se grăbi s'o pună în stare de funcţiune.

După cincí minute, al treilea avion debarca, la rândul său, doi oamení şi o mitralieră.

— Foarte bine zise Pierre. Iată-ne cinci combatanţî, perfect armatî. Să se ţie bíne, banditii!

— Să fugîm! repetă d. Le Françoîs a cărui taînică nelinişte nu putea fi înţeleasă de soţul Josettei. Să fugim!

Să nu mai întârziem aici! Cine știe ce ne mai rezervă malaezii?...

Tot vorbind în timp ce soldații se postau la intrare cei doi oameni se îndreptară spre clădirea unde se afla Jacqueline, care slabă încă, le ieși în întâmpinare.

— Domnișoară, strigă Pierre, unde-i soția mea?

— Nu știu; au luat-o. Trebue să fie închisă pe aici, pe undeva. Să căutăm. Dar prietenul d-tale unde e?

După timbrul vocii celei care-l întreba, Pierre ghici groaznica neliniște ce se născuse în sufletul fetei.

— Nu fi îngrijată, domnișoară. Jean trăește și va veni și el, în curând.

Atunci ea suspină și dintr'o dată redeveni energica și îndrăzneața fată care alerga cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, pe șoselele Franței. Indreptați de ea, oamenii se răspândiră prîn castel în căutarea Josettei. Din când în când soțul ei striga din toată puterea:

— Josette! Ho! Josette! unde ești? Răspunde! Josette! Josette!

Soldații repetau și ei:

— D-nă Couvert! D-nă Couvert!

Dar nimeni nu le răspundea; și fața lui Pierre păli.

— Mi-am ucis-o... gemu el... nenorocire lor!

Din pivniță până în pod, totul fu scotocit, fără rezultat.

Unul câte unul soldații se înapoiară în curte ne îndrăznind să ridice prîvirea spre Pierre, care așezat pe un bolovan, suspina neîncetat:

— De ce mi-au luat-o? De ce? De ce?

— Sărmană și bună ființă, murmura bătrânul.

Ținând între mâinile sale brațul lui Pierre, Jacqueline adaugă hotărîtă:

— Curaj, Pierre! O vom salva... vom urmări pe acești sălbatici...

Pe deasupra capetelor lor, locotenentul Valère sburând în cerc, în fruntea celorlaltor două avioane își frământa creerii să prîceapă. cauza imobilității acestor oameni. Nu înțelese decât când văzu batista cu care Pierre își stergea ochii plini de lacrimi și zâmbi, gândindu-se la bucuria ce le-o va face.

Smulse o foae din carnetul său. scrise câtva cuvinte, înfășurând hârtia în jurul unui șurub vechiu și o aruncă la picioarele oamenilor săi.

La zgomotul pe care-l făcu obiectul căzând, soldații ridicară capul și unul din ei fugi la d. Le François cu mesagiul șefului său.

Acesta ceti cu voce tare:

«Doamna Couvert salvată de d. Pelouan. Sosesc prin cărarea dín pădure. Grăbiţi-vă să vă înapoiaţí pe coastà.

«Locotenent Valère».

Această veste fu primîtă cu un strîgăt de bucurie.

Toate mâînile se întinseră spre ofiţer, care salutând se îndepărtă în urma celorlalte două avioane.

Ferícit ca un rege, Pierre îmbrăţişă pe toată lumea şì şoptì la ureche Jacquelinei fraze în care se repeta des numele luí Jean.

După o jumătaţe de oră, în clîpa în care se pregăteau să părăsească castelul, sentinela de la íntrare dădu alarma.

Se repezîră cu toţií.

La picioarele movileí, trei persoane apăruseră. Inímile tuturor băteau de bucurie.

Jean Pelouan înaînta susţinând mersul şovăitor al Josettei, care Pierre se repezi cu toată iuţeala.

I mergea telegrafistul, cu carabina sub braţ, gata să tragă.

Planul tuturor era acum să se retragă imediat, profitând de lumina zìleì.

Cu repezicíune, împărţiră în pachete, alimentele şî muniţiunîle asvârlite de avîon, pe care bărbaţii le puseră în spate.

Când totul fu gata, d. Le François şi un soldat porniră în capul caravanei. Inaintară spre pădure. In spatele lor, venea Pierre şì un soldat.

Jean Pelouan încheìa drumul împreună cu ceilalţî doi.

Cu toată tăcerea ce domnea în împrejurimí şí cu toată subita dispariţie a malaezilor, fostul cartíer-maestru era nelíniştit. Nu se putea împíedica să se gândească că această aparentă siguranţă putea ascunde cea mai teribilă cursă şì că oamenii luî Rahu, preparau un atac pe care sperau să-l îndeplíinească mulţumită nopţíi.

— Fíţî atenţî, camarazi, spuse el aviatorilor carí îl însoţeau, deschideţí ochíi, calmul acesta nu-mi miroase a bine.

Ceî doí oameni încuviinţară.

Tânărul marínar socotíse bine. Abîa făcură vreo zece metrí sub arborí, că o serie de împuşcăturí se auzîră de la marginea satului.

— Halt! comandă Jean. Daţí-vă după copací şi foc intens!

In faţa colíbelor, hoarda se arătă, gata de atac, urlând şi vociferând groaznic.

Câteva gloanţe de fier, trase din vechi puşti cu cremene, şuerară príntre frunze, deasupra trupeí.

Imediat, línia de apărare deschise focul şi tímp de câteva minute ţăcănítul armelor cu repetíţie semănă moarţea în rândurile atacatorílor.

Indârjiţi de căpeteniíle lor, carí nu se vedeau, malaezíi înaintau.

Până atunci teama de avioane şí de bombele lor îi silîseră să se ascundă. Dar plecarea maşinilor zburătoare le redase curajul.

Işi spuneau că adversarii lor nu erau decât oamenî, că bombele nu puteau fí lansate decât din aer şi cu tot armamentul lor superior, apărătorii prizonierilor nu puteau rezista în faţa mulţimei malaezílor.

Acestea erau, cel puţin, cuvintele pe carî le pronunţase Rahu-Singh şí sora lui, când pândind cocoţaţí în vârful copacilor îi anunţaseră de plecarea maşinilor zburătoare.

Prîmele focuri de salvă, sfărâmându-le avântul, Jean, Pierre, Le Françoís şí soldaţii începură să-í vâneze cu succes, mícşorându-le numărul, astfel că malaezii în dezordine se retraseră în sat.

— Să nu plecăm încă, spuse bătrânul, sunt prea aproape de noi.

Aşteptară, cu degetul pe trăgaci, un al doilea atac al banditilor.

Dar contrar aşteptărílor, acest atac nu se produse. Puţín câte puţin vociferărîle malaezilor se stinseră, şî Pierre care se căţărase într'un copac văzu cum díspăreau în pădure, în cealaltă parte a movilei.

In câteva clipe tăcerea se restabîli şi europenîi, cari n'aveau níci un rănit, reluară drumul.

Timp de o oră urmară cărarea pe care Josette o cunoştea bine.

In curând întunerecul începu să se lase în jurul călătorilor, cari mergeau în grup compact, pentru a-şî putea da ajutor, unul altuia, în caz de primejdîe.

In această noapte ostilă aveau destul de temut din parten oamenílor, reptilelor şi fiarelor.

Din când în când, avantgarda, nelinîştită de vreun

zgomot suspect se retrăgea spre grosul trupei şi din prudenţă, Le François ordona salve în toate direcţiile.

Se temeau mai ales de apropierea nesimţită a «mâncatorului de oameni», al cărui miorlăit îl auziseră din depărtare şi care putea pe neaşteptate să răpească un om dín mijlocul lor.

Pe la miezul nopţii o altă dificultate surveni.

Jacqueline şí Josette, zdrobite de emoţie şi oboseală nu mai putură înainta mai departe.

— Vă vom duce noi, spuse Jean.

Dar această soluţie se dovedì impracticabilă. Ingustimea cărării şi absenţa palanchinuluí o făcea imposibilă.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să poposim aicì.

Se îndreptară spre un fel de răscruce, care prezenta o suprafaţă mai spaţioasă.

Tăiară lemne şi construiră din crăci o barîcadă, de jur împrejur, dându-i foc. Erau înconjuraţi acum de un brâu de foc, care atâta vreme cât avea să ardă, îi apăra de atacul fiarelor.

Cât despre cel al oamenilor, carabinele şi mítralierele se însărcínau să-i primească.

Culcate una lângă alta, pe un strat de frunze, Josette şî Jacqueline putură să se odihnească, dar în zadar chemară somnul.

In jurul lor bărbaţii veghiau în vreme ce întìns într'un colţ, d. Le François, devenit deodată tăcut, părea că se gândeşte profund.

Ceva mai târziu, Pierre îşí chemă soţia cu un semn şi se depărtă cu ea, pentru a auzi dín gura eí, povestea aventurilor sale.

Atunci Jean se aşează la căpătâiul Jacquelinei.

— Nu dormi, domnişoară? întrebă el.

Ea tresări, sculată din vis şí recunoscându-l îi zâmbi:

— Nu, sunt prea nervoasă. Mărturîseşte, Jean, că situaţia noastră nu-i făcută pentru a favoríza somnul.

— De ce te temi? Suntem aicí, bine înarmaţi gata să vă apărăm! Dormì, domnişoară, mâine avem drum greu de făcut.

— Nu mă prìnde somnul, insistă ea. Mi s'ar părea că comit un act de trădare faţă de ceí ce îngrijesc de siguranţa mea şí a tatăluí meu. Lasă-mă să veghez împreună cu dumneata.

— Nu aì încredere în mine?

— Oh! Ba da! făcu ea. Cu tine, cu tine singur, aş merge în colţul cel mai adânc al acestor păduri... o ştíi bine.

— Şi eu, şopti el, luându-í mâna, dar aş risca să te pierd, căci văzându-te singură lângă mine, aş lua acest infern drept un paradis şí n'aş ţine seama de nicio prudenţă.

— Adevărat?

— Adevărat!

Ridică spre el, ochii-i azurii, în care focul făcea să scânteee nenumărate reflexe. In mână, el simţi cum degetele subţirí, pe carí le ţinea, se întorceau penru a le apuca pe ale lui, în timp ce un val de sânge i se urcă în faţă.

In vremea aceasta, tânăra fată părea că aşteaptă ceva, dar el nu îndrăzní să ghicească ce, de teamă să nu-i turbure ferîcirea.

«Am în faţă o fiinţă sănătoasă» îşi zíse el, sau este acea nefericită copilă pe care o opream în fiecare noapte pe puntea Albatrosului. de a coborî în dormitorul malaezílor? Voinţa Jacquelinei e lîberă în această clîpă? Sau mai ascultă încă de aceiaş influenţă ocultă şí criminală?

Se aplecă spre ea şì-i scrută obrazul.

— Cine poate şti? murmură el, încântat şì nelinişţit, totodată.

— Ce spuí?, întrebă ea, tresărînd.

— Nîmic. Vîsam cu ochíi deschişî. Iartă-mă.

— Şî ce vedeai în visul d-tale? Spune-mi...

— Eram încă pe drumul spre Rognac, spuse el, după o uşoară şovăială, şí te purtam în braţe. O teamă groaznícă îmi strângea inima, căcí nu încetaì să gemi. Eu blestemam cerul care nu-mí permitea să împărtăşesc durerea ta. Suferinţa ce o resimţeam eu atuncî era groaznică, dar era mută, căcí sediul ei se afla în suflet şí teama mă făcea să tremur... teama de a te pierde... Jacqueline...

— Mă iubeşti deci? şopti copîla, care puţin câte puţin se ridicase în capul oaselor şí sorbea avîd frazele pe care pasíunea le făcea să scape depe buzele tânărului.

— Te iubesc, mărturisî el, din clipa neuitată când te-am zărit pe şosea; din ziua aceea în care am suferit atât.. Iartă-mă,,, n'ar trebui să-ţi vorbesc astfel. Nu am dreptul, căcî sunt sărac şi am nefericírea să fiu mândru. Uită! uită tot ce ţi-am spus, domnişoară... şi primeşte scuzele mele...

— Să te uit? Eu?... făcu ea cu ochiî plíní de lacrimi... Găseşti oare că n'am suferit deajuns. Nu înţelegi că decând cu accidentul de la Rognac, imagínea ta e mereu în fata ochîlor mei şi amintirea ta, în inima mea?

— E cu putinţă? E cu putinţă oare? D-ta? Jacqueline? d-ta... mă iubeşti?

— Nu numai că te iubesc, dar mi-aş da viaţa pentru tine, cu bucurie, dacă mândria te-ar împiedica s'o primeşti...

Inmărmurit, el îi întînse braţele, dar le lăsă să cadă, copleşit:

— Înţeleg reproşul. Te rog, domnişoară, nu uita că sunt un sărman marinar şi că d-ta eşti fiica d-lui Le Francois, multi milionarul.

— Eşti rău!

— Nu, nu sunt rău, ci nenorocit.

— Oh! nu mă iubeşti. Mărturiseşte că ai jucat în faţa mea o comedie urîtă. Mărturiseşte-

— Eu să mărturisesc asta? Niciodată.. Te iubesc 'Jacqueline, de când te cunosc, prezenţa ta mi-e mai necesară ca aerul pe care-l respir. Te iubesc şi eram să mor aflând că eşti în ghiarele acelor mizerabili, ce ţi-au torturat părintele... Te iubesc şi nu îndrăznesc să cred în fericirea mea, căci îmi oferi o lume întreagă şi eu nu-ţi pot da în schimb decât dragostea mea... şi numele meu. Ştii măcar cine sunt, Jacqueline?

— Ce-mi pasă! Eşti şi veĭ fi pentru mine Jean Pelouan care într'o anumită seară de vară, m'a dus în braţe spre micul hotel din Rognac; bravul care s'a devotat pentru mine şi tatăl meu. în sfârşit, omul căruia i-am închinat viaţa şi care mă dispreţueşte, fiindcă este mândru.

— Să te dispreţuesc, dragostea mea.. ce blestem! Nu, 'Jacqueline, nu mai plânge, căci îţi aparţin cu trup şi suflet!

Atunci cu simplicitate, ea îi întînse buzele, fără să se gândească că erau luminaţi de flăcările focului şi că convorbirea lor avusese loc în apropierea tovarăşilor.

Jacqueline şi Jean, uitaseră totul; timpul, martorii, locul unde se aflau, când tânărul tresări simţind pe umărul său greutatea unei mâini.

Se întoarse şi o văzu pe Josette, neliniştită.

— Ce s'a întâmplat, dragă prietenă?

— Vino repede, Jean. Se petrec lucruri ciudate.

'Apoi adăugă, pe şoptite:

— Nu-i spune nimic Jacquelineĭ. Du-te la Pierre şi nu-l pierdeţi din vedere pe d. Le François.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Jacqueline.

— Nimic, scumpa mea, răspunse Josette, dar întrevederea voastră devenise puţin... compromiţătoare. Dă-mi voie s'o întrerup. De altfel e necesar ca Jean să se înţe-

leagă cu Pierre pentru cele ce vom avea de făcut mâine.
Tânăra fată nu mai stărui şi prietena ei se aşeză ală-
turi de ea, în timp ce fostul cartier-maestru se îndreptă spre locul în care d. Le François stătea nemişcat, în faţa lui Pierre.
Jean se aşeză lângă amicul său, după ce aruncă o privire în jurul campamentului.
Atitudinea soldaţilor nu se schimbase. Unul din ei, se plimba în interiorul cercului, cu arma sub braţ, gata să dea alarma. Aşezaţi sau culcaţi, camarazii săi se odihneau fără să doarmă. Se părea că în noaptea aceea nici unul nu simţea nevoia somnului.
— Ce doreşti? întrebă Jean, aşezându-se lângă Pierre.
— Priveste, răspunse acesta arătându-i cu un gest discret pe d. Le François.
Jean nu-şi reţinu o tresărire, când ridică ochii spre bătrân.
Era aşezat pe un morman de frunze, într'o nemişcare de marmură, cu ambele mâini odihnind pe genunchi. Bustul îi era drept, înţepenit într'o atitudine anormală, obositoare. Dar ceeace atrăgea şi reţinea privirea, era straniа expresie a feţii sale. Semăna cu acele figurí de ceară carí se văd în anumite muzee şi carí lovesc prin rigiditatea aspectului lor.
Pe această figură de piatră, chiar ochií păreau că-şî pierduseră viaţa. Mari deschişí în fundul orbitelor adâncite, încercuiţi de o dungă neagră, ochií aveau fixitatea de sticlă a mutilaţilor.
— De câtă vreme e în starea aceasta? întrebă Jean.
— Nu ştiu, răspunse Pierre. Vorbeam cu Josette, fără să mă ocup de el, când întorcându-mă brusc, mă lovii de această privire de statue. Atunci, fără să spun un cuvânt, l'am observat o vreme, dar cum ciudata sa atitudíne nu făcea împresia că vrea să se schimbe, te-am chemat.
— Nenorocitul! făcu Jean, îndurerat.
— Cu atât mai mult cu cât nu-í prima oară că e în această stare. Josette mi-a povestit că l-a găsit de mai multe orí la fel ca acum.
— Ce-am putea face?
— Nimic.
— Crezí?
— Josette mi-a spus acest lucru. Sărmanul doarme, evident, dar ce fel de somn?
— Mă faci să mă cutremur. Nu cumva blestematul acesta de Rahu dă târcoale în jurul campamentului? Dacă am trage câteva focuri?
— Nu cred ca o astfel de manifestaţie să rupă vraja.

După părerea mea, ne aflăm în faţa unui somn hipnotic, provocat de la distanţă. Poate că o intervenţie bruscă din partea noastră să-i facă rău. Mai bine să aşteptăm.

Cei doi tineri tăcură şi se lungiră pe iarbă, pândind reîntoarcerea vieţii pe figura adormitului.

Şi deodată, bătrânul se ridică brusc, se învârti în jurul său, începu să meargă încetişor prin cerc.

Cei doi prieteni îl priveau stupefiaţi, dar gata să intervie.

Bătrânul se opri o clipă în faţa cărării pe care veniseră, păru că se gândeşte profund, apoi brusc, sări înainte, traversă ca un bolid lanţul de flăcări şi se pierdu în întuneric, înainte ca paznicii săi să fi putut interveni.

Un ţipăt de spaimă sublinie această dispariţie rapidă.

Jean şi Pierre se ridicaseră, puţin ruşinaţi şi furioşi de a se fi lăsat surprinşi.

— Tăcere! porunci primul. Rămâneţi aici şi aşteptaţi înapoerea noastră.

Se auziră două voci feminine cari strigau:

— Pierre, fii prudent!

— Jean... păzeşte-te!

Dar cei doi tineri săriseră peste cercul de foc. Se auzi doar zgomotul fugii.

Atunci Josette şi Jacqueline, se aruncară, una în braţele celeilalte şi suspinând aşteptară înapoerea tatălui, soţului şi logodnicului, în vreme ce cei patru aviatori se grupau în jurul femeilor, gata să le apere cu preţul vieţii lor.

CAP. V.

ULTIMA VIZIUNE A LUI RAHU ŞI A LUI SITAH

Abia făcură cincizeci de paşi pe cărare, că Jean şi Pierre fură nevoiţi să-şi încetineze fuga.

In jurul lor întunericul era atât de profund, că erau nevoiţi să meargă orbeşte, cu mâinile întinse, pipăind trunchiurile copacilor.

Marşul acesta era periculos. In jurul lor, mişunau fiarele şi şerpii.

După un sfert de oră de drum, nemai văzând nimic în faţă, se opriră.

— Mi se pare, spuse Jean, că ne îndreptăm spre castel.

— In orice caz suntem pe drumul lui.

— Crezi că d. Le François va fi acolo înaintea noastră?

— Sunt sigur, căci Rahu îl chemă. Dar poate că acest ticălos nu-şi va lăsa victima să ajungă până la castel...

— Tăcere! Ascultă...

Un zgomot uşor se auzea la câţíva paşí în faţa lor.

— El e! şopti Jean. Il recunosc după rìtmul automat al paşilor... Să înaintăm... Poate îl vom ajunge înainte de...

Nu îndrăzni să-şi sfârşească fraza.

Cu carabina gata de tras, mergeau repede, unul în spatele celuìlalt, cu ochiul şi urechea la pândă.

Merseră astfel o jumătate de oră.

Deodată se opriră brusc. In faţa lor, se zărea o luminiţă ce făcea impresia unei ieşirî dìntr'un tunel întunecos.

— Ce-ì asta? şopti Pierre.

— E ţînta spre care merge d. Le Françoís; deci, şi a noastră.

Pe măsură ce înaintau, luminiţa se mărea şi în curând luă proporţiile unuì foc de câmp, în iurul căruia mişuna o lume pestriţă vociferând, hemându-se, cântând.

— Malaiezi[1]! şopti Pierre.

— Mă aşteptam, răspunse Jean.

Cu degetul pe trăgaciul armei, înaintară cu precauţiune până ce se aflară la margìnîle unui luminiş, în centrul căruia se ridica focul de noapte al pìraţilor.

— Priveşte acolo, lângă foc, şopti Jean. Nu recunoşti aceste personagiì?

Un fel de cort era întíns în apropìerea foculuì. In interíorul lui, aşezaţi pe perne se aflau Rahu-Sîngh şí Sítah.

Ceì doî copiì aì píratuluí Luang-Singh păreau gravi şi preocupaţi. Gesturile lor aveau solemnitatea unui ritual.

Din când în când, fratele sau sora, ieşeau din cort, făcea câţiva paşí şî se imobiliza într'o atítudîne hieratică, în faţa foculuí.

Atunci cei doi francezi, văzură doi ochì larg deschişi, aţìntíţî în direcţîa lor, dar a căror prìvire căta pe deasupra capetelor lor, în direcţia din care veniseră.

Deodată Rahu întinse mâna şì dădu o poruncă scurtă. Malaezií se retraseră în dreapta şi stânga cortului celor doì şefi, rămânând prosternaţi cu faţa la pământ.

După o clipă de profundă tăcere, ceì doì francezi văzură, fără a-l putea împîedíca cum d. Le François, cu acelaş pas de automat pătrunse în spaţîul luminat şì se îndreptă spre cortul duşmanilor săì.

— Il vor ucíde... bâlbâî Pîerre, văzând expresîa de cruzíme ce se zugrăvìse pe faţa celor doi fraţî.

— Dìn fericìre suntem aici, ripostă Jean.

Ceî doi coborîtorì aí piratului, eşiră înaintea victimei

lor, calmi, gravi, solemni, asemenea a doi mari preoţi, cari se îndreptau spre altar pentru a oferi o victimă zeului lor. Fiecare ţinea în mâna dreaptă un Kriss lung, cu lama încovoiată, cu vârful ascuţit, al cărui mâner galben lucea ca aurul.

Când d. Le François ajunse la cinci paşi de Rahu, acesta vorbi:

— Opreşte-te şi trezeşte-te! Iţi poruncesc!

In clipa aceea un lung fior îl scutură pe bătrân, care de mai multe ori, îşi trecu mâna pe faţă, făcu un pas înapoi, îşi recunoscu persecutorii şi strigă:

— Ce mai vreţi? De ce sunt aici?

— Vrem viaţa ta! răspunse Rahu. Te-am adus aici pentru a-mi răzbuna părintele.

— Viaţa mea? Viaţa mea?... Aţi sacrificat-o pe fiica mea?

— Da!

— Nu-i cu putiuţă... nu-i cu putinţă...

— Iţi repet că fiica ta e moartă, ucisă de otrava pe care tu însuţi i-ai vărsat-o.

— Eu? Eu? Eu mi-am ucis copila?... Banidtule! Spune-mi că nu-i adevărat, că am înţeles greşit...

Atunci vorbi Sitah:

— Da, fratele meu a spus adevărul. Jacqueline e moartă şi tu eşti ucigaşul ei.

— Nu... Nu... horcăi Le Fançois.

— E moartă, îţi spun! adăogă Rahu, ridicând pumnalul. E adevărat, cum adevărat e că veî muri acum, de mâna mea. Aide, Sitah, la lucru...

Cele două pumnale se rîdicară în acelaş timp asupra pieptului bătrînului

Dar în aceeaş clipă, o voce calmă şi puternică sfâşie tragica tăcere:

— Omul acesta e un laş şi un mîncinos! Jacqueline trăeşte!

Un dublu răget de furie îi răspunse şi pentru a doua oară cei doi fraţi se năpustiră spre victima lor.

Dar era prea târziu, căci Jean comandă scurt:

— Pierre! Tu în femeie, eu în bărbat!

Două detunăturî porniră deodată: Rahu şi Sitah muşcară ţărâna.

Pentru a treia oară se rîdică vocea lui Jean:

— Grăbeşte-te, domnule Le François, să fugim!

Tatăl Jacquelineî pricepu. Repede ocoli focul şi se trezi în faţa tânăr.

— E adevărat, că Jacqueline...

— Trăeşte şi e în siguranţă, răspuns Jean. Linişteşte-te şi să fugim, repede.

Dar malaezii îşi reveniseră din stupoarea în care-i cufundase moartea şefilor lor şi se repeziră urlând spre locul de unde porniseră focurile de puşcă. Atunci teribilele carabine îşi spuseseră ultimul cuvânt. Adăpostiţi în întunerîc, apăraţi de trunchiurile copacilor, cei doi prieteni începură un foc susţinut asupra malaezilor care profilau ca ţinte vii în lumina focului.

D. Le François, descoperise că avea asupra lui două revolvere. Astfel se grăbi să adauge tirul lor repede, la carabinele celor doi tineri.

Malaezii, lipsiţi de cei doi şefi, decîmaţi, îndobitociţi de spaîmă, fugiră în dezordine.

Dín vârful frunzişului, o lumînă palidă anunţă zorile.

— Să ne înapoiem la campament, spuse línîştit Jean.

Cei trei oameni îşi strânseră mâinile şi pornniră la drum. După ce merseră o oră, fură primîţi cu strigăte de bucurie, de toţi cei cari erau îngrijoraţi de împuşcăturile auzite.

Ridicară campamentul şi porníră spre coastă. De astă dată, d. Le François nu voi să se despartă de Jacqueline şi merse în centrul coloanei, în vreme ce, în spatele lui, Pierre susţinea mersul soţiei sale.

Jean Pelouan, cu arma sub braţ încheia convoiul, adâncit în gânduri.

— Mă iubeşte, mă iubeşte! îşi repeta el. Am meritat oare această fericire. Sunt, demn de ea? Ce atitudine voi avea în faţa tatălui ei? Acest milionar nu va fi în drept să mă considere ca pe un vânător de zestre? Nu., nu... decât asta, mai bine mor...

Fără să vrea, gândul acesta îl frământa.

— Nu, îşi repeta el, o astfel de unire e cu neputinţă. Nu voi mai vorbi Jacquelinei. Voi fugi de ea. Nimic nu mă sileşte să rămân la Saigon.

— Ba da, îi răspundea o voce interioară, ceva te va reţine: o idee, un sentiment, un nîmic, care anihilează cele mai otelite voinţi şi face să se plece capetele célor mai mândri: dragostea. Căci iubeşti pe această copilă. Mărturiseşte...

— Mărturisesc! strigă el, ca şi când ar fi vorbit cu cineva.

— Ce ai de mărturîsit? îi răspunse o voce ironică. Ai comis vreo crimă?

Jean îşi frecă ochii şi-l văzu pe Pierre zâmbitor.

— Aha! Visezi cu ochiî deschişi? strigă soţul Josettei trezeşte-te! Am ajuns.

Era adevărat. Pădurea se terminase şi la trei sute de metri se întindea plaja galbenă şî arzătoare, lângă care se distingea, ca treî insecte înfipte pe un carton verde, hidroavîoanele locotenentului Valère.

Coşmarul se sfârşise.

Se felicitară şi hotărîră că a doua zi avioanele vor duce toată lumea la Saigon. Dar cum două călătorii erau necesare, avioanele neputând transporta pe toată lumea deodată Jean ceru ca o favoare să rămână cu soldaţii pentru al doilea transport.

Spera să întârzie astfel clipa în care se va afla sîngur cu Jacqueline şi cu tatăl eî.

Dar cu asta nu câştigase nimic, căci peste puţin timp se îmbarcă la rândul său şi aterizâ în curtea palatului pe care-l locuîa d. Le François şi unde fu primît cu bucurie de prîetenii săi.

EPILOG

— Domnule Pelouan, Jacqueline mí-a spus că vrei să-mí cerî ceva. Te ascult.

— Eu? Ce să vă cer?

— Nu ştiu. Dumneata trebue să-mi spui.

Infiorându-se tânărul se rídică şi începu să se plîmbe prin veranda în mijlocul căreía trona masa de bambus, încărcată cu ţigărî şi lichíorurí.

Pricepea în ce cursă îl atrăsese Jacqueline, care luase cu ea pe Josette şí pe Pierre, în timp ce el rămăsese singur cu d. Le Françoîs.

— Dumnezeule! strígă bătrânul, nebunatica asta de Jacquline şi-a bătut joc de míne? Chíar n'aî să-mi cerî nímic?

— Nîmic. nîmíc.. adică nu.. ba da,.. aş voi,..

— Ce anume? Vorbeşte, Jean. Ştií bine că nu-ţi pot refuza nímîc. Vrei să întri în birourile mele? Vrei o concesiune de teren? Sunt la dispoziţia ta.

— Mulţumesc, dar nu-î vorba de asta.

— Aşa? Atunci e vorba de altceva?

— In definítiv, maí bine să termin odată, se gândî Jean, apoí adaugă tare:

— Domnule, te rog să mă ierţi. Iubesc pe d-ra Jacqueline, fiica dv. Vreţí să-mi acordaţí mâna eî?

— Ce spui? strígă d. Le François. O iubeştì pe Jacqueline?

— Da, răspunse palid ca un mort, mândrul îndrăgostít, o iubesc, am avut această slăbiciîune, dar am crezut că dacă nu vă va fî posîbil să-mí acceptaţí cererea, cel puţin veţî aprecía sinceritatea mea.

— O iubeştî pe fíica mea?. D-ta pe care te consîderam ca pe un fiu?»

— Vă rog să-mî iertaţî îndrăzneala, bâlbâi Jean. Ştîu prea bíne că nu sunt demn de ea. Voí pleca.

— Opreşte-te! De ce vreí să pleci?

— Nu pot rămâne aici, aş suferî prea mult!

— Ai suferi? Cíudat îndrăgostít! Oare perspectiva de a locui în acest palat, împreună cu soţía d-tale, te face să suferî?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă tânărul care fu nevoít să se sprijine de perete ca să nu cadă. Soţía mea?

— Crezi că, degeaba fac parte de două zecî şí cinci de ani din poliţía internaţională? In timpul lunií care a trecut mi-am permîs să cer informaţii asupra d-tale, în Franţa.

— Atuncî?

— Atuncí, scumpul meu copíl, sunt fericit să-ţi răspund că cererea d-tale, covârşeşte dorinţele mele şi că sunt foarte onorat să acord mâna Jacquelînei domnului viconte Jean de Pelouan.

— Cum? strigă gentilomul. Şi asta o ştiaţi?

— Ştiam că nu-ţî porţi titlul fiindcă eştî sărac. Ştiu să fiutele d-tale mai mare, a murít glorios, după ce a cheltuît şi ceea ce-ţi aparţinea d-tale şi ştîu mai ales că te iubesc ca pe un fiu de când te-am cunoscut, sfârşi bătrânul întinzându-î braţele.

In clipa aceea Pierre, Josette şi Jacqueline, carî ascultaseră totul, năvăliră în verandă strigând:

— Bravo! Bravo! Trăiască îndrăgostiţii!

Impurpurată Jacăueline se îndreptă spre tatăl eí, care după ce o sărută pe frunte o împinse spre logodnic, spunând:

— Ti-o dau, Jean dar nu uita că nîci eu nu pot trăi fără ea.

— Nu te vom părăsi niciodată! strigară împreună cei doi tineri.

La dîneul din seara aceea. când se anunţă oficial logodna celor doi tinerî, toată lumea fu de acord să spună cu amintirea blestematuluî Rahu-Singh şí a sorei lui Sîtah, se risipíră ca o boare urâtă.

— S F A R Ş I T —

COLECȚIA SCOTLAND YARD

a publicat până în prezent
următoarele captivante
romane:

1. Cine-i vinovatul?
de STUART PALMER

2. Masacrul din Folkestone
de J. S. FLETCHER

3. Polițistul chinez
de EARL DERR BIGGERS

4. Banda florilor
de GARNETT RADCLIFFE

5. Stafii pe Atlanta
de WERNER E. HEINTZ

In pregătire:

6. Bob Bantam
de PAUL ROSENHAYN

COLECȚA FAR-WEST

AVENTURI DRAGOSTE EROISM

Tot ce s'a scris mai bun în genul romanelor de FAR-WEST

AU APARUT:

1. Diavolul Sângeros
de E. R. BURROUGHS (epuizat)

2. Valea Disperării
de ZANE GREY (epuizat)

3. FAR-WEST
de B. I. CURWOOD (epuizat)

4. California
de BRET HARTE (epuizat)

5. Eroul Vestului
de W. C. TUTTLE (epuizat)

6. Caravana
de PETER RAUENBERG (epuizat)

7. Senorita
de MAX BRAND

8. Rivalii
de BRET HARTE

VOR APARE:

9. Aur în New Frisko
de ROBERT ARDEN

10. Văgăuna Blestemaților
de ANTONY ABBOR

Colecţia de Aur

deţine recordul lucrărilor de valoare ale scriitorilor de aventuri

AU APĂRUT:

1. Stăpânii morţilor

de Paul Dancray

2. Vânătorii de oameni

de Réné Thevenin

3. Lupta vieţii

de Gene Tunney

4. Grota amăgirilor

de E. de Riche

5. Răscoala burilor

de Friedrich Meister

EDITURA „DANUBIU“

Strada Dr. Istrate Nr. 10. — Bucureşti

CENTRALA PRESEI

Oficiu de difuzare în Capitală şi Provincie

BUCUREŞTI, Str. BREZOIANU No. 8
— TELEFON 4.29.91 —

Of. Reg. Com. Nr. 1859/941

Cont. ÇEC 4991

Acest volum s'a tipărit la 16 Feb. 1943 în atelierele Institutului de Arte Grafice „EMINESCU" S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREŞTI —

Romanul «PIRAŢII DIN SINGAPORE» a fost tipărit pe baza autorizaţiei Serviciului Cenzurei Militare Nr. 2509 din 10 Decembrie 1943.

Editura „Danubiu“

lansează în cursul acestui sezon următoarele cărți de mare succes

1. *Subterana Groazei*

de EMILIO SALGAR

2. *Fiica corsarului*

de BASIL CAREY

3. *Omul din Rio*

de AXEL RUDOLPH

4. *Lupta pentru fermă*

de ZANE GREY

și

5. *Numărul „55“*

de EDGAR WALLACE

Aceste lucrări nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui amator de romane valoroase.

„EMINESCU“ — Inst. de Arte Grafice, Str. Ing. Anghel Saligny, 2

Lei 50+1